

Джуд Деверо

ДЖУДИТ

Джуд Деверо

Джудит

ПРОЛОГ

Джудит Рейвдаун вдигна глава от книгата и погледна към баща си. Майка ѝ седеше до нея, но дори да беше сама, Джудит нямаше да се страхува от мъжа, който през всичките тези години се стараше да ѝ вдъхва само страх. Очите му бяха кръвясали и легнали дълбоко в орбитите. Джудит знаеше, че мъката по любимите му синове бе направила лицето му мрачно и затворено. Двамата ѝ братя бяха необуздани, диви мъже – точни копия на баща си.

Джудит разглеждаше Робърт Рейвдаун по-скоро с любопитство, отколкото със страх. До днес той не беше обръщал особено внимание на дъщеря си. Беше престанал да се интересува от жените след смъртта на първата си съпруга и бе побеснял, когато втората му роди само една дъщеря.

– Какво искаш? – попита спокойно Джудит.

Робърт се визираше в дъщеря си, сякаш я виждаше за първи път. Момичето беше израсло в пълно уединение, в отредените за нея и майка ѝ помещения, между книгите и гергефите си.

Той я огледа внимателно и доволно установи, че тя изглежда точно като Хелън в младостта си. Джудит имаше същите невероятни очи като майка си – златни ириса, които сякаш да подлудяват мъжете. Той ги намираше по-скоро обезпокояващи. Тежката ѝ коса беше наситено кестенява. Челото ѝ беше високо и зад него се криеха ум и енергия. Брадичката беше решителна и упорита. Носът ѝ беше прав, устните пълни и червени.

Много добре, каза си доволно той. Тя ще стане добра съпруга. Красотата ѝ му идваше тъкмо навреме.

– Ти си единственото дете, което ми остана – заговори бавно той. Гласът му потреперваше от гняв срещу неумолимата съдба. – Затова трябва да се омъжиш и да ми родиш внуци.

Джудит го изгледа ужасено. Да се омъжи? Майка ѝ я беше подготвила за живот в манастира. Направи го не защото момичето обичаше да се моли и да пее набожни песни, а защото това беше единственият възможен път за неомъжените момичета от благороднически семейства: още преди да навърши тридесет години, Джудит щеше да стане абатиса.

Абатисата беше уважавана личност. Разликата между нея и обикновените жени беше също като между краля и слугите му. Абатисата

разполагаше със собствеността на манастира, с обширни имения, села и рицари. Хората отиваха при нея, за да потърсят съвет и помощ. Абатисата можеше да заповядва и не се подчиняваше никому.

Джудит се научи да води сметките на големи имения; тя умееше да решава спорните въпроси с хладен разум и да води разговори на най-различни теми. Знаеше колко пшеница е необходима, за да се изхранят определен брой хора. Можеше да чете и пише, да подготви бляскав прием за краля и двора му и да ръководи болница. Беше научила всичко, което трябваше да знае, за да стане истинска абатиса.

А сега ѝ заповядваха да го забрави, за да стане съпруга на някакъв непознат, който щеше да я смята за своя собственост!

– Не искам да се омъжа! – Гласът ѝ прозвуча овладяно, но отказът беше толкова категоричен, сякаш беше изкрещяла.

За момент Робърт Рейвдаун се обърка. Нито една жена не се беше осмелила да му противоречи! Нито една жена не смееше да го гледа така. Такива погледи си позволяваха само мъжете.

Когато се опомни от изненадата, той пристъпи към Джудит и ѝ удари такъв шамар, че тя се завъртя и полетя към отсрещната стена. Падна на пода и от устата ѝ потече кръв. Ала погледът, който му отправи, беше безстрашен. В него имаше отвращение, дори омраза. Робърт Рейвдаун отново изпита чувството, че не може да се справи със собствената си дъщеря.

Хелън изпищя и се втурна към момичето. Когато коленичи пред нея, ръката ѝ се стрелна към малката кама, която висеше на колана ѝ.

Робърт Рейвдаун забеляза движението ѝ и несигурността му веднага отлетя. Жена му беше като всички останали жени – слаба и безпомощна. Макар че майчината любов я беше тласнала да се опълчи срещу него, в очите ѝ имаше страх и слабост.

Той сграбчи ръката ѝ и камата падна от изтръпналите пръсти. Робърт стисна до болка крехкото ѝ рамо и впи поглед в падналата си дъщеря.

Той разтърси грубо съпругата си, сякаш беше парцалена кукла. Блъсна я на пода и се ухили злобно, когато тя се сви на кълбо в краката му.

Погледна дъщеря си право в очите и прочете в дълбините им смайване от бруталността му – и страх.

– Какъв отговор ще ми дадеш сега, момиче? Ще се омъжиш ли или не?

Джудит кимна като замаяна. После се надигна и се опита да

помогне на майка си, която беше загубила съзнание.

ПЪРВА ГЛАВА

Лунната светлина хвърляше причудливи сенки върху дяланите камъни на старата триетажна кула, която се издигаше зловещо над ниската, полуразрушена стена.

Замъкът беше построен почти двеста години преди тази плажна и студена априлска нощ на 1501 година. Сега цареше мир и страната вече не се нуждаеше от защитни съоръжения.

Праядото беше живял в този замък още когато всички замъци приличаха на крепости. Никълъс Валенс харесваше дома си и смяташе, че той ще бъде достатъчно добър и за следващите поколения.

Масивният господарски дом надвишаваше и рушащите се стени, и старата кула. На покрива стоеше самотен пост. Той спеше, оставил до себе си полупразна кана с вино. В долния етаж на замъка почиваха кучетата и уморените слуги. Покрай стените бяха струпани оръжията на войниците, негодни за употреба, ръждясали, грозни купчини. Мръсни и прашни като дебелия дъбови греди на пода.

Такъв беше замъкът на Валенс, едно бедно, безполезно защитно съоръжение, за което в цяла Англия се говореше с насмешка, а някои открито му се подиграваха. Хората ухилено твърдяха, че ако замъкът е силен като виното, което се поднася там, Никълъс Валенс може да се изправи сам срещу цяла Англия. Ала никой не го нападнаше, защото нямаше да намери нищо ценно.

Още преди много години Никълъс Валенс беше отстъпил по-голямата част от земите си на по-млади, по-усърдни и останали без средства рицари. Останаха му само полуразрушеният замък, малко земя и няколко селски къщи, които горе-долу изхранваха семейството му.

Зад един прозорец горе в кулата се виждаше светлина. Тя идваше от влажно и студено помещение. И през най-горещите дни на лятото стените оставаха лепкави от стичащата се по тях влага, а мъхът, който растеше в процепите, никога не изсъхваше. По пода пълзяха паяци и бръмбари. И все пак тази стая беше най-красивата в целия замък.

Лириан Валенс седеше пред огледалото и тъкмо боядисваше миглите си с черна паста, донесена от Франция. След малко тя се отдръпна назад и огледа критично лицето си. Знаеше много добре какви предимства притежава и как да се възползва от тях.

Без съмнение, тя беше много красива, особено устата и тясното

носле. Бадемовидните, блестящосини очи бяха най-силното ѝ оръжие. Косата ѝ беше руса и тя винаги я плакнеше с оцет и лимонов сок, за да запази цвета ѝ. Слугинята Ела я беше сресала така, че новото френско боне обрамчваше лицето ѝ и го правеше още по-очарователно. Бонето беше от тежък брокат, подплатено с кадифе.

Лилиан отвори уста и измери с критичен поглед зъбите си. Те бяха най-големият ѝ недостатък, тъмни, криви и изгнили. Беше се научила да не ги показва нито при усмивка, нито докато говореше. Никога не говореше високо, а шептеше и държеше главата си сведена. Това поведение беше още едно предимство за нея, защото така се харесваше повече на мъжете. Те смятаха, че младото момиче е плахо и изобщо не съзнава красотата си. И всеки изпитваше желание да научи тази плаха сърничка на радостите в живота.

Лилиан се надигна и приглади роклята си, за да види по-добре извивките на стройното си тяло. Тя имаше малки гърди и тесни бедра. Но се харесваше така, защото в сравнение с другите жени изглеждаше млада и недокосната.

Роклята ѝ изглеждаше невероятно разкошна в оскъдно обзаведеното помещение. Лилиан носеше риза от най-фин лен, почти прозрачна, върху нея богато надиплена рокля от същия тежък брокат като бонето. Деколтето беше четириъгълно и много дълбоко, корсажът подчертаваше стройната ѝ талия. Синият брокат беше украсен с бяла заешка кожа. Коланът ѝ беше от синя кожа, отрупан с едри гранати, смарагди и рубини.

Лилиан не можеше да откъсне поглед от отражението си в огледалото. Ела се приближи безшумно и сложи на раменете ѝ подплатената със заешки кожи наметка.

– Не бива да ходите при него, господарке. Не, ако ще... – Ела говореше бързо и раздразнено.

– Ако ще се омъжвам за друг, това ли искаше да кажеш? – попита Лилиан и се усмихна доволно. Синият и светлокафявият цвят ѝ стояха отлично и всеки мъж щеше да ги забележи. – Какво общо има женитбата с онова, което ще направя тази нощ?

– Знаете, че вършите грях. Не бива да се срещате с мъж, който не е ваш съпруг...

Лилиан се изсмя кратко и се зае да подрежда диплите на наметката си.

– Да не искаш да отида при мъжа, когото не съм избрала сама? – попита подигравателно тя и продължи, преди Ела да с успяла да отговори: – Не искам да ме придружаваш. Знаем пътя. А за онова, което ще

правим с Гевин, нямаме нужда от свидетел.

Ела беше твърде отдавна слугиня на Лилиан, за да се ужаси от тези думи. Господарката ѝ винаги правеше каквото си иска.

– Ще дойда с вас, да не ви се случи нещо лошо по пътя.

Лилиан се направи, че не чува думите на прислужницата си. Тя взе една свещ от свещника до леглото си и тръгна към вратата.

– Не вдигай шум! – изсъска и въздъхна облекчено, когато вратата се отвори без скърцане. После прихвана широката пола със свободната си ръка. Много скоро ще напусна тези влажни стени и ще заживея в истински дом, каза си доволно тя.

– Внимавай! – прошепна предупредително тя и двете с Ела се пристигнаха до стената. Един от стражите на баща ѝ беше изникнал внезапно пред стълбището. Без да поглежда нагоре, той продължи обиколката си.

Лилиан угаси свещта, надявайки се, че никой не е чул уплашеното пъшкане на Ела, когато двете бяха обгърнати от черен мрак.

– Да вървим! – заповяда нетърпеливо тя. Сега нямаше време да се съобразява със страха на Ела. Двете излязоха от кулата и забързаха към мястото, където ги чакаха два коня. Лилиан се усмихна доволно и се метна на черния жребец, оседлан грижливо от ратайчето. Трябва да възнаградя това момче, каза си тя, само то се грижи така предано за господарката си.

Ела извика сърдито подире ѝ, но Лилиан пусна коня в галоп, без да се обръща. *Какво ме е грижа, че бедната Ела е твърде дебела, за да се качи сама на коня си*, усмихна се развеселено тя. *Гевин ме чака*.

Тя препусна към портичката до реката и видя, че я бяха отворили за нея. Всичко беше наред.

През деня бе валило и земята беше мокра и тежка. Лилиан вдъхна дълбоко влажния въздух и усети първия полъх на пролетта. Това я възбуди. Нали отиваше на любовна среща!

Когато беше сигурна, че вече никой не може да чуе тропота на коня ѝ, тя се приведе напред и пошепна на врания жребец:

– Побързай, заведи ме при него! Заведи ме при любимия ми!

Конят раздвижи глава, сякаш я бе разбрал. После се протегна и препусна в луд галоп. Лилиан избухна в смях и изложи лицето си на нощния вятър. *Гевин! Гевин!*

Тя усети силните му ръце по тялото си и отново ѝ прималя от сладост. Припомни си лицето му, толкова мъжествено и красиво, блестящите му очи.

– Браво, добричкийт ми! – засмя се тя и потупа жребеца по гърба. – Сега вече може и по-бавно. – Тя дръпна юздите и конят забави ход. Вече беше наближила мястото на срещата и се сети, че днес трябваше да разкаже на Гевин за предстоящата си женитба. Той щеше да побеснее от гняв.

Острият вятър предизвика сълзи в очите ѝ. Лилиан не се опита да ги спре. Сълзите щяха да я улеснят. Тя знаеше, че Гевин мрази сълзите, и през последните две години никога не се отдаваше на тази своя слабост, когато беше с него. Сълзите ѝ бяха необходими само в случаите, когато трябваше на всяка цена да наложи волята си.

Лилиан въздъхна и мрачно се вгледа напред. Защо не можеше да поговори открито с Гевин? Защо трябваше да бъде толкова предпазлива с мъжете? Той я обичаше. Затова беше длъжен да разбере, че тя не може да постъпи другояче. Ала познаваше добре своя Гевин и знаеше, че ако му каже истината, ще го загуби. А нима можеше да намери любовник като него?

Мисълта за мускулестото, страстно тяло я накара да забие пети в хълбоците на коня. Тя щеше да направи всичко, за да задържи Гевин Аскот, мъжа, който търсеше достойна партньорка, рицаря, който... Той трябваше да остане само неин... завинаги!

Защо я караха да се омъжи за човек, който я отвращаваше? Само като си припомнеше тлъстия Едмънд Чатауърт с грозното му лице и на шарената от белези кожа, и я побиваха тръпки. Как щеше да понеса този мек, изнежен дебелак? Но той беше граф. Той беше богат и притежаваше много земи. Имаше имения в Ирландия, Уелс и Шотландия, говореше се, че има собственост дори във Франция.

Лилиан не знаеше точно колко богат е той, но скоро щеше да го узнае. Духът на Едмънд беше ленив като тялото му и сигурно нямаше да мине много време, и тя щеше да завладее цялото му богатство. Щеше да му достави няколко уличници да го забавляват и да го държат в добро настроение, докато тя управлява имуществото му.

Лилиан имаше слабост към красивия и мъжествен Гевин Аскот, но тя не можеше да замъгли студения ѝ разсъдък.

Кой беше Гевин Аскот? Някакъв незначителен барон, беден и без влияние и двора. Великолепен воин, силен и красив мъж, но той не можеше да ѝ предложи лукса, който щеше да ѝ осигури Едмънд.

Какъв ли би бил животът ѝ с Гевин? Нощите обещаваха страст и екстаз, но Лилиан знаеше, че нито една жена не е в състояние да завладее изцяло един Аскот. Ако станеше негова съпруга, той щеше да

очаква тя да живее усамотено и да изпълнява усърдно домакинските си задължения. Като съпруг той щеше да бъде също така безусловно изискващ както и като любовник.

Лилиан подкара коня си по-бързо. Тя искаше всичко – богатството на Едмънд, общественото му положение, но и страстта на Гевин. Усмихна се и намести златната брошка, която държеше наметката ѝ. Гевин я обичаше. Тя беше твърдо убедена в това. А и беше достатъчно красива, за да го задържи.

Няколко сълзички в подходящия момент... Гевин щеше да ѝ повярва, че е била принудена да вземе Едмънд за съпруг. Гевин беше човек на честта. Той щеше да разбере, че тя не може да се противопостави на бащината воля.

Гевин стоеше неподвижен и чакаше. Само мускулите на бузите му нервно потръпваха.

На лунната светлина лицето му изглеждаше като изсечено от камък. Устните му бяха здраво стиснати. Сивите очи бяха потъмнели и изглеждаха черни като косата, която падаше на меки вълни по яката на вълнения му жакет.

Само строгото рицарско възпитание го караше да остане неподвижен и да изглежда овладян и спокоен. В сърцето му беше същинска буря.

Тази сутрин той беше узнал, че жената, която обичаше, ще се омъжи за друг. Тя щеше да спи с друг мъж, да ражда децата му. В първия пристъп на гняв той беше готов да препусне към замъка на Никълъс Валенс и да накара Лилиан да се закълне, че това е лъжа. Ала гордостта го възпря.

Срещата тази вечер беше уговорена още преди седмици. Затова Гевин реши да изчака и да не се поддава на паника. След малко щеше да я види отново, да я грабне в обятията си и да чуе от сладките ѝ устни онова, което искаше да чуе. Тя нямаше да се омъжи за друг – само за него, той беше сигурен в това.

Младият мъж се взираше в нощта и се вслушваше нетърпеливо да долови конски тропот. Наоколо цареше пълно тишина. Мракът беше черен и непроницаем.

Когато двамата с Лилиан се срещнаха за първи път на тази полянка, нощта пак беше черна и страшна.

Той се запозна с Лилиан на сватбата на една от сестрите ѝ. Макар че семействата Аскот и Валенс бяха съседи, те се виждаха рядко. Бащата на Лилиан беше пияница и не се грижеше за дома си. Докато самият

той живееше в разкош, жена му и петте дъщери едва ли имаха храна на трапезата и дрехи да се облекат. Тъй като братята му отказаха да присъстват на сватбата, Гевин се принуди да отиде сам.

Лилиан блестеше като перла в това западнало и мрачно домакинство. В началото той изобщо не повярва, че тя е една от дебетите, грозни дъщери на Валенс. Неговата сладка, невинна Лилиан. Тя носеше прекрасни рокли, държеше се прилично, пристъпваше с грацията на сърна, а красотата ѝ...

Изумен, Гевин я зяпаше с отворена уста, както правеха и повечето млади мъже на масата. Русата ѝ коса, сините очи и малката уста, на която толкова му се искаше да види усмивка... още преди да е разменил и една дума с нея, сърцето му ѝ принадлежеше завинаги.

Трябваше да положи много усилия, за да си пробие път до Лилиан през тълпата от обожатели. Необуздаността му я изненада. Ала сведеният поглед и мекият глас го омаяха още повече. Тя беше толкова плаха, толкова невинна – тя беше всичко, за което можеше да мечтае: жена, която прилича на младо момиче и в същото време е страстна и дива любовница.

Още през онази първа нощ той я помоли да стане негова жена. Лилиан го погледна изненадано, но бързо сведе глава и прошепна, че трябвало да попита баща ѝ.

Рано на следващия ден Гевин се яви пред Никълъс Валенс и го помоли за ръката на дъщеря му. Старият пияница му отказа под предлог, че Лилиан е още малка и майка ѝ има нужда от нея. Отговорът прозвуча така, сякаш му беше внушен от някого. Той се опита да разубеди Валенс, но не успя.

Разочарован и гневен, че не може да получи жената, която иска, Гевин потегли към къщи. Веднага след като навлезе в гората, срещна Лилиан и сърцето му заби като лудо. С разпуснатите си коси и синята кафиена рокля тя представляваше зашеметяваща гледка.

Когато ѝ разказа, че баща ѝ го е отблъснал, в очите ѝ заблестяха сълзи. Гевин веднага скочи от коня и я грабна в прегръдката си, за да я утеши.

И сам не знаеше как се стигна до това. Страстта ги тласна към лудост. Преди да се опомнят, двамата лежаха голи в тревата и се любеха...

Гевин се вслуша в нощната тишина. Острият му слух улови глух тропот на копита. Най-после! Лилиан идваше! Той се втурна да я пресрещне и тя се плъзна от гърба на коня в обятията му.

– Гевин – прошепна страстно тя. – Любов моя! – После се вкопчи в

него като удавница.

Гевин помилва бузата ѝ и усети горещите ѝ сълзи. Притисна я толкова силно до себе си, че тя извика от болка.

– Какво има? Кой ти е причинил зло?

Лилиан играеше много умело и отчаянието ѝ изглеждаше почти истинско. В тази тъмна нощ никой нямаше да забележи, че сълзите ѝ са подправени.

– Това е... мъчение! Не знам как ще го понеса – изхълца задавено тя и вдигна поглед към лицето му.

– Значи е вярно? – процеди през здраво стиснатите си зъби Гевин и брадичката му побеля.

Лилиан изтри сълзите си и отново сведе глава.

– Баша ми е твърдо решен да ме омъжи. Няколко дни отказвах да се храня и той... о, просто не мога да ти кажа какво ми направиха. Странно ми е дори да си го помисля!

Лицето на Гевин се вкамени.

– Отивам при него!

– Не! – изпищя тя и се вкопчи в ръката му. – Не бива да го правиш. Вече е много късно. Годежът е решен. Никой не може да спре баща ми.

– Как не го е грях да даде собствената си плът и кръв в ръцете на мъж като Чатауърт! – изсъска вбесено Гевин.

Лилиан пророни още няколко сълзи и заговори задъхано:

– Той не иска да стана твоя жена. Нали сам го чу от устата му? Как да му попреча? Принуждават ме да се омъжа за човек, когото не обичам! – Тя изглеждаше толкова нещастна и толкова сладка, че Гевин отново я притисна до гърдите си.

– Не знам как ще понеса живота без теб – захълца сърцераздирателно тя. – Ти си светлината на живота ми. Без теб не мога дори да дишам. Ако не те виждам, сигурно ще умра.

– Не говори такива неща! Ти няма да ме загубиш. Знаеш, че те обичам също така силно, както и ти мен.

Лилиан вдигна глава към него и сините ѝ очи заблестяха триумфално.

– Ще продължаваш ли да твърдиш това, ако любовта ни бъде подложена на най-тежкото изпитание? – Тя се усмихна с надежда.

– Какво изпитание? – Гевин смръщи чело.

– Ще ме обичаш ли пак така силно и когато стана жена на онзи човек?

– Ти си се съгласила да се омъжиш? – изкрещя невярващо Гевин. –

Да станеш жена на друг?

– Какъв избор имам? – Лилиан се изтръгна от ръцете му. – Ти ме мразиш. Пусни ме да си вървя. Дори самият ми вид те гневи – прошепна задъхано тя.

Лилиан беше вече при коня си, когато Гевин се изтръгна от вцепението си. Той се втурна към нея, дръпна я с все сила и притисна устни в нейните. Нямаше нужда от думи. Телата им се разбираха безмълвно.

Лилиан вече не беше плахата, невинна сърна. Изведнъж тя се превърна в страстна жена, която познаваше всяка частица от тялото на любимия си. Малките ѝ ръце дърпаха нетърпеливо дрехите му и не се успокоиха, докато той не застана гол пред нея.

Тя впи жаден поглед в мускулестото му тяло и от гърлото ѝ се изтръгна дрезгав смях. Гевин имаше широки рамене и тесни хълбоци. Много обичаше мъже като него, силни и здрави.

Тя усети горещо парене между бедрата, което изискваше бързо удовлетворение. Ръцете, които посегнаха към мъжкото тяло, бяха като нокти на хищна птица.

Гевин я притисна към себе си и впи устни в малката ѝ уста, която с готовност се отвори под милувката му. Лилиан усещаше голата му кожа през роклята си и това я възбуди още повече.

Тя изтръпя нежните му ласки, остави го да целуне шията ѝ. Той очевидно си въобразяваше, че имат пред себе си цяла нощ и може да я люби нежно и продължително.

– Не! – изохка задавено тя и се изтръгна от ръцете му. Свали бързо наметката си и я пусна на земята. После отблъсна ръцете на Гевин, които посягаха към колана ѝ. – Много си бавен.

Той я погледна изумено, но след като и последната дреха падна от гърба ѝ и разкри съвършеното ѝ голо тяло, в гърдите му се надигна лудо желание. И той я искаше не по-малко, отколкото тя него.

Лилиан го дръпна и двамата паднаха в тревата.

– Вземи ме! Бързо! – извика задъхано тя. – Какво чакаш още? – Ръцете ѝ се впиха болезнено в слабините му. Тя беше тази, която задаваше темпото. Тя го владееше без остатък. В началото Гевин смяташе, че ѝ причинява болка, но скоро разбра, че тя обича в него именно силата му.

Едва отминал мигът на насладата, и тя се претърколи настрана.

– Трябва да се връщам – заяви кратко тя и посегна към роклята си.

Гении остана да лежи в тревата, без да се помръдва. Проследи как Лилиан опъва чорапите на стройните си крака и усети някакъв странен вкус в устата си. Вкус на гнило.

Много скоро тя ще показва всичко това на друг, мина му през ума. Изведнъж го обзе желание да ѝ причини болка, както беше направила тя с него.

– И аз получих предложение за брак – проговори хладно той.

Лилиан спря насред движението и го погледна втренчено. В сините очи се четеше недоверие.

– За дъщерята на Робърт Рейвдаун.

– Той няма дъщери, има само синове – отговори Лилиан.

Рейвдаун беше един от приближените на краля. Той беше граф, а имотите му бяха неизбройни. В сравнение с него Едмънд Чатауърт беше само един прост надничар. Докато Гевин беше по служба в Шотландия, главното ѝ занимание беше да разубеди всичко за най-богатите мъже на Англия. Така беше дошло решението ѝ за Едмънд Чатауърт.

– Не си ли чула, че преди два месеца синовете му починаха от треска?

Лилиан го изгледа сърдито.

– Никога не се е споменавало, че има и дъщеря.

– Името ѝ е Джудит и е по-млада от братята си. Майка ѝ искала да я даде в манастир и я възпитала като бъдеща абатиса. Досега е живяла откъсната от света в дома на баща си.

– И я предложиха именно на теб? Тя ще стане наследница на баща си, а той е несметно богат! Как така ти предложиха толкова изгодна партия... – Лилиан спря, защото едва не се издаде, че го смята за беден и незначителен.

Гевин обърна лице към нея и тя видя вкаменените му черти.

– Защо са предложили такава изгодна партия на един Аскот? Това ли искаше да попиташ? – В гласа му нямаше и следа от нежност.

Някога фамилията Аскот беше толкова богата, че събуди завистта на крал Хенри Четвърти. Той бе обвинил цялото семейство в предателство и не само отне голямата част от имотите им, но и направи всичко, за да пречупи гордостта и могъществото им.

Кралят беше действал толкова усърдно, че дори сега, след почти сто години, семейството едва започваше да се възстановява след разрухата и да си възвръща едно по едно отнетите имения.

Ала членовете на семейство Аскот бяха горди и не можеха да забравят какво са им сторили.

– Земите на Рейвдаун граничат на север с нашите – продължи с каменно лице Гевин. – Рейвдаун се бои от шотландците и очевидно е разбрал, че ако се съюзи с моето семейство, вече нищо няма да го заплашва.

Освен това Аскотови са известни със силните си синове и той се надява, че дъщеря му ще го дари с няколко внука. Предавам ти точните му думи.

Лилиан закопча колана си и се обърна към него.

– С дъщеря му върху теб ще премине и титлата, нали? Ще станеш граф.

Гевин й обърна гръб. Досега не беше мислил за титли и богатства. Учуди се, че именно Лилиан, толкова невинна и плаха, помисли първа за новото му звание.

– Ще се ожениш ли за нея? – попита тихо тя, без да го изпуска от очи.

Гевин се надигна и посегна към панталона си.

– Още не съм решил. Предложението дойде само преди два дни.

– Видя ли я? – попита нетърпеливо Лилиан.

– Кого, наследницата ли?

Лилиан стисна ръце в юмурици. Понякога мъжете бяха направо непоносими с бавността си. Тя се опита да потисне гнева си и отново се живя в ролята на измамената.

– Сигурна съм, че е много красива. Ще се ожениш за нея и ще ме забравиш.

Гевин не знаеше защо я грабна в прегръдката си и я целуна. Той се бе надявал, че тази вечер тя ще го увери във вечната си любов и ще откаже да се омъжи за Едмънд Чатауърт.

– Никога не съм я виждал и още не съм сигурен дали ще приема – отговори тихо той.

Лилиан стисна сърдито устни и го остави да я отведе при коня й.

– Аз те обичам; Гевин – прошепна с пресекващ глас тя. – Каквото и да се случи, аз никога няма да престана да те обичам и да копнея за теб.

Мъжът я вдигна на седлото.

– Трябва да се прибереш, преди някой да забележи, че си излязла от къщи. А и ще бъде много лошо, ако някой прошепне в ухото на почтения Чатауърт какво правиш нощем.

– Ти си подъл и жесток, Гевин! – изсъска ядно Лилиан и за момент напълно забрави ролята си. – Сигурно няма да се трогнеш, когато ме накажат, защото съм послушала сърцето си.

Той не каза нищо. Лилиан се наведе и го целуна, но забеляза, че мислите му са другаде. Лицето му беше толкова мрачно, че изведнъж я обзе страх.

Тя смушка коня си и потегли в бърз галоп.

ВТОРА ГЛАВА

Беше много късно, когато Гевин видя пред себе си очертанятия на Аскот Касъл. Макар че алчният, жаден за повече пласт и могъщество крал им бе отнел почти всички земи, той не посмя да ги лиши от родовия замък.

Семейство Аскот живееше тук вече повече от четири столетия. Много поколения бяха строили и достроявали замъка и го бяха укрепвали срещу неприятелски нападения. Стените му бяха повече от четири метра дебели и каменната грамада изглеждаше силна и непобедима.

Във външния двор бяха къщичките на крепостните и войниците. Тази част на крепостта беше и най-добрият защитен вал, който пазеше вътрешния двор. В него живееха четиримата братя Аскот с личните си прислужници.

Освен че беше обкръжен с две крепостни стени, замъкът се издигаше върху билото на планината, под което минаваше широка река. Склонът беше абсолютно гол. Всички дървета бяха изсечени, за да не могат неприятелите да се промъкват незабелязано. Стражите по стените виждаха пристигащите отдалече.

Семейство Аскот беше построило този замък, за да се защитава в продължение на столетия от алчните крале и другите неприятели.

Гевин огледа стените и в очите му блесна гордост. Той подкара коня си към реката, слезе и преведе животното през плитката вода. Освен огромната порта, това беше единственият достъп до замъка. Портата беше затворена с падаща решетка, която се спускаше с помощта на дълги въжета.

Тъй като не искаше да вика стражите посред нощ и да им заповяда да намерят още петима души, за да издърпат тежката решетка, Гевин продължи пътя си покрай високата стена към задния вход.

По стената цяла нощ патрулираха стражи. Гевин кимна приятелски на мъжете, които го пропуснаха да влезе. Огледа се с учудване, защото въпреки късния час дворът беше необичайно оживен.

– Какво се е случило? – обърна се той към ратая, който дотича да поеме коня му.

– Господарите тъкмо се върнаха от селото. Избухна пожар.

– Много ли е лошо?

– Не, сър. Само няколко търговски къщи – отговори момчето и

равнодушно вдигна рамене.

Гевин влезе в къщата. В голямата зала рицарите и мъжете от свитата му тъкмо приготвиха постелите си за нощта.

Гевин поздрави някои от тях и забърза нагоре по широкото стълбище. Покоите му бяха на третия етаж.

– Ето го и нашия вятърничав брат! – посрещна го с весел смях Рейн. – Какво ще кажеш, Майлс? Дали пък големият ни брат не обикаля нощем из околността, за да се отърве от задълженията си? Ако и ние бяхме като него, половината село щеше да изгори.

Рейн беше третият брат, най-дребен, но и най-широкоплещест от всички. Той беше изключително силен мъж. Който обаче го видеше в този вид, изправен срещу Гевин с весело святкащи очи и дълбоки трапчинки на двете бузи, никога нямаше да повярва, че на бойното поле е мрачен и страшен като самия дявол.

Гевин погледна брат си с хладно равнодушие. Майлс, който все още не беше съблякъл обгорените си, покрити със сажди дрехи, наля вино в едно калаено канче и му го подаде.

– Да не си получил лоши вести? – попита меко той. Майлс беше най-младият син на семейство Аскот, сериозен млад мъж с будни сиви очи, от които не убягваше нищо. Рядко го виждаха да се усмихва.

Гевин взе чашата и се отпусна в един от солидните резбовани столове от орехово дърво. После се загледа в огъня с отсъстващ вид.

Намираха се в голямо помещение с под от тежки дъбови греди, покрити с ориенталски килими. По стените висяха огромни гоблени, изобразяващи ловни сцени.

И тримата братя носеха прости дрехи в тъмни цветове, бели ленени ризи, които прилепваха по тялото и се завързваха хлабаво на врата. Върху ризите обличаха дебели вълнени жакети, които им стигаха до хълбоците. Панталоните от тъмен вълнен плат подчертаваха силните бедра. Гевин носеше ботуши до коленете, а на колана му висеше меч, чиято дръжка беше обкована със скъпоценни камъни.

Той вдигна чашата до устните си и изпи виното на един дъх. Протегна чашата си на Майлс и мълчаливо изчака брат му да я напълни втори път. Никога нямаше да признае, че се чувства нещастен от вестта за женитбата на Лилиан. Дори пред братята си.

Когато Гевин продължи да мълчи, Майлс и Рейн си размениха бърз поглед. И двамата знаеха къде е бил брат им и защо с и толкова лошо настроение.

Рейн беше виждал Лилиан само веднъж. Намери я хладна и

пресметлива, но скоро разбра, че тя е идеал за заслепения от красотата ѝ Гевин. Оттогава изпитваше съжаление към влюбения си брат.

Майлс не проявяваше и най-малко разбиране. За него любовта беше чужда. В неговите очи всички жени бяха еднакви и служеха на една и съща цел.

– Робърт Рейвдаун пак изпрати един от хората си с предложение за женитба – проговори той в настъпилата тишина. – Имам чувството, че се страхува от смъртта и желае по-скоро да види първия си внук. Дъщеря му трябва да го дари с наследник, иначе смъртта му ще бъде ужасна.

– Да не е болен? – попита с усмивка Рейн.

– Не съм чул такова нещо – отвърна Майлс. – Той просто е полудял от мъка по любимите си синове. Останала му е само тази дъщеря. Аз... казаха ми, че редовно бие жена си, защото не му е родила синове.

Рейн смръщи чело. Той не донасяше мъжете, които се отнасяха жестоко с жените си.

– Няма ли най-после да му отговориш? – попита настойчиво Майлс, когато Гевин продължи да мълчи.

– Защо не я вземе някой от вас? – попита след малко той и гласът му прозвуча раздражено. – Повикайте Стивън от Шотландия. А какво ще кажеш за себе си, Рейн? И ти имаш нужда от жена.

– Рейвдаун иска дъщеря му да се омъжи за първородния Аскот – отговори с широка усмивка Рейн. – Иначе с удоволствие щях да свърша тази работа вместо теб.

– Я престанете да се пазарите! – намеси се ядно Майлс. – Ти си на двадесет и седем години, Гевин. Ти си този, който има нужда от жена. Джудит Рейвдаун е богата и ще ти донесе титла. Ще станеш граф. Тя ще помогне на семейството ни да си възвърне поне част от стария блясък.

Лилиан беше загубена за него. Колкото по-бързо свършеше тази работа, толкова по-добре. Трябваше да забрави любовта. Той погледна брат си и изпъна рамене.

– Е, добре, ще се оженя.

Рейн и Майлс въздъхнаха облекчено.

– Накарах пратеника да почака – отговори тихо Майлс. – Надявах се да чуя този отговор.

Той излезе от стаята и Рейн веднага почна да дразни бъдещия жених:

– Чух, че била съвсем мъничка, ей толкова! – Той вдигна ръката си малко над колана. – А зъбите ѝ били конски...

Вятърът проникваше безпрепятствено през широките процепи в стената на старата кула. Намаслена хартия закриваше отворите на прозорчетата, но не задържаше студа.

Лилян се беше завила презглава с пухеника и й беше топло, макар че беше съвсем гола.

– Господарке! – прошепна Ела и се наведе над постелята й. – Той пристигна.

Лилян се обърна и примигна сънено.

– Как смееш да ме будиш? – изфуча тя. – За кого говориш?

– Човекът на Рейвдаун. Той...

– Рейвдаун? – Лилян се изправи като свещ в леглото си. Вече беше съвсем будна. – Дай ми роклята и го доведи тук.

– Тук? – погледна я ужасено Ела. – Не бива да правите това, господарке. Могат да ви чуят.

– Права си – прошепна с отсъстващ вид Лилян. – Твърде рисковано е. Помогни ми да се облека. Ще се срещна с него под бряста в кухненския двор.

– Сега, посред нощ? Не може така...

– Върви, какво чакаш! Кажу ми, че идвам веднага! – Лилян наметна халата си от дебело червено кадифе, подплатен с катеричи кожи. Тя завърза колана около талията си и нахлузи топлите кожени обувки.

Беше минал цял месец след последната й среща с Гевин. Оттогава той не й беше изпратил нито едно писъмце.

Само няколко дни след срещата в гората тя узна, че той е дал съгласие да се ожени за богатата наследница. А сега вестта за голямата сватба се носеше из цялата страна.

Поканени бяха стотици гости. Щеше да се събере цялото благородничество. Колкото повече подробности узнаваше Лилян, толкова по-силна ставаше ревността й.

Най-голямото й желание беше да седи до жених като Гевин и да наблюдава турнира, организиран в чест на сватбата й. Тя също щеше да се омъжи, но за нейната сватба не се правеха такива приготовления.

Но колкото и да й разказваха за пищните сватбени приготовления, никой не можеше да й каже нищо за невестата. За Джудит Рейвдаун. Преди две седмици Лилян стигна до идеята, че трябва да подкупи някого от домакинството на Рейвдаун, за да й разкаже как изглежда господарката му. И сега човекът беше тук.

Лилиан усети как сърцето ѝ заби лудо от вълнение. Тя слезе по стълбите и прекоси бързо изоставената и подивяла градина. Тази Джудит сигурно е грозна като костенурка, повтаряше си тя. Непременно е така, защото иначе я крият от снета?

– Моите почитания, милейди – проговори нахално мъжът, като я видя да идва. – Вашата красота може да затъмни дори луната. – Той взе ръката ѝ и я целуна.

Лилиан беше отвратена от държанието му, но той беше единственият, който можеше да ѝ разкаже нещо за Джудит Рейвдаун. А цената, която бе поискал, беше направо безсрамна.

Макар че видът му беше гаден, той се беше проявил като не лош любовник и дори я бе научил на някои нови трикове.

– Има ли нещо ново? – попита нетърпеливо Лилиан и издърпа ръката си. – Видя ли я?

– Не... или поне не отблизо.

– Какво говориш? Видя ли я или не? – Гласът на Лилиан трепереше от гняв.

– Видях я. Но я охраняват много строго и... – Той искаше да спечели благоволенieto ѝ и знаеше, че трябва да говори истината. Вчера бе видял Джудит Рейвдаун да излиза на езда с няколко от дамите си. Ала не можа да разбере точно коя е богатата наследница.

– Защо я охраняват? Сигурно е много тъпа и дори не я пускат да излиза сама?

Изведнъж мъжът се почувства неловко. Жената пред него беше коварна като змия. Студенината в очите ѝ го плашеше.

– Носят се разни слухове. Никога не я виждат без придружител. Излиза или с майка си, или с дамите си. Нали са я възпитали за живот в манастира и...

– За манастира ли? – Лилиан усети как напрежението ѝ отслабва. Обикновено в манастир изпращаха грозните, уродливите или умствено изостаналите дъщери на богатите семейства. – Значи тя не е съвсем нормална?

– Защо иначе биха я крили от очите на света, уважаема? И то още от детските ѝ години. Робърт Рейвдаун е корав мъж. Веднъж блъсна жена си по стълбата и оттогава бедната куца. Сигурно не иска хората да видят, че дъщеря му е грозна като ношца.

– Но ти все пак не си сигурен, че това е причината, нали?

Мъжът се усмихна и се почувства малко по-уверен в себе си.

– Каква друга причина биха могли да имат? Ако бащата не се

срамува от дъщеря си, той ще я показва пред целия свят, нали? Сигурно щеше да я сгоди още преди смъртта на синовете си. Кой би позволил на единствената си дъщеря да отиде в манастир?

Лилиан се взираше замислено в мрака. Мълчанието ѝ го направи още по-смел. Той посегна към ръката ѝ и я привлече към себе си.

– Нямайте основания да се страхувате от нея, милейди – прошепна в ухото ѝ той. – Нито една жена не е в състояние да ви отнеме лорд Гевин.

Лилиан пое шумно въздух. Толкова ли много хора знаеха за нея и Гевин? Тя вдигна гордо глава и се направи, че не е чула последната забележка.

– Ти се справи добре и заслужаваш награда.

Мъжът се приведе към нея и я целуна. Лилиан се отдръпна назад, но по лицето ѝ не пролича колко е отвратена.

– Не тази нощ – прошепна с добре изиграна страст тя. – Утре. Трябва да направя някои приготовления, за да не ни видят и да имаме достатъчно време. – Тя помилва бедрото му и се усмихна, когато той простена от наслада: – Сега обаче трябва да вървя.

Тя му обърна гръб и се запъти с бързи крачки към кулата. Лицето ѝ изразяваше решителност. Трябваше да свърши нещо много важно, преди да си легне.

Момчето от обора със сигурност щеше да ѝ направи тази малка услуга. Тя не можеше да допусне един шпионин да говори така нахално за нея и Гевин... Той щеше да си плати за дързостта.

– Добро утро, татко – проговори с усмивка Лилиан, приведе се и положи лека целувка върху набраздената от белези буза на дебелия стар мъж.

Двамата се намираха на втория етаж на кулата, в помещението, което наричаха голямата зала. То се използваше за трапезария, за приеми и като спалня на мъжете от свитата.

Лилиан видя празната кана на баща си и махна на един минаващ слуга.

– Ей ти, бързо донеси прясна бира на баща ми!

Никълъс Валенс се протегна и с благодарност стисна ръката на дъщеря си.

– Ти си единствената, която се грижи за мен, моя сладка Лилиан. Всички други – майка ти и сестрите ти – ми забраняват да пия. Само ти разбираш, че ми се отразява добре.

Лилиан се извърна настрана.

– Прав си, скъпи татко. Аз те обичам толкова много. – На лицето ѝ се изписа пленителна усмивка.

За кой ли път Никълъс се запита как мършавата му жена бе успяла да му роди такава красива дъщеря. Лилиан винаги му даваше бутилките, които другите криеха от него. Тя беше послушна дъщеря и той ѝ се отблагодаряваше, като ѝ даваше пари за рокли.

Лилиан носеше копринени одежди, докато сестрите ѝ се задоволяваха с грубите вълнени и ленени платове, които тъчаха сами. Той правеше всичко за Лилиан. Нали беше заявил на онзи глупак Аскот, че никога няма да му я даде за жена? Тя беше създадена за по-добър живот. Много скоро щеше да се омъжи за граф.

Той посегна към каната и отпи голяма глътка.

– Татенце, исках да те помоля за една услуга – продължи да се умилква Лилиан.

Валенс отпи още една глътка. Желанията на дъщеря му често бяха трудно изпълними. По-добре беше да избере друга тема.

– Чу ли, че снощи някакъв мъж паднал от стената? Никой не го познава. Слугите не знаят как е влязъл.

Лицето на Лилиан се промени. Слава Богу! Шпионинът вече нямаше да разказва на чуждите хора за нея и за Гевин. Никой нямаше да узнае, че е разпитвала за Джудит Рейвдаун. Тя погледна равнодушно баща си и вдигна рамене.

– Искам да отида на сватбата. Нали се сещаш, онази Рейвдаун ще се омъжи за Гевин Аскот...

– Искаш да те поканят на сватбата? – попита смаяно Никълъс. – Но тя е дъщеря на граф! Как бих могъл да получа покана?

Лилиан отпрати слугата, който беше дошъл с нова кана бира, и се приведе с усмивка към баща си.

– Измислих един план...

ТРЕТА ГЛАВА

Пламъците се виеха по камъните и жадните им огнени езици поглъщаха дървената облицовка на малкото дюкянче. Въздухът беше изпълнен с пушек и дим, а мъжете и жените, които бяха образували дълги редици и си подаваха ведрата с вода, бяха целите в сажди.

Гол до кръста, Гевин стоеше на една стълба и размахваше мощно брадвата. Трябваше да насече на парченца навеса, който се намираще зад горящата къща. Насъбралите се зрители се възхищаваха на едрата, мускулеста фигура и никой не подозираше, че този полугол мъж, подобен на гръцки бог, нито бе ял, нито бе спал през последните два дни, зает с потушаването на пожара.

Селото, където се бяха запалили няколко къщи, принадлежеше на семейство Аскот. То беше оградено с каменна стена, висока почти четири метра, която се спускаше по склона от замъка.

Данъците, които плащаха селяните, бяха необходими на четиримата братя, за да се издържат. Като ответна услуга те защитаваха обитателите на земите си от нападенията на крадци и разбойници, помагаша им при бедствия като днешното.

– Гевин! – изкрещя Рейн и мощният му глас се извиси над прашенето на пламъците. – Махни се оттам! Огънят е съвсем близо до теб!

Гевин не се вслуша в предупреждението му. Дори не погледна горящата стена, която всеки момент щеше да се срути отгоре му. Заудря с все сила дебелите дървени греди. След разсичането ги хвърляше на земята, където един от мъжете ги поливаше с вода.

Рейн знаеше, че няма смисъл да апелира към разума на брат си. Затова стисна здраво зъби и впи поглед в горящата стена непосредствено до Гевин. Тя се поклащаше заплашително.

В мига, когато горящите дърва се срутиха с оглушителен шум, Гевин направи огромен скок встрани и стълбата полетя към земята. Рейн се втурна към брат си и го измъкна изпод една дебела греда.

– По дяволите! – изрева Гевин, когато могъщото тяло на Рейн го притисна към земята. – Ще ме удушиш!

Рейн се надигна тронаво. Цялото тяло го болеше. И той беше работил неуморно през последните два дни. Той се обърна към брат си с мрачна усмивка:

– Така ли ми благодариш, че ти спасих живота? Защо остана

толкова време на стълбата? Само след няколко секунди щеше да се опечеш в пламъците.

Гевин прокара ръка по мръсното си лице и се обърна към горящата къща. Огънят бушуваше между каменните стени и вече нямаше опасност да се разпространи към другите къщи. След като се увери, че околните постройки са в безопасност, той се обърна отново към брат си.

– Защо ме издърпа? – изръмжа той и раздвижи скованото си рамо.

Рейн го изгледа с искрящи от гняв очи.

– Нима мислиш, че ще допусна да загинеш в пламъците?

Гевин се ухили и белите му зъби заблестяха като перли на омазано-то със сажди лице.

– Аха. Е, благодаря ти. Сега обаче трябва да продължа. – Той се обърна и закрачи към мъжете, които продължаваха да изливат кофи вода в пламъците.

Рейн вдигна рамене и се обърна на другата страна. След като навърши шестнадесет години, Гевин стана пълновластен господар на имотите. Той беше най-големият от четиримата братя и всички бяха длъжни да му се подчиняват. Отговорността му беше голяма и той го съзнаваше напълно. Беше готов да се бори до последния си дъх за своята собственост. И беше справедлив. Все едно дали ставаше дума за последния слуга или за някой подъл крадец, той мереше всички с един аршин.

Гевин се върна в замъка късно през нощта и отиде в помещението, където братята се хранеха. Трапезарията беше обзаведена наскоро. Подът беше покрит с дебели килими. Стените бяха с дървена ламперия. На едната стена беше издигната огромна камина, над която беше издялан гербът на семейството.

Рейн вече седеше на масата, изкъпан и облечен с чисти дрехи. Пред него беше поставена сребърна табла с печено свинско, пресен хляб и сушени ябълки и круши.

Той кимна доволно на брат си и посочи голямото дървено ведро с гореща вода, поставено пред камината.

Гевин въздъхна дълбоко и едва сега усети колко се е уморил. Свали набързо дрехите си и се потопи до шия в горещата вода. Кожата му беше обгорена, на много места имаше одрасквания.

Една слугиня изникна от тъмния ъгъл и се зае да сапуниства гърба му.

– Къде е Майлс? – попита с пълна уста Рейн.

– Изпратих го при семейство Рейвдаун. Само той се сети, че днес е годежът. Нямаше как, трябваше ми заместник, затова се лиших от

помощта му долу в селото. – Гевин се приведе напред, за да оголи гърба си. Главата му беше извърната настрана.

Рейн едва не се задави с парче хляб.

– Какво... какво си направил?

– Изпратих Майлс като мой заместник при семейство Рейвдаун, за да вземе участие в тържеството по случай годежа – повтори спокойно Гевин.

– Ти да не си полудял? – изкрещя брат му. – Това не е сделка с коне, това е бъдещата ти жена!

Гевин го погледна с безизразно лице.

– Знам. Няма нужда да ме укоряваш. Ако не беше жена, нямаше да ме карат да се женя за нея.

– Принудили са те, значи? – попита ехидно Рейн и се облегна назад. Беше му ясно как се чувства големият му брат. Докато останалите трима можеха да обикалят цялата страна, да посещават роднини и приятели, дори да направят пътуване към Светите места, той беше длъжен да стои тук и да управлява земите им.

Гевин беше на двадесет и седем години и през изминалите единадесет почти не се беше отделял от къщи – с изключение на кратката си военна служба в разбунтуваната Шотландия.

– Джудит Рейвдаун е лейди, Гевин – проговори спокойно Рейн. – Научили са я да очаква от всеки мъж учтивост и уважение. Трябваше лично да отидеш при нея и да ѝ кажеш, че желаш да я вземеш за жена.

Гевин протегна ръка, за да може момичето да я измие. Предницата на грубата ѝ вълнена рокля се беше намокрила и очертаваше примамливо пълните и гърди. Той ѝ се усмихна и задържа погледа ѝ. И слабините му се надигна желание.

Той се намръщи и се обърна към брат си.

– Но аз изобщо не искам да се ожения за нея. Не вярвам да е толкова наивна да мисли, че я вземам за жена заради красотата ѝ. Всички знаят, че го правя само заради богатството ѝ.

– Никога не бива да казваш това! Трябва да я ухажваш и...

Гевин се изправи и остана така, докато момичето се покачи на едно столче и изля върху главата му няколко кофи топла вода, за да измие сапуна.

– Тя ще стане моя жена – заяви равнодушно той. – Ще прави, каквото ѝ казвам. Познавам достатъчно високопоставени дами. Знам какви са. Те седят в покоите си, шият и плетат и непрекъснато бъррят. Ядат плодове, потопени в мед, и стават непоносимо дебели. Повечето са

глупави, мързеливи и на всичкото отгоре ужасно разглезени, защото са свикнали всички да им угаждат. Ще дам на жена си игли и конци и тя ще бъде доволна.

Рейн го гледаше, без да помръдне. Той беше обиколил цялата страна и познаваше много жени. Повечето наистина отговаряха на описанието на Гевин. Имаше обаче и дами, които бяха умни и темпераментни, които даваха на мъжете си любов и подкрепа.

– Ами ако и тя иска да участва в управлението на имотите ни?

Гевин излезе от ведрото и взе меката памучна кърпа, която момичето беше затоплило пред огъня.

– Няма да ѝ позволя. Тук цари друг ред. Тя ще има своите задължения и ако не ги изпълнява, ще бъде строго наказана.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Слънчевата светлина падаше на широки ивици през отворените прозорци. Пролетният ден беше великолепен, въздухът бе изпълнен с аромати.

Помещението заемаше почти половината от четвъртия етаж. Южните прозорци пропускаха достатъчно светлина и топлина. Обстановката беше по-скоро оскъдна. Робърт Рейвдаун не даваше пари за глупости, а към тях принадлежаха килимите и гоблените за стените.

Тази сутрин помещението не изглеждаше голо както обикновено. Всички столове бяха покрити с рокли или платове, които блестяха на слънцето. Всички бяха нови, разкошни и от най-добро качество. Това беше част от зестрата на Джудит.

Имаше коприна от Италия, кадифе от Ориента, кашмир от Венеция, памучни платове от Триполи. Скъпоценни камъни искряха по деколтетата, коланите и полите. Рубини, перли, смарагди. Някои от роклите бяха обшити с кожи. Все скъпи кожи като хермелин и рис.

Джудит седеше сама сред целия този разкош. Седеше толкова неподвижно, че влезият в стаята не би я забелязал, ако прекрасната ѝ фигура не затъмняваше целия останал блясък.

Фините ѝ крачета бяха обути в зелени кожени обувки, подплатени с мека кожа. Горната част на роклята ѝ беше плътно прилепнала до тялото. Ръцете, които се подаваха от дългите, широки ръкави, бяха сякаш от слонова кост.

Талията беше толкова тънка, че един силен мъж можеше спокойно да я обхване с ръцете си. Дълбокото деколте разкриваше част от примамливо закръглените гърди. Полата падаше като камбана и при всяка крачка се поклащаше грациозно.

Платът на роклята беше обшит със златни конци и блестеше на слънцето. Талията беше пристегната с колан от най-фина позлатена кожа, украсен със смарагди. Мека наметка от тъмнозелена тафта обгръщаше раменете ѝ. Цялата върхна дреха беше подплатено с хермелин.

При вида на тези прекрасни одежди всяка друга жена щеше да избухне и безкрайно ликуване. А Джудит стоеше и се гледаше със сериозно изражение.

Тя беше необикновено красива, ала не го съзнаваше. Имаше тяло, което спираше дъха на мъжете.

Дългата кестенява коса падаше на меки вълни чак до хълбоците. Тя вървеше гордо изправена, вирнала упорито красивата си брадичка. И сега, докато обмисляше страшните неща, които ѝ предстояха, устните ѝ изглеждаха пълни и кръгли като розови пъпчици. Очите ѝ първи привличаха чуждите погледи. Тъмнокафяви със златни ивици.

Джудит обърна глава и се загледа навън. Денят беше прекрасен. Във всяко друго време тя щеше да бъде щастлива, че навън е толкова хубаво. Щеше да възседне коня си и да препусне като вихър през полята.

Вместо това тя седеше неподвижно и не смееше да помръдне, за да не измачка роклята. Не, това не беше истинската причина. Джудит беше потънала в тежки мисли. Днес беше сватбеният ѝ ден – а тя от седмици насам трепереше пред този ден. Беше убедена, че с него свършва свободата ѝ и хубавото време ще бъде безвъзвратно отминало.

Изведнъж вратата се отвори с трясък и две слугини буквално влетяха в стаята. Лицата им бяха зачервени от тичането, защото бяха ходили в църквата, за да зърнат отдалече младоженеца.

– Господарке, той е много красив мъж – зараказва възбудено Мод. – Много е едър, косата му е тъмна, очите също, а раменете му... – Тя разпери ръце и въздъхна драматично. После угрижено изглежда мълчаливата си господарка.

– А как върви... – намеси се Джоан, изправи рамене и направи няколко широки крачки.

– Така е, той е горд мъж – потвърди Мод. – Такива са всичките Аскотови. Държат се така, сякаш целият свят им принадлежи.

Джудит дори не се усмихна. Джоан понечи да продължи разказа си, но Мод я смушка да мълчи.

– Мога ли да направя нещо за вас, господарке? – попита съчувствено тя. – Има доста време, преди да тръгнете за църквата. Може би...

Джудит поклати глава.

– Вече никой не може да ми помогне. Как е мама?

– Майка ви почива, преди да тръгни за църквата. Пътят е дълъг, а ръката ѝ... – Мод млъкна уплашено. Сега не беше време да натъжава още повече младата господарка.

Джудит се обвиняваше за счупената ръка на майка си. Мод знаеше това и не искаше да ѝ напомня за случилото се. Идеше ѝ да се удари през устата заради необмислените думи.

– Готова ли сте вече? – попита меко тя.

– Тялото ми е готово. Само не мога да овладя мислите си. Ще се

погрижете ли за мама?

Двете я погледнаха смяно.

– Ама, господарке...

– Искам да бъда сама – прекъсна ги нетърпеливо тя. – Вероятно това е последният път, когато ще мога да остана насаме със себе си. – Тя погледна през прозореца с отсъстващ вид.

Джоан много искаше да изтръгне господарката си от меланхоличното ѝ настроение, но Мод ѝ попречи. Джоан не можеше да разбере Джудит. Тя беше богата, днес беше сватбеният ѝ ден. Щяха да я омъжат за красив млад рицар. Защо не беше щастлива? Джоан поклати укорително глава и позволи на Мод да я издърпа от стаята.

От седмици насам в замъка на Рейвдаун кипеше трескава работа. Приготовленията за сватбата бяха в пълен ход. Празненствата щяха да струват на баща ѝ много пари – най-вероятно доходите за цяла една година.

Джудит знаеше това, защото тя водеше сметките. Хиляди лакти коприна бяха необходими само за огромните шатри, които щяха да пазят гостите от дъжда. Хиляда свине, триста телета, сто вола, четири хиляди купи с пастет от дивеч, триста бъчви бира. И така нататък, и така нататък.

И всичко това за нещо, което тя не искаше! За сватба. За нейната сватба!

Джудит не беше като другите момичета. За тях светът започваше и свършваше с любовта и женитбата. Нейната майка я беше научила, че това не е единственото щастие в живота.

Спонтанните аборти и съпругът, който използваше всяка възможност да я сплашва и наказва, бяха разрушили илюзиите на Хелън Рейвдаун. Единственото ѝ щастие беше Джудит. За своето дете тя беше готова да се бори като лъвица. С времето бе престанала да се брани срещу грубостите на съпруга си. Но правеше всичко, за да защити дъщеря си.

Тя беше тази, която поиска от Робърт Рейвдаун да прати момичето в манастир. По онова време му беше все едно какво ще стане с нея, а и с майка ѝ. Нали си имаше синовете от първия брак. Какво го интересуваше жената, която не можеше да износи един здрав син?

– Нека да върви при монахините, щом иска – отговори през смях той, но после се сети, че не биваше да се съгласява с искането на жена си, и я блъсна по стълбата.

При това падане Хелън си счупи крака на две места и макар че оттогава кучаше, беше доволна от смелостта си.

Тя живееше усамотено с любимата си дъщеря и много често се чувстваше като вдовица, защото Рейвдаун избягваше и двете, сякаш бяха чумави.

Майката и дъщерята бяха щастливи и Хелън неуморно възпитаваше детето си за бъдещия живот на монахиня.

А сега се оказа, че всичко е било напразно. Джудит трябваше да се омъжи. Трябваше да захвърли гордостта си и да се подчини на някакъв непознат мъж. Та тя изобщо нямаше представа какво означава да си съпруга.

Тя не умееше да шие и така и не се научи да бродира. Не беше свикнала да седи мирно и тихо и да кара слугите да работят вместо нея. И, което беше още по-лошо: покорството и предаността ѝ бяха чужди.

А омъжената жена трябваше да върви със сведен поглед, да се съобразява във всичко с желанията на мъжа си и да му се покорява. Джудит беше възпитана да дава заповеди, защото това се изискваше от всяка абатиса – жена, която по положение беше равна на мъжете.

Джудит никога не свеждаше глава пред баща си и братята си. Робърт беснееше и вдигаше юмуци срещу нея, но тя дори не трепваше. Всички се чудеха, че той още не е пребил от бой единствената си дъщеря, но той сякаш се забавляваше от дързостта ѝ.

Момичето имаше гордост, необичайна за жените. Походката ѝ беше горда и издаваше самочувствие. Тя умееше да разговаря за отношението на краля към французите, да обсъжда стопански въпроси и изказваше собственото си мнение, без да я е грижа, че това не се харесва на мъжете.

През всичките тези години Хелън Рейвдаун беше живяла в постоянен страх, че няма къде да скрие дъщеря си, че някой мъж може да я види и да поиска от Робърт ръката ѝ. Мисълта да се раздели с единствено то си дете я ужасяваше.

Джудит трябваше да постъпи в манастира на дванадесет години, но Хелън не можеше да се лиши от близостта ѝ. Тя беше единствената светлинка в живота ѝ. Сега трябваше да разбере, че егоизмът ѝ е имал съдбоносни последици.

Джудит разполагаше само с няколко седмици, за да се подготви за женитбата с един непознат. Тя не знаеше що за човек е Гевин Аскот, но това не я вълнуваше особено.

Джудит не познаваше други мъже освен баща си и братята си. Страх я беше дори да си помисли, че ѝ предстои да живее с мъж, който мрази жена си и я бие, който е необразован и се хвали с физическата си

сила. Дали след десет години и тя щеше да трепери от страх като майка си?

Джудит потръпна и се надигна. Тежката златна материя на роклята ѝ прошумоля. Не, мъжът, който щеше да стане неин съпруг, никога нямаше да я види уплашена и трепереща. Тя щеше да прикрива чувствата си и винаги да излиза пред него гордо изправена и спокойна.

В тези минути, които ѝ оставаха да прекара сама в покоите си, тя имаше право да отпусне рамене и да даде воля на страха си. Не можеше да си представи живота с този чужд мъж и никак не се успокои от въодушевените разкази на слугините си.

Често беше чувала момичетата да говорят за любимия си, беше ги виждала щастливи и сияещи. Наистина ли имаше мъже, които можеха да бъдат нежни, да даряват любов?

Ще изчакам, каза си решително Джудит. *Ако той се държи мило с мен, и аз ще бъда добра с него.* В този момент тя даде клетва пред себе си, че няма да търпи съпругът ѝ да се отнася към нея, както баща ѝ се отнасяше с бедната ѝ майка.

– Господарке! – Джоан се втурна възбудено в стаята. – Сър Рейн и сър Майлс са отвън... – Като видя учуденото лице на Джудит, тя побърза да обясни: – Това са братята на бъдещия ви съпруг. Сър Рейн иска да поговори с вас преди венчавката.

Джудит кимна и зачака любопитно посетителите. Бъдещият ѝ съпруг очевидно не се интересуваше от нея. Вместо да присъства лично на годежа, беше изпратил малкия си брат. И сега не бе пожелал да дойде при нея, а беше натоварил с тази задача братята си.

Тя пое дълбоко въздух и се опита да прогони треперенето, което заплашваше да обхване цялото ѝ тяло. Беше много по-нервна, отколкото признаваше.

Рейн и Майлс слизаха бавно по витата стълба. Бяха пристигнали в замъка на Рейвдаун миналата вечер. Гевин упорито отказваше да говори за предстоящата сватба.

Рейн неколкократно настоя пред него, че е редно да направи посещение на бъдещата си жена, но винаги получаваше мрачния отговор:

– Нали ще я гледам до края на живота си! Защо са ми кошмари още отсега?

Когато Майлс се върна от годежа, Гевин дори не го разпита как изглежда годеницата му. Рейн беше този, който непрекъснато задаваше въпроси и настояваше да узнае всичко за богатата наследница. Ала Майлс остана както винаги мълчалив. Рейн веднага усети, че малкият

им брат крие нещо, и днес най-после разбра. Беше видял Джудит и това му стигаше.

– Защо не каза нищо на Гевин? – попита тихо той. – Нали знаеш какво очаква той и...

Майлс не го остави да довърши. Лицето му беше сериозно, ала погледът му блестеше от възхищение. Бъдещата му снаха беше наистина прекрасна.

– Ще му се отрази много добре, ако поне веднъж му се наложи да признае грешката си – проговори решително той.

Рейн разбра и се ухили. Знаеше, че понякога Гевин е ненужно строг с най-младия брат, и разбираше желанието на Майлс да си отмъсти.

– Само като си помисля, че ми предложи да се ожена за нея вместо него, и ми иде да си зашлевя шамар. Кълна ти се, ако я бях видял преди това, щях да се боря за нея с всички сили. Мислиш ли, че вече е много късно?

Майлс му отговори нещо, но Рейн не чу нито дума. Мислите му бяха при Джудит. Един-единствен поглед в дълбоките златнокафяви очи бе замаял главата му.

Докато стоеше пред нея, той не беше в състояние да промълви и една дума. Само я гледаше с нарастващо възхищение. Младата дама не се кискаше нервно като другите, нито беше плаха и покорна. Тя стоеше неподвижно пред двамата непознати мъже и ги гледаше със спокойно очакване.

Майлс трябваше да го смушка, за да заговори, фантазията на Рейн вече работеше на пълни обороти и рисуваше в съзнанието му невероятни картини: как качва Джудит на гърба на врания си кон и я отвежда някъде много далеч, за да остане насаме с нея...

Рейн се изтръгна от опияняващите мисли и се обърна затворнически към брат си.

– Знаеш ли какво, Майлс, и двамата ще дадем урок на Гевин!

– Какво имаш предвид? – попита въодушевено Майлс.

– Ако си спомням добре, с теб току-що видяхме една грозна вещица с изгнили зъби и дебел задник.

Майлс се ухили доволно.

– На задната стълба наистина стоеше една такава старица, така че няма да ни се налага да лъжем. Милият ни брат няма да узнае цялата истина и толкоз.

Двамата се потупаха заговорнически по раменете и продължиха пътя си.

Все още беше ранна сутрин, когато Джудит, следвана от слугините си, слезе в голямата зала на втория етаж.

По стените на грамадното помещение висяха скъпоценни гоблени. От вратата до отсрещния край на залата беше прострян истински килим от розови листа и лилии. Джудит щеше да мине по него след връщането си от църквата – като омъжена жена.

Мод вървеше след господарката си, за да носи края на подплата на с хермелин наметка. Джудит спря за миг на прага, после решително излезе навън. Пое дълбоко дъх и продължи пътя си.

Когато се озова под ярките лъчи на слънцето, тя затвори за миг очи, ослепена от блясъка на пролетния ден. След малко ги отвори и видя колко много хора бяха дошли, за да присъстват на сватбата ѝ.

Личуващите викове на множеството я смутиха. Не беше очаквала това. Ала красотата на младата булка въодушевяваше присъстващите.

Джудит се усмихна и кимна с достойнство на високопоставените гости, после махна приятелски с ръка на търговците и селяните, на ратите и слугините. Пътят към църквата приличаше на процесия и имаше за цел да покаже на всички богатството и високото положение на граф Робърт Рейвдаун.

По-късно баща ѝ щеше да разказва с видимо задоволство колко много графове, барони и рицари бяха дошли да почетат с присъствието си сватбата на дъщеря му.

Начело на процесията вървяха свирачите, които с мъка си пробиваха път. Робърт Рейвдаун посрещна тържествено дъщеря си, прегърна я и я качи на великолепен бял жребец. Лицето му грееше в доволна усмивка. Нямаше по-красива девойка от дъщеря му.

Джудит трябваше да язди с дамско седло и се чувстваше доста неудобно, но с нищо не се издаваше. Тя оправи диплите на роклята си и отново се усмихна на присъстващите.

Майка ѝ яздеше след нея, а от двете ѝ страни бяха Рейн и Майлс Аскот. Останалите гости се подредиха според ранга си в процесията.

Музикантите засвириха и шествието потегли бавно и тържествено. Робърт Рейвдаун стискаше здраво юздите на белия жребец и вървеше с отмерени крачки.

Джудит усещаше как безпокойството ѝ се засилва. Мисълта за бъдещия съпруг разкъсваше сърцето ѝ.

Тя седеше на седлото гордо изправена. Погледът ѝ беше устремен към вратата на църквата, пред която бяха застанали две фигури. Свещеникът и мъжът, за когото щяха да я венчаят само след минути.

Гевин не усещаше и най-малко любопитство. Дори напротив. Той се страхуваше от бъдещата си съпруга. Братята му бяха му разказали как изглежда и той очакваше да види пред себе си грозна и дебела мома, на всичкото отгоре доста глупава.

Той се опитваше да не гледа в посоката, от която идваше процесията. Много скоро обаче ликуващите викове на множеството и музиката го изтръгнаха от нерадостните мисли. Нещо не е наред, каза си той и бързо извърна глава.

Процесията беше съвсем близо до църквата. Гевин впи поглед в момичето на белия кон. Видя блестящата кестенява коса и смаяно се запита коя ли е тази красавица. Господи, та това беше булката!

Младото момиче приличаше на богиня, току-що събудила се за живот. Гевин зяпна от учудване. След миг на лицето му изгря усмивка. Рейн го беше излъгал!

Гевин беше толкова облекчен и щастлив, че не усети как се раздвижи. Старата традиция изискваше младоженецът да чака пред вратата на църквата, докато башата на невестата я свали от седлото и я отведе нагоре по стълбите, за да я предаде на бъдещия съпруг.

Но Гевин искаше да види момичето отблизо. Без да чува въодушевените викове и дръзките пожелания на множеството, той бутна настрана тъста си и протегна ръце. Пръстите му се склочиха около тънката талия на Джудит и без усилие я вдигнаха от седлото.

Отблизо невестата му беше още по-прекрасна. Гевин видя розови устенца, кожа от мляко и кръв, мека като коприна. И едва сдържа вика си, когато се вгледа в очите ѝ.

Той ѝ се усмихна щастливо и тя отговори на усмивката му. Между устните ѝ проблеснаха бели зъбки, по-красиви от перли.

Дивото ликуване на тълпата върна Гевин в действителността. Той сложи Джудит на земята и ѝ подаде ръка. Пръстите му се склочиха около крехката ѝ китка, сякаш искаха да ѝ попречат да избяга.

Зрителите бяха въодушевени от поведението му и изразиха радостта си с бурни викове. Робърт Рейвдаун, който отначало се ядоса на безцеремонността на зетя си, сега се усмихна доволно.

Венчавката се извърши пред вратата на църквата. Всички трябваше да видят какво става. Свещеникът попита Гевин дали иска да вземе за жена Джудит Рейвдаун.

Гевин погледна за миг момичето до себе си и жадно вдъхна аромата на блестящата кестенява коса.

– Да, искам – отговори високо и ясно той.

След това свещеникът попита Джудит, която спокойно беше издържала погледа на бъдещия си съпруг. Тя бе очаквала да види младеж, а сега до нея стоеше мъж, висок и силен като приказан герой, с тъмна коса, широки рамене, облечен изцяло в сиво. На колана му висеше меч в блестяща ножница. Дръжката му беше украсена със скъпоценни камъни.

Под погледа на Гевин тя усети как по гърба ѝ се разлива сладостна топлина. Беше толкова вдълбочена в гледане, че свещеникът трябваше да повтори въпроса си.

Джудит разтърси глава и бузите ѝ пламнаха. От устните ѝ се отрони тихо „Да“. Тя наистина искаше да стане съпруга на Гевин Аскот.

Двамата размениха пръстените си и се заклеха да се обичат, да се почитат и да си бъдат верни до края на живота си.

Джудит беше опиянена от щастие и не забелязваше нищо около себе си.

Някой бутна в ръцете им кошници със сребърни монети и двамата започнаха да загребват с шепи и да ги хвърлят към тълпата. После тръгнаха след свещеника към потъналата в сумрак църква.

Гевин и Джудит заеха почетните места и месата започна. Докато свещеникът произнасяше тържествените молитви, двамата непрекъснато се поглеждаха скришом.

Гостите наблюдаваха доброжелателно младата двойка и всички бяха сигурни, че им предстои дълъг и щастлив живот.

Само една личност не се радваше на младоженците. Лилиан Валенс седеше до бъдещия си съпруг и сърцето ѝ се разкъсваше от омраза. Едмънд Чатауърт беше дебел, ленив мъж. Пълна противоположност на стегнатия, силен Гевин. Тя не можеше да си представи как ще го допусне в леглото си... Няма да позволя на Гевин да ме забрави, закле се ядно Лилиан. Тази малка вещица с червени коси няма да ми го отнеме.

Като видя как Гевин взе ръцете на жена си и ги целуна, тя стисна юмруци в безпомощна ярост. Тази нахалница дори не се изчерви!

Лилиан не се досещаше, че някой може да види гнева ѝ. Ала Рейн не я изпускаше от очи и разбираше много добре какво става в сърцето ѝ.

Той знаеше, че тази малка мръсница има власт над Гевин. Засега големият му брат беше омаян от красотата на жена си. Но какво ли щеше да стане, когато Лилиан отново се изпречеше на пътя му?

Рейн неспокойно местеше поглед между Джудит и Лилиан. Човек може да се възхищава на Лилиан, но няма как да не се влюби в Джудит, заключи облекчено той.

ПЕТА ГЛАВА

Когато най-после дойде краят на дългата сватбена меса, Гевин улови ръката на невестата си и я поведе по стълбичката към олгара. Двамата коленичиха, за да приемат благословията.

След това Гевин се изправи и целуна жена си. Видя смайването в златните ѝ очи и се усмихна. Стисна нежно ръката ѝ и я поведе навън.

Под ликуването на гостите той я вдигна на коня ѝ и се метна на своя вран жребец. Двамата поведоха дългото шествие към замъка на Рейвдаун.

Облегната на ръката на съпруга си, Джудит влезе в голямата зала. Погледна килима и си спомни, че само преди няколко часа го беше сметнала за лошо предзнаменование, за пътека към ужасното бъдеще. А сега гледаше в очите на Гевин и съзнаваше, че животът с него обещава да бъде много по-добър от този на майка ѝ.

– Бих дал много да можех да прочета мислите ти – прошепна в ухото ѝ Гевин.

– Тъкмо си мислех, че този брак съвсем няма да бъде толкова лош, колкото очаквах.

За секунди Гевин остана смаян от искреността ѝ, после отметна глава назад и избухна в смях. Джудит не се сети веднага, че отговорът ѝ беше упрек и комплимент едновременно. Една добре възпитана млада лейди никога не би се осмелила да заяви толкова открито, че е съгласна с избрания от баща ѝ съпруг.

Очите на Гевин заблестяха.

– Радвам се да чуя това, скъпа съпруго – прошепна задъхано той.

Двамата трябваше отново да се заемат със задълженията си. Сега беше ред да приемат благопожеланията на гостите, които вече се бяха подредили в дълга редица.

Джудит стоеше до Гевин и се усмихваше на всички, които минаваха покрай нея. Познаваше твърде малко от дамите и господата. Дълги години беше живяла уединено с майка си, без да се интересува от съседите си.

Когато дойде редът на Рейн, Робърт Рейвдаун се намръщи заплашително. Младият мъж прегърна здраво снаха си и я завъртя в кръг.

– Добре дошла в клана Аскот, Джудит! – извика весело той и лицето му засия.

Джудит хареса откритостта и непосредствеността му и отговори с топла усмивка. След него беше Майлс. Тя го познаваше от годежа, когато беше дошъл да замести Гевин. Не ѝ беше убягнало, че през цялото време я наблюдаваше замислено.

И сега погледът му беше дълбок и пронизващ. Джудит хвърли бърз поглед към мъжа си и неволно сравни тримата братя. Всички бяха силни и мъжествени, но Гевин беше много по-красив и внушителен от братята си.

Гевин усети погледа ѝ и се обърна към нея. Посегна към ръката ѝ и целуна връхчетата на пръстите ѝ. Джудит се уплаши, че сърцето ще изскочи от гърдите ѝ. Никога не беше предполагала, че докосването на усните му ще я разтърси така дълбоко.

– Потърпи още малко, братле – засмя се Рейн. – Разбирам нетърпението ти, особено след като знаеш, че годеницата ти не е нито грозна, нито глупава.

Гевин пусна пръстите на Джудит и се обърна спокойно към брат си.

– Смейте се, колкото си искате, братлета. Не ме е грижа какво си мислите, защото тя е моя, а не ваша. Аз съм този, който се смее последен.

Рейн смушка Майлс в ребрата.

– Хайде да се махнем оттук и да си потърсим по едно момиче със златни очи. Целуни снахичката си и да вървим.

Майлс взе ръката на Джудит и сведе глава, за да я целуне. Изправи се и отново впи поглед в очите ѝ.

– Ще си запазя целувката за друг случай – прошепна едва чуто той и последва брат си.

Гевин сложи ръка на рамото на Джудит и властно я привлече към себе си.

– Не им позволявай да те объркат. Те само се шегуват.

– Харесвам ги.

Гевин я погледна с усмивка и изведнъж я пусна. Близостта ѝ го омайваше, събуждаше в душата и тялото му неутолим копнеж и той едва потискаше порива си да я грабне и отнесе в спалнята.

Щеше да мине още много време, докато се оттеглят в брачните покои. Ако искаше да преживее здрав и читав този ден, трябваше да се овладее, да стисне здраво зъби и да стои далече от нея.

След няколко минути Джудит забеляза как Гевин потръпна изненадано и като проследи погледа му, откри една жена, която беше привлякла върху себе си немалко възхитени мъжки погледи.

Когато жената най-после застана пред нея, Джудит имаше чувството, че е получила плесница. От очите на непознатата искреше такава омраза, че лицето ѝ пламна.

Гостите бяха възхитени от красивата гледка, която представляваха двете млади жени. Джудит не чуваше и не виждаше нищо. Очите ѝ бяха устремени в непознатата, която трябваше да поздрави Гевин. Тя не го погледна и Джудит забеляза израза на разочарование и болка в очите му. Този миг остана завинаги в паметта ѝ.

Най-после поздравленията свършиха. Всички гости стиснаха ръцете на младоженците, а Робърт Рейвдаун им връчи подготвените подаръци. Накрая тържествените звуци на тропетите възвестиха началото на пира.

Масите бяха наредени в голямата зала. Огромни табли с месо, цели печени прасенца, пилета и фазани. Начупен на късове хляб и дванадесет различни вида риба. Зеленчуци, приготвени със специално донесените от Ориента подправки. Първите ягоди за тази година грееха в сребърни купички.

Златните и сребърни чинии, чаши и купи за високопоставените гости, които седяха на специална маса, трябваше да покажат на всички богатството и щедростта на Робърт Рейвдаун.

Джудит и Гевин пиеха от високи, тънки сребърни чаши с позлатени столчета.

В средата между масите беше оставена просторна площадка за артистите. Музикантите свиреха, акробатите изпълняваха смелите си номера, певците развличаха гостите с любовни балади.

Песните, смеховете и разговорите бяха толкова шумни, че Гевин трябваше да вика, за да се разбере с Джудит.

– Ти почти не хапна!

Тя го погледна и се усмихна. Мисълта, че този красив чужденец е вече неин съпруг, стопляше сърцето ѝ. Много ѝ се искаше да вдигне ръка и да докосне упоритата му брадичка, но не посмя.

– Ела с мен! – помоли дрезгаво Гевин и ѝ помогна да стане. Без да чуват дръзките, предизвикателни забележки на гостите, двамата излязоха навън.

Поляните цъфтяха в пролетно великолепие. Джудит прихвана полите си и закрачи грациозно редом с Гевин. От дясната ѝ страна бяха разпънати големите шатри и балдахини за утрешния турнир. Над всяка шатра беше издигнато знамето на богат род, но над всички бяха флаговете на семейство Аскот. Гербът им беше три леопарда.

– Всички ли са твои роднини? – попита Джудит.

Гевин я погледна внимателно.

– Да, братовчеди и чичовци. Когато преди малко спомена клана Аскот, Рейн не преувеличи много.

– Щастлив ли си, че живееш сред толкова много хора?

– Щастлив? – Мъжът вдигна рамене. – Те просто са от рода Аскот – допълни глухо той, сякаш това обясняваше всичко.

Двамата изкачиха един нисък хълм и се загледаха към шатрите. Гевин изчака Джудит да седне и да подреди полите си и стисна здраво ръката ѝ. После се изтегна до нея и подпря глава на ръката си.

Джудит беше объркана. Никога не бе оставала насаме с мъж. По тялото ѝ пълзяха предателски тръпки.

– Студено ли ти е? – попита загрижено Гевин, изправи се бързо и я погледна изпитателно. Ала Джудит поклати глава. – Надявам се, че не се разсърди, дето те изведох така внезапно. Или смяташ, че съм недодялан селяк и не знам как трябва да се държа? Като се сетя какво направих пред църквата, а сега и това... Само че гостите вдигаха дяволски шум, а и исках да остана за малко сам с теб.

– Аз също исках да остана сама с теб – отвърна откровено Джудит и се обърна към него.

Гевин взе предпазливо една от къдриците ѝ и я нави около пръста си.

– Бях много изненадан, като те видях. Бяха ми казали, че си грозна.

– Кой ти го каза? – Джудит не изглеждаше учудена.

– Ами... хората смятат, че щом едно момиче е определено да иде в манастир, със сигурност е грозно. А и баща ти те държеше скрита...

– Мисля, че беше по-скоро обратното – аз трябваше да остана скрита от него. – Джудит се смути. Не биваше да му разкрива сърцето си. Ала Гевин вече си беше изградил представа за баща ѝ. Рейвдаун беше човек, който тъпчеше безмилостно слабите и се кланяше угоднически на по-силните от него. Той погледна в красивите очи на жена си и се усмихна.

– Ти не ме разочарова. Ни най-малко. Ти си много повече, отколкото може да очаква един мъж.

Джудит си припомни целувката, която бяха разменили в църквата. Как ли щеше да я целува, когато останеха сами? Тя не знаеше много за онова, което ставаше между мъжете и жените.

Гевин видя как погледът ѝ се впи в устните му и задиша тежко. Знаеше, че им остават още много часове, преди да се оттеглят в

брачните покои. И не искаше да започва нещо, което не можеше да довърши.

– Трябва да се връщаме – проговори рязко той. – Сигурно вече са тръгнали да ни търсят.

Изправи се и ѝ помогна да стане. За миг я притисна до себе си и вдъхна дълбоко уханието на косата ѝ. Изпитваше диво желание да зарови глава в гъстите ѝ къдрици. Точно в този момент Джудит вдигна глава и го погледна с усмивка.

Само след секунда той я притискаше в обятията си и я целуваше с луда страст. Коровите му устни се впиха в розовите ѝ устенца. Малкото си знания за отношенията между мъжете и жените Джудит бе почерпила от слугините. Младите жени обичаха да говорят за любовните си приключения.

Тя не реагира на целувката като добре възпитана девойка от високопоставено семейство, а се поддаде на чувствата, които я изпълваха.

Под натиска на устата му устните ѝ се отвориха и тя се притисна към коравите му гърди. Той беше толкова голям и силен. Мускулите му бяха като скала, бедрата му сякаш бяха излети от желязо. Беше прекрасно да е толкова близо до него. Миризмата на кожа я замайваше.

Изведнъж Гевин се откъсна от прегръдката и я погледна сърдито.

– Ти май разбираш доста от целувки – проговори задъхано той. – Често ли си го правила?

Джудит беше изцяло отдадена на новите за нея чувства и не забеляза острите нотки в гласа му.

– Никога не съм целувала мъж. Слугините ми разказваха, че е хубаво да се целуваш, но не знаех нищо повече.

Гевин я погледна смаяно. Веднага разбра, че тя му е казала истината.

– Да тръгваме. Дано само слънцето залезе по-скоро...

Бузите на Джудит пламтяха, но тя го последва, без да каже дума. Двамата вървяха бавно към отворената врата на замъка. Гевин беше толкова потънал в мислите си, че сякаш беше забравил присъствието ѝ.

Тъй като беше свел глава, Гевин не видя мъжа, който ги чакаше пред вратата. Джудит позна отдалеч баща си, а като видя гневните искри в очите му, стисна здраво зъби и събра цялата си смелост.

– Уличница! – изсъска вбесено Робърт Рейвдаун. – Хукна след този мъж като разгонена кучка. Сега цяла Англия ще ми се смее! – Той вдигна ръка и я зашлеви през лицето.

Тази сцена беше толкова неочаквана за Гевин, че той не успя да

реагира веднага. Дори за миг не бе помислил, че бащата може да удари дъщеря си. Ала бързо се отърси от вцепенението си и юмрукът му улучи брадичката на Рейвдаун с такава сила, че го изпрати на земята.

Джудит се взря слисано в мъжа си. Очите му тъмнееха от гняв, устните му се опънаха в тънка линия.

– Ако още веднъж посмееш да я удариш, ще те убия! – проговори ледено Гевин. – Никои не смее да се отнася така с моята собственост.

Той направи крачка към падналия Рейвдаун и стисна ръка в юмрук.

– Моля те, не го удряй повече! – помоли с треперещ глас Джудит. – Отговори на плесницата, а и аз съм добре.

Гевин застина на мястото си. Рейвдаун погледна мрачно дъщеря си, после отмести очи към зет си и в очите му блесна страх. Без да каже дума, той се надигна и се отдалечи.

Джудит подръпна Гевин за ръкава.

– Не искам баща ми да ни развали този прекрасен ден. Той смята, че всички спорове се разрешават с юмруци и шамари – опита се да обясни тя.

Мислите се надпреварваха в главата ѝ. Тя познаваше твърде малко мъже и за всички тях беше съвсем естествено бащата да наказва дъщеря си винаги когато сметне за нужно. Макар че за Гевин тази женитба беше преди всичко възможност да заздравя финансовото си положение, в поведението му преди малко имаше нещо, което ѝ вдъхна чувство за сигурност и любов.

– Дай да те разгледам. – Гевин отчаяно се опитваше да обуздае буйния си темперамент. Пръстът му нежно се плъзна по устните ѝ, за да се убеди, че не са наранени от удара.

При това докосване коленете на Джудит омекнаха. Без да съзнава какво прави, тя вдигна ръка и помилва белега на брадичката му. Погледите им се намериха и останаха слети. Двамата не знаеха колко време са стояли така, всеки потънал в очите на другия.

– Трябва да се прибираме – проговори най-после Гевин и взе ръката на Джудит.

Бяха отсъствали по-дълго, отколкото мислеха. Масите бяха раздигнати. Залата беше разчистена и оркестърът вече свиреше за танц.

– Гевин! – извика някой. – Ти ще я имаш цял живот. Трябва ли и днес да ни лишаваш от компанията ѝ?

Джудит се вкопчи в лакътя на мъжа си, но веселите танцьори я издърпаха далече от него. Тя прихвана грациозно полите си и се завъртя в бързия ритъм, старайки се да не го изпускат от очи.

Тих мъжки смях я изтръгна от мечтанията.

– Сестричке – проговори укорно Рейн, – няма ли да ме удостоиш поне с един поглед?

Джудит вдигна глава към него и му се усмихна с обич. В следващия момент две силни ръце я вдигнаха във въздуха и устремно я завъртяха.

– Нима наистина мислиш, че не мога да оценя един толкова красив мъж? – попита кокетно тя, когато отново стъпи на земята.

– Чудесен отговор. Ала брат ми е единственият, който кара очите ти да блестят. Тогава стават наистина златни.

Джудит откри Гевин, който танцуваше с красива млада жена, облечена в зелено и пурпурно кадифе. Тя беше сложила ръце на гърдите му и този жест издаваше толкова интимност...

– Къде изчезна усмивката ти? – попита тихо Рейн и проследи погледа ѝ.

– Намираш ли я красива? – прошепна глухо Джудит.

Рейн едва успя да потисне напирания в гърдите му смях.

– Красива ли? Тя е само една малка кафява мишка и Гевин със сигурност не я забелязва. Ела, стига сме танцували. По-добре да си вземем малко ябълково вино. – Той ѝ предложи ръката си и я отведе в отсрещния ъгъл на залата – далече от Гевин.

Джудит стоеше мълчаливо до девера си и наблюдаваше Гевин и жената. Всеки път, когато танцуващите се докосваха, остра болка пронизваше гърдите ѝ. Рейн, който се задълбочи в разговор с някакъв непознат мъж, не забеляза как снаха му остави чашата си и излезе от залата.

Зад голямата къща имаше малка градина, обградена с висока каменна стена. Винаги когато искаше да остане сама, Джудит отиваше там.

Гледката на Гевин и непознатото момиче не излизаше от ума ѝ. Джудит не можа да я прогони, колкото и да се мъчеше, и безпомощно сведе глава.

Защо се беше разтревожила толкова? Та тя го познаваше само от няколко часа!

Джудит приседна на каменната пейка, скрита зад гъстите храсти. Ревност ли е това? – запита се безпомощно тя. Тези чувства ѝ бяха чужди. Всичко, което знаеше, беше, че не иска мъжът ѝ да поглежда други жени, камо ли пък да ги държи в прегръдките си.

– Знаех, че ще те намеря тук.

Джудит вдигна стреснато глава, но когато позна майка си, се

усмихна облекчено. Хелън приседна до дъщеря си и я погледна изпитателно.

– Нещо не е наред ли? Той сигурно се е държал зле с теб...

– Гевин ли? – Джудит произнесе името с такава нежност, че се изненада от себе си. – Напротив. Той е много мил с мен.

Изразът в очите на дъщерята не хареса на Хелън. И с нея беше станало така. Само че радостният блясък угасна много скоро.

Тя обхвана с ръка крехките рамене на единственото си дете и едва не извика от болка. Ръката ѝ заздравяваше бавно.

– Чуй ме добре, мила. Много отдавна исках да говоря с теб, но отлагах, защото се надявах да предотвратя този нещастен брак. Надеждите ми бяха напразни. Искам да ти дам един съвет и се надявам никога да не го забравиш. Не се доверявай на мъжете.

Джудит усети необходимост да защити съпруга си.

– Гевин е почтен човек. И е много мил с мен – повтори упорито тя.

Хелън кимна мрачно и отпусна ръце в скута си.

– О, да, всички мъже са мили с младите си съпруги. Държат се любезно с другите мъже, даже с конете си. Искам да знаеш, че за мъжа жената не е нищо повече от един кон. Тя може да бъде заменена много лесно и няма никаква стойност. Какво може да загуби мъжът, ако остане без жена си? Тя е едно нищо.

– Несправедлива си! – Джудит разтърси ядно глава. – Не вярвам, че всички мъже са такива.

– Тогава и на теб предстои нещастен живот, какъвто аз имам зад гърба си. Ако в младите си години не бях толкова доверчива, сега животът ми щеше да бъде друг. Въобразявах си, че обичам баща ти. Даже му признах чувствата си. И какво направи той? Изсмя ми се. Знаеш ли какво означава да обичаш един мъж и той да ти се изсмее в лицето?

– Много мъже обичат жените си – отвърна тихо Джудит. Не можеше да повярва в думите на майка си.

– За каква любов говориш? Мъжете искат жените само за леглото. И когато им се наситят, се влюбват в друга. Жената има власт над мъжа само когато представлява новост за него или когато тялото ѝ го привлича особено силно. Не вярвам, че това може да се нарече любов.

Джудит се изправи и обърна гръб на майка си.

– Не всички мъже са като татко. Гевин е... – Тя млъкна.

Хелън изпита тревога за детето си. Изправи се с мъка и обърна Джудит към себе си.

– Само не ми казвай, че си се влюбила в него! О, Господи, Джудит,

нима живя седемнадесет години в тази къща, без да научиш нищо? Някога и баща ти беше като Гевин, колкото и да ти е трудно да го повярваш. Аз бях красива и той се гордееше с мен. Как мислиш, защо ти казвам всичко това в деня на сватбата ти? Ти си единственото ми дете. Исках да отидеш в манастир, за да ти спестя горчивините, които трябваше да изживея аз. Трябва още от самото начало да му покажеш, че няма да се покориш. Никога не показвай страх. Когато жената се страхува, мъжът се чувства силен и демонстрира превъзходството си. Ако от самото начало поставиш изискванията си, той ще те изслуша с внимание. Ако не го направиш, после ще бъде много късно. Има много други жени и...

– Не! – изкрещя Джудит.

Хелън я погледна тъжно. Разбра, че не може да предпази дъщеря си от мъката, която я чакаше.

– Трябва да се върна при гостите – проговори уморено тя. – Ще дойдеш ли с мен?

Джудит поклати глава.

– Искам да остана още малко сама.

Хелън се запъти към тясната портичка в стената. Крачките ѝ бяха уморени и тежки. Съзнаваше, че не може да направи нищо повече за дъщеря си.

Джудит приседна отново на пейката. Гевин не беше като мъжете, за които говореше майка ѝ. Тя беше убедена в това. На лицето ѝ изгря замечтана усмивка. Целувките му бяха толкова прекрасни.

Тихото скърцане на портичката я изтръгна от мечтанията. В градината влезе млада, стройна жена. Джудит я позна веднага, защото дрехата ѝ беше твърде ярка и привличаше вниманието. Много мъжки погледи я следваха с любопитство.

Скрита зад люляковите храсти, Джудит наблюдаваше внимателно Лилиан Валенс. Тя беше красива, в това нямаше съмнение. Отблизо обаче се виждаха множество малки слабости. Устата беше корава и жестока, очите бяха студени като лед.

Джудит чу и други стъпки и видя приближаващия мъж. Скочи от мястото си, за да избяга към портичката през която беше минала майка ѝ. Нека жената и любовникът ѝ останат насаме в градината...

Изведнъж тя замръзна на мястото си. Гласът на Гевин!

– Защо ме помоли за тази среща? – Тонът му беше хладен.

– О, Гевин! – Лилиан улови ръцете му. – Защо си толкова хладен с мен? Нима вече ме забрави? Толкова ли обичаш тази жена... твоята съпруга?

Гевин смръщи чело. Ръцете му бяха сключени на гърба.

– И ти смееш да ми говориш за любов? Аз те молах на колене да се омъжиш за мен. Бях готов да те взема без зестра. Предложих да обезщета баща ти за онова, което е дал на Чатъурт. Ти не ме искаш.

– Защо ме обвиняваш? – Лилиан играеше умело ролята на отчаяна девойка. – Не видя ли белезите от камшик по гърба ми? Не помниш ли, че баща ми ме затвори в подземие, без храна и вода? Какво можех да направя? Срецах се с теб винаги когато можех. Дадох ти всичко, което една жена може да даде на любимия си. Пак ли аз трябва да плащам за всичко? Ти обичаш друга. Обичал ли си ме поне малко, Гевин?

– Кога съм казал, че я обичам? – попита студено Гевин. – Ожених се за нея, защото предложението беше добро. Тази жена ще ми донесе пари, земя и титла. Последното разбрах първо от теб, ако си спомняш.

– Но когато я видя... – Лилиан прехапа долната си устна и потърси погледа му.

– Аз съм мъж, а тя е красива. Разбира се, че се почувствах привлечен от нея.

Джудит искаше да избяга от градината, но не можеше да откъсне поглед от съпруга си и русата жена. Тялото ѝ беше вкаменено. Не можеше да се помръдне.

Всяка дума, произнесена от двамата, се забиваше като нож в сърцето ѝ. Гевин беше помолвил тази жена да му стане съпруга! После беше взел нея, Джудит, защото беше богата. Каква глупачка беше да повярва в обичта му...

– Значи я обичаш? – настоя с плачлив глас Лилиан.

– Това е невъзможно. Аз я познавам едва от един ден!

– Но би могъл да я обикнеш... – Лилиан обърна глава настрани и умело извика няколко сълзи в очите си. – Нима ще ме убеждаваш, че никога няма да я обикнеш?

Гевин не отговори. Лилиан въздъхна тежко и се усмихна през сълзи.

– Надявах се да поседя тук с теб. Даже изпратих да донесат вино...

– Трябва да се върна в залата.

– Само няколко минути! – помоли със сладък гласец тя и го поведе към пейката до стената.

Джудит наблюдаваше сцената и мислите се надпреварваха в главата ѝ. Тази жена беше съвършена артистка. Тя видя как Лилиан заби нокти в очите си, за да ѝ потекат сълзи. Говореше мелодраматично, а когато приседна на пейката, не забрави да подреди грижливо полите си. След

това наля вино в чашата и я подаде на Гевин с прелъстителка усмивка.

Онова, което последва, беше наистина смайващо. Лилиан извади пръстена от пръста си и изсипа в чашата си бял пращец. В погледа ѝ се четеше обвинение. Тя вдигна чашата към устните си и отпи голяма глътка.

Гевин изби чашата от ръката ѝ и тя се разби със звън на пода.

– Какво правиш? – изкрещя задавено той.

Лилиан се облегна на стената и погледът ѝ помътня.

– Искам да сложа край на живота си, любими. Готова съм да понеса всичко, ако знам, че ще бъда щастлива с теб. Ти се ожени за богатата наследница, аз също ще стана жена на друг. Но не мога да се откажа от любовта ти. Без нея животът ми губи смисъл. – Тя затвори очи и захълца.

Гевин я грабна в прегръдката си.

– Лилиан, нима наистина искаш да посегнеш на живота си?

– Скъпи мой Гевин, ти не знаеш на какво е способна любовта. Без теб аз съм нищо. Защо искаш да удължиш мъченията ми? Не мога да живея без любовта ти...

– Защо казваш, че никой не те обича?

– Обичаш ли ме, Гевин? Мен, само мен?

– Да, о, да! – Той се приведе и целуна устните ѝ. Залязващото слънце оцвети бузите ѝ в розово. Дългите, гъсти мигли хвърляха тъмни сенки върху страните ѝ.

– Закълни се! – помоли настойчиво Лилиан. – Закълни се, че ме обичаш!

Според Гевин една клетва беше твърде ниска цена, за да я накара да се откаже от мисълта за самоубийство.

– Заклевам се – проговори тихо той.

Лилиан се надигна бързо. Изведнъж жизнеността ѝ се възвърна и тя се засмя.

– Трябва веднага да се върна в залата, защото ще ме търсят. Нали няма да ме забравиш? Ще мислиш ли за мен и през сватбената си нощ? – Тя се приведе и докосна с устни устата му. Мушна ръце под ризата му, но бързо се дръпна и хукна към портичката.

Шумно ръкопляскане изтръгна Гевин от вцепенението му и той се обърна стреснато. Пред пейката беше застанала Джудит. Роклята и косата ѝ грееха.

– Представлението беше прекрасно – проговори с усмивка тя и отпусна ръце. – Отдавна не съм се забавлявала така добре. Тази жена би трябвало да замине за Лондон и да изпълнява само драматични роли.

Наскоро чух, че търсят добри комедианти.

Гевин скочи на крака и застана пред нея. Лицето му беше разкривено от гняв.

– Ти си змия! Нямах право да ме шпионираш!

– Аз ли те шпионирам? – избухна тя. – Дойдох тук да подишам малко чист въздух, защото съпругът ми ме беше забравил. И само след минута станах свидетелка как мъжът, който днес бе определен за мой съпруг пред Бога и пред хората, падна в краката на една жалка измамница!

Побеснял, Гевин вдигна ръка и я удари през лицето. Само преди час беше готов да се закълне, че никога няма да вдигне ръка срещу жена.

Ударът беше толкова силен, че Джудит политна назад и падна. В същия момент Гевин осъзна какво е сторил и се втурна да ѝ помогне.

Тя се изтръгна от ръцете му, изправи се сама и го погледна с искрящи от гняв очи.

Гласът ѝ беше толкова тих, че едва се разбираше.

– Ти каза, че не си искал да се ожениш за мен и си го направил само заради богатството ми. Кълна ти се – аз също не те исках! Отказвах, докато баща ми измъчи майка ми до смърт и дори ѝ счупи ръката. Мъжете са същества, достойни за презрение. Не уважавам нито един мъж, най-малко теб. Баща ми поне е честен и не се преструва. Той не би се заклел във вярност и любов пред стотици хора и пред свещеника, за да повтори тази клетва само след час пред друга жена. Ти си по-лош и от най-лошия предател. Ти си човек без чест, Гевин Аскот. Проклинам деня, в който ме омъжиха за теб. Ти се закле на тази жена, че я обичаш, а сега и аз ще дам клетва пред теб. Бог ми е свидетел, че цял живот ще се разкайваш за онова, което стори днес. Ще получиш богатството, което толкова силно желаеш, но аз никога няма да ти се отдам доброволно!

Гевин се отдръпна назад, сякаш го беше ударила. Ала много скоро гневът заглуши всички останали чувства. Той сграбчи Джудит за косата и я дръпна към себе си.

– Аз винаги вземам онова, което желая! И ти ще ми бъдеш благодарна, че те взех! – Той я блъсна на земята и гневно заповяда: – Стани и се подготви да станеш моя жена!

– Мразя те! – изсъска вбесено Джудит.

– Това не ме интересува. Аз също не изпитвам особено добри чувства към теб.

Двамата се гледаха студено. Джудит остана седнала на земята,

докато дойдоха жените, изпратени да я подготвят за нощта.

ШЕСТА ГЛАВА

За младоженците беше подредено особено помещение. Огромното легло и камината почти го запълваха. Върху леглото беше опъната покривка от сива катерича кожа, обшита с червена коприна. Постелята беше посипана с розови листенца.

Слугините на Джудит и някои от съпругите на гостите помогнаха на младоженката да се съблече. Когато остана гола, те отметнаха завивката и я настанаха в леглото.

Тя не усещаше почти нищо от онова, което ставаше около нея. Преживяното в градината не излизаше от ума ѝ. Срещата с Лилиан я изтръгна от висините на щастието и я хвърли в черната бездна на действителността. Майка ѝ беше права. Мъжете не заслужаваха доверие.

Жените се смееха и се шегуваха с мълчанието ѝ. Само Хелън усещаше, че зад поведението на дъщеря ѝ се крие нещо повече от плахост и нервност. Тя се проклинаше за безпомощността си и се молеше на Бога да има милост към единственото ѝ дете.

– Ти си щастливка – заговори весело една възрастна дама. – Когато се ожених за първи път, съпругът ми беше по-стар от баща ми. Сватбената нощ беше ужасно разочарование.

Мод се изкиска сподавено.

– Нашата господарка няма да се разочарова от лорд Гевин.

– О, може би ще има нужда от помощ. Готова съм да остана тук – предложи се една млада гостенка.

Джудит не чуваше нищо. Тя виждаше Лилиан в обятията на съпруга си и го чуваше да шепне нежни думи. Слугините вдигнаха завивката до брадичката ѝ и разресаха косата ѝ така, че да се разпилее по възглавниците.

Зад тежката дъбова врата се чу шум. Развеселените мъже носеха младоженеца към сватбените покои. Когато бутнаха вратата и го внесоха в стаята с краката напред, беше вече полугол. Мъжете си подвикваха шеговити думи и мирясаха едва когато, го поставиха на пода и видяха чакащата в леглото жена.

Осветена от трепкащите светлилки на десетки свещи, Джудит изглеждаше толкова красива, че всички занемяха.

Мъжките погледи се впиха в голите рамене, свършени в овала си, и жадно затърсиха покритите гърди. Никой не забеляза колко здраво са

стиснати устните, колко бледо е лицето ѝ.

– Колко време ще стоим тук и ще зяпаме! – извика някой и най-последно прекъсна мълчанието.

Без да се бавят, мъжете разсъблякоха Гевин и го бутнаха в леглото. Повечето обаче стояха настрана и чакаха Мод да отдръпне завивката, за да могат да видят голото тяло на Джудит.

– Изчезвайте оттук! – заповяда властно една едра жена. – Оставете ги сами.

Хелън погледна тревожно дъщеря си, но очите на Джудит не я виждаха. Младоженката се взираше в нищото.

Най-последно тежката дъбова врата се затвори с трясък и в спалнята се възцари неестествена тишина. Джудит осъзнаваше болезнено, че ѝ предстои най-страшното. Тя беше сама с този грамаден, силен мъж. Голяма и ранима.

Гевин седна на ръба на леглото и я погледна изпитателно. Жените бяха угасили свещите и сега стаята се осветяваше само от пламъците в камината. В този момент той не мислеше за станалото в градината. Знаеше само, че е останал сам с тази извънредно привлекателна жена. Протегна ръка да я докосне. Трябваше веднага да се убеди дали кожата ѝ наистина е толкова мека, колкото изглеждаше.

Джудит блъсна ръката му и се извърна настрана.

– Не ме докосвай! – изсъска ядно тя.

Гевин беше изненадан от реакцията ѝ. Видя омразата в очите ѝ, видя зачервените от гняв бузи. Съпротивата я правеше още по-прекрасна и желана. Никога не беше желал една жена толкова силно, колкото сега.

Ръката му се плъзна по шията ѝ и пръстите се впиха в меката плът.

– Ти си моя жена – прошепна тихо той. – Ти ми принадлежиш.

Джудит напрегна всичките си сили, за да остане спокойна. Той беше по-силен от нея. Гевин я стисна за гърлото и я принуди да го погледне. Устните му бяха съвсем близо до нейните.

– Никога няма да ти принадлежа! Никога! – Тя буквално изплю тези думи. – Аз... – Гевин задуши протеста ѝ с устата си.

Той искаше да бъде мек с нея, но тя го подлудяваше. Беше толкова раздразнен, че много му се искаше да я набие. Ала още по-силно беше желанието да я притежава.

Джудит се опита да се изтръгне от ръцете му. Гевин ѝ причиняваше болка. Целувката му не можеше да се сравни с онази, която беше получила следобеда. Тази беше корава и брутална и сякаш искаше да я накаже. Тя се опита да го ритне, но тежката завивка спъваше движенията ѝ.

– Аз ще ти помогна – промърмори иронично гой и дръпна завивката, без да сваля ръка от шията на жена си.

Когато остана гола пред него, дишането му се ускори и той забрави гнева си. Тя беше съвършена. Високи, твърди гърди, тънка талия, закърглени хълбоци, стройни крака.

След малко погледът му се върна на лицето ѝ. Очите ѝ искряха, усните бяха зачервени от бруталната целувка. Никой не можеше да го спре. Той просто трябваше да я вземе. Желанието да стане господар на това прекрасно тяло беше влудяващо.

Той блъсна Джудит на леглото и дивият му поглед я уплаши до смърт. Когато ръцете му я сграбчиха, тялото ѝ се вдърви.

– Не! – изплака тя и се опита да се изтръгне от прегръдките му.

Като че ли блъскаше в скала. Не можеше да се отбранява срещу мъж като Гевин. Той искаше само тялото ѝ и гореше от желание да го вземе колкото се може по-бързо. Това нямаше нищо общо с любовта и тя го съзнаваше.

Гевин легна върху нея и раздели краката ѝ. Когато усети съпротивата ѝ, спря за миг, стреснат от бързината си, ала желанието го надви. Проникна дълбоко в нея, напълно съзнавайки каква болка ѝ причинява. Тя изпищя и той задуши вика ѝ с груба целувка.

Когато всичко свърши, Гевин се претърколи настрана, без да я погледне. Легна по гръб, сложи ръка на гърдите ѝ и утихна. Само след няколко минути дишането му стана равномерно и Джудит разбра, че съпругът ѝ е заспал. Той беше доволен, но тя не бе открила нищо в този акт на бруталност и насилие.

Тя отмахна предпазливо ръката му, стана от леглото и се уви с кожената завивка, която беше паднала на пода. Загледа се в догарящия огън и си заповяда да не плаче.

Защо да плача, питаше се отчаяно тя. Сватбата не беше станала по нейно желание. Принудиха я да стане жена на човек, който не беше достоен за любов. В самия ден на сватбата си той се бе заклел да обича друга. Беше ѝ заявил, че не означава нищо за него. Но как да гледа спокойно на бъдещето, в което щеше да ражда децата му, да се грижи за домакинството, а той да се забавлява с красивата Лилиан?

Не, тя нямаше да стане покорна съпруга! Щеше да живее свой живот. Може би щеше да срещне друг мъж и да го обикне. Съпругът ѝ не означаваше нищо за нея.

Джудит стоеше пред огъня и се бореше с напирашите сълзи. Никога нямаше да забрави първата целувка на Гевин. Мъжът, който я целуна,

беше съвсем различен от дивака в леглото.

Гевин се раздвижи и отвори очи. Отначало сякаш не осъзна къде се намира. После обърна глава и видя празното легло до себе си.

Тя беше избягала! Тялото му се обтегна като струна. Внимателният му поглед обходи стаята и най-после откри Джудит пред камината. Младата му жена беше потънала в мислите си и изобщо не чуваше движенията му. Гевин смръщи чело и изгледа виновно кървавите петна по чаршафа. Знаеше, че ѝ е причинил болка, но не можеше да разбере защо беше станало така. Лилиан също беше девица, когато я взе за първи път, но тя дори не извика.

Той погледна отново към Джудит. Крехката ѝ фигурка изглеждаше толкова безпомощна и самотна. Той не я обичаше, това беше вярно, но не биваше да я взема насила. Дама като нея не заслужаваше грубо отношение.

– Върни се в леглото – проговори той колкото се може по-меко. Очите му се усмихваха. Щеше да я люби още веднъж, но бавно и предпазливо. Нещо като извинение.

Джудит изпъна рамене.

– О, не. Няма да дойда при теб – отказа спокойно тя. Трябваше да му покаже, че не е покорна съпруга.

Гевин се изправи. Тази жена беше невероятна. Толкова заядлива, толкова дръзка. Той скочи от леглото и отиде при нея. В сърцето му отново бушуваше гняв.

Джудит не го беше виждала гол и сърцето ѝ неволно заби по-бързо. Тя се вираше като хипнотизирана в коравите му гърди, покрити с тънки светли косъмчета. Той беше красив мъж и тя признаваше това въпреки гнева си.

– Още ли не си разбрала, че трябва да ме слушаш? Защо не идваш, когато те викам? – попита обвинително той.

Джудит вдигна глава към лицето му и спокойно издържа пронизващия поглед.

– А ти още ли не си разбрал, че никога няма да ме подчиниш на волята си?

Гевин взе един от тежките кичури коса и я нави на пръстите си. После бавно я привлече към себе си. Кожената завивка падна на пода и разкри прекрасното ѝ тяло. Желанието му веднага се надигна.

Джудит понесе без сълзи болката, която той ѝ причини.

– Ти ме подчиняваш само със сила и като ме измъчваш – обвини го твърдо тя. – Но в края на краищата ще победя аз, защото мъжете бързо

се уморяват от борбата.

– И какво ще спечелиш? – попита той и сведе лице към нея.

– Ще се освободя от мъжа, към когото изпитвам само омраза. Той е брутален, лъжец, безскрупулен... – Целувката му задуши протеста ѝ. Този път Гевин я целуваше нежно.

Джудит беше замаяна от чувствата, които се разляха по тялото ѝ. Кожата му беше толкова топла и примамлива. Когато езикът му раздели устните ѝ, ръката му пусна косата ѝ и се уви около стройната ѝ талия.

Джудит беше неспособна да разсъждава разумно. Чувстваше се безпомощна срещу копнежа, който изпълваше тялото ѝ и който все повече се засилваше. Когато Гевин нежно загриза ушенцето ѝ, коленете ѝ омекнаха. Простена тихо и чу доволния му смях.

Той я вдигна на ръце и я отнесе на леглото. Този път си остави много време за нежности. Целуна всяко местенце на тялото ѝ, помилва го с език, опита го със зъбите си. Джудит не се съпротивляваше, отдадена без остатък на омайващите чувства, съвсем нови за нея.

Устните ѝ жадуваха за целувките му. Имаше усещането, че се носи на гребена на вълна, която я тласка в самия център на урагана. Тя притегли главата на Гевин към лицето си и алчно впи устни в неговите.

Гевин също беше опиянен от отдаването ѝ. Никога не беше срещал жена като Джудит, чувствена и плаха едновременно, способна да се отдаде докрай на любовното изживяване. Никога не беше осъзнавал колко прекрасно може да бъде то.

Страстта на Джудит можеше напълно да се сравни с неговата. Двамата се любиха без бързане и се наслаждаваха на нежностите си. Когато Гевин най-после легна върху очакващото го тяло, тя се вкопчи здраво в него и се притисна, за да го усети дълбоко в себе си.

Този път Джудит не усещаше болка и беше готова за плътското удоволствие. Двамата се задвижиха в прастария ритъм на любовта и се понесоха на вълните на екстаза.

Веднага след прегръдката Джудит се сгуши като дете в Гевин и потъна в дълбок сън. Мъжът лежа дълго буден, взрян в лицето на заспалата жена, която днес бе станала негова съпруга. Не можеше да се насити да я гледа.

Никога не беше изпитвал това прекрасно усещане след любовна среща. Умората беше толкова приятна. Накрая и той заспа с усмивка на устните си.

Джослин Лейн прибра лютнята си в кожения калъф и кимна едва забележимо на русата жена, която се готвеше да излезе от залата.

Беше получил няколко предложения за нощта. Много млади и красиви жени го канеха да сподели леглото им. Разкошното сватбено тържество и особено красивата двойка новобрачни, които вече се бяха оттеглили в покоите си, бяха събудили плътските желания на много хора.

Младият певец беше красив мъж с огнени черни очи и дълги тъмни мигли. Къдрава черна коса обрамчваше бледото му лице с високи скули и пълни, чувствени устни.

– Зает ли си тази нощ? – извика му през смях друг музикант.

Джослин се ухили и окачи лютнята на рамото си. После му обърна гръб, без да отговори.

– Завиждам ужасно на Гевин Аскот. Рядкост е да си намериш такава красива съпруга – заговори го друг и махна с ръка към стълбата.

– Така е, тя е прекрасна – потвърди с усмивка Джослин. – Но има и други...

– Няма нито една като нея. – Музикантът наведе глава към ухото на приятеля си. – Знаеш ли, уговорили сме се с шаферките. Защо не дойдеш с нас?

– Не – отговори спокойно Джослин. – Не мога.

Дръзка усмивка пробягна по лицето на другия. Той взе книжката си с песните и побърза да излезе от голямата зала.

Скоро в грамадното помещение надвисна тишина. По пода бяха нахвърляни стотици сламеници. Тук ношуваха по-незначителните гости. Джослин внимателно си проправи път между спящите и тихо се изкачи по стълбата.

Нямаше представа дали жената, при която отиваше, е успяла да си извоюва отделна стая. Лилиан Валенс не беше богата, макар че с красотата си беше спечелила богат благородник. Тя не принадлежеше към високопоставените гости.

Тази нощ замъкът беше препълнен и само новобрачните разполагаха със собствена стая. Другите гости спяха по двама в легло и бяха отделени от останалите в стаята само с дебели завеси и балдахини.

Джослин стигна без усилия до помещението, където спяха неомъжените дами. Няколко мъже се промъкнаха вътре преди него. След като огледа леглата, младият музикант бързо откри мястото, където спеше русата жена.

Лилиан го чакаше нетърпеливо. Джослин се хвърли в разперените й ръце. Последва бурен любовен акт, който отмина бързо като лятна буря.

Задоволена от бързата, луда страст, Лилиан се изтръгна от прегръдката на Джослин. Той винаги предусещаше желанията на дамите и се съобразяваше с тях. Никога досега не беше срещал жена, която след любовния акт не желае да бъде прегърната. Без да каже дума, той събра дрехите си и набързо се облече.

– След един месец ще се омъжа – проговори дрезгаво Лилиан. – Ела в замъка на съпруга ми.

Джослин се поклони мълчаливо. И двамата знаеха, че отново ще се срещнат. Докато слизаше по стълбите, той се питаше колко ли други мъже са поканени там.

Игрив слънчев лъч падна върху нослето на Джудит и я погъделичка, за да я събуди. Още сънена, тя изтри лице и понечи да се обърне настрана. Ала нещо ѝ попречи.

Тя отвори стреснатото очи и погледна чуждия балдахин над леглото. В следващия миг си припомни станалото през нощта и лицето ѝ пламна. По тялото ѝ се разляха предателски тръпки.

Тя обърна глава и разгледа внимателно спящия си съпруг. Лицето му беше спокойно и невероятно нежно. Погледът и се плъзна към могъщите му гърди, към силните ръце и плоския корем. Онова, което видя после, съвсем не ѝ се стори толкова грамадно и силно, като през нощта. Тя наблюдаваше съсредоточено члена му и когато той внезапно набъбна, извика изненадано.

Джудит пое тежко дъх и вдигна лице към Гевин. Той се беше събудил и я наблюдаваше. Това не беше отпуснатият, спокойно спящ мъж. В сивите му очи пламтеше дива страст.

Джудит се опита да му обърне гръб, но напразно. Дългата ѝ коса я правеше пленница. Рамото му я притискаше във възглавницата. Най-лошото обаче беше, че тя всъщност не желаше да бяга. Припомни си как изкрещя в лицето му омразата си, но си припомни и сладостните чувства по време на любовното им съединение.

– Джудит – прошепна меко Гевин. Гласът му беше толкова нежен, че Джудит едва не избухна в сълзи.

Устните му помилваха бузата ѝ и тя не направи нов опит да се съпротивява. Когато устата му се плъзна по шията ѝ, тя въздъхна доволно и затвори очи.

Гевин се засмя щастливо и намери устните ѝ. Очите му бяха замъглени от страст, целувката му разля огън по вените ѝ. Дъхът ѝ се ускори

до непоносимост.

Когато мъжът внезапно освободи устните ѝ и сведе глава към розовите зърна на гърдите ѝ, Джудит застана от наслада. Стресната от мощта на това чувство, тя се опита да върне главата му към лицето си. Ала Гевин само се засмя и продължи да милва с език и зъби коравите червени зърна.

Джудит мятеше глава насам-натам и стенеше задавено. Когато повярва, че не може да издържи повече, Гевин се надигна и легна върху нея. Започна да милва бедрата ѝ и усети треперенето им. Проникна устремно в нея и тя извика от наслада.

Без да се срамува от усещанията си, Джудит го обгърна с ръце и крака и се нагоди към ритъма на тласъците си. Двамата се понесоха към върха на насладата и затрепериха от екстаз.

Тежкото тяло на Гевин притискаше болезнено Джудит и тя едва дишаше. В момента това ѝ беше безразлично. Чувстваше се толкова щастлива и удовлетворена, че ѝ се искаше да умре. Беше преживяла небесни наслади на земята.

Скоро се появиха Джоан и Мод, за да ѝ помогнат в обличането. И двете изгледаха доволно разхвърляното легло и кървавите петна по чаршафите.

Докато двете момичета помагаха на младата господарка да направи утринния си тоалет, Гевин остана в леглото, без да изпуска нито едно движение на съпругата си.

Джудит нямаше смелост да погледне към него. Беше разтърсена до дън душа. Тя мразеше този мъж. Той я беше обидил, беше засегнал достойнството ѝ и въпреки това тя се разтапяше като сняг на слънце под докосванията му.

Беше дала клетва пред него и пред Бога, че никога няма да му се отдаде доброволно. И въпреки това той бе получил много повече от онова, което беше готова да му даде.

Тя седеше пред огледалото и се вираше мрачно в образа си. Изобщо не забеляза как Мод и Джоан ѝ облякоха тънка ленена риза и роклята от тъмнозелено кадифе, общита със златни конци. Полата беше разтворена отпред и разкриваше разкошната копринена фуста. Корсажът беше тесен и прилепваше плътно до талията, ръкавите бяха широки на раменете и съвсем тесни на китките. Те също бяха обшити с коприна.

– Заповядайте, господарке! – Мод ѝ подаде плоска кутия. Джудит погледна изненадано камериерката си и вдигна капачето. Върху черно копринено кадифе беше положена прекрасна златна огърлица, на която

висяха равни по големина смарагди, искрящи като дъждовни капчици.

– Прекрасна е – прошепна възхитено Джудит. – Откъде мама е намерила...

– Това е сватбеният подарък на съпруга ви – обясни Мод и очите ѝ светнаха развеселено.

Джудит усети горящия поглед на Гевин в гърба си. Обърна се и го погледна в очите. Същето ѝ биеше в гърлото, но лицето ѝ беше безизразно.

Сега трябваше да му се поклони. И тя успя, макар че коленете ѝ трепереха. Никога не беше виждала по-красив мъж.

– Благодаря ви, повелителю мой.

Брадичката на Гевин се изостри. В очите на жена му имаше студенина. Какво ѝ ставаше?

Джудит се обърна отново към Мод и Джоан. Момичетата закопчаха роклята на гърба, сплетоха косата ѝ на дебели плитки и ги вдигнаха като корона на главата.

Двете едва бяха свършили, когато Гевин рязко им заповяда да излязат от стаята. Джудит не го поглеждаше. Остана до прозореца, загледана навън, докато той се миеше и бръснеше. Ала когато той застана пред нея в тъмнокафяв панталон и жакет, украсен със златни ширити, сърцето ѝ отново заби като лудо. Той ѝ предложи тържествено ръка и яведе към залата, където отдавна ги чакаха гостите.

СЕДМА ГЛАВА

Полята край Рейвдаун Манър се огласяха от весели викове. Навсякъде цареше трескава суетня. Във въздуха се усещаше напрежение. Пред палатките и балдахините се развяваха пъстри знамена. Гостите бяха облечени в най-хубавите си дрехи.

Ярките цветове искряха на слънцето. Децата тичаха между сергиите на търговците, които хвалеха на висок глас стоките си. Те продаваха всичко, от плодове до свещени реликви.

Мястото, определено за турнира, беше оградено с дървени колове. Тук беше площадката за участниците и конете им. Покрай оградата се тълпяха любопитни.

За зрителите бяха издигнати трибуни, по които бяха подредени тапицирани пейки, украсени с флаговете на съответното семейство.

Рицарите бяха облекли броните си много преди началото на състезанията. По оръжията, които носеха, личеше дали са бедни или богати. Някои брони тежаха повече от сто фунта. Шлемовете бяха украсени с пера, боядисани в цвета на рицаря.

Джудит, която бавно крачеше под ръка с Гевин към арената на турнира, беше объркана от шума и царящия наоколо хаос. Тя беше живяла уединено с майка си и днес за първи път щеше да присъства на рицарски турнир.

Гевин мислеше за друго. Тази нощ бе преживял нещо съвсем ново. Никоя жена не беше събуждала в сърцето му такива пламенни чувства като Джудит. Даже срещите му с Лилиан не го удовлетворяваха напълно. Той не беше влюбен в жената, за която се бе оженил. Разговорите с нея често избиваха в караници. Тя не преставаше да го гневи с дързостите си. Ала никога не беше преживявал такава освободена от задръжки страст като нейната.

Джудит видя Рейн и се усмихна. Рицарят беше вече в пълно въоръжение. По тъмната стомана блестяха мънички златни лилии. Той носеше шлема си под мишница и се движеше така, сякаш не усещаше тежката броня.

Без да съзнава какво прави, Джудит пусна ръката на мъжа си и се върна към по-младия му брат. Лицето на Рейн засия.

– Здравей, скъпа снахичке! Красотата ти ослепява всички мъже. Сияеш като звезда!

Джудит прие с благодарност комплиментите.

– А ти правиш деня по-светъл. Ще участваш ли в турнира? – Тя махна с ръка към арената.

– Не само аз, Майлс също ще участва.

Без да забелязват мрачната физиономия на Гевин, двамата продължиха пътя си, разговаряйки весело.

– Какво означават тези панделки, които мъжете връзват на копията си? – попита любопитно Джудит.

– Дамата показва благосклонността си към рицаря, като му дава панделка в своя цвят. Ние го наричаме залог.

– Тогава и аз ще ти подаря панделка – засмя се щастливо Джудит.

Рейн я погледна с благодарност и веднага коленичи. Бронята му заскърца тревожно.

– Това е голяма чест за мен.

Джудит свали тънкото було от главата си и развърза една от златните панделки, с които бяха стегнати плитките ѝ. Очевидно слугините ѝ знаеха, че ще ѝ се наложи да се раздели с тях.

Тя завърза панделката на ръката на Рейн и той я погледна с блеснали очи. Едва беше свършила, когато Майлс се втурна забързано към тях и също коленичи пред снаха си.

– Не е редно да предпочетеш единия брат пред другия – проговори нежно той и отново я погледна по начин, който я правеше нервна и несигурна.

Джудит така и не бе успяла да разгадае погледите му. Ала днес вече не беше девица, а младоженка, преживяла първата си брачна нощ. Погледът на Майлс я накара да се изчерви. Тя сведе глава, за да скрие пламналото си лице, и бързо завърза панделката на ръката му.

Рейн не пропусна да забележи изчервяването ѝ. Той се засмя гръмогласно и смушка брат си.

– Внимавай какво правиш, Майлс. Брат ми ще ни разкъса с поглед.

Гевин изпухтя презрително.

– Не ви ли омръзна да се правите на глупаци! Има достатъчно други жени. Вървете и си потърсете друг обект, пред когото да се пъчите с достойнствата си.

Джудит едва бе успяла да завърже панделката на Майлс, когато усети как пръстите на Гевин се впиха в китката ѝ като железни клещи.

– Причиняваш ми болка! – изохка тя и се опита да се изтръгне от болезнената хватка, но напразно.

– Ще те заболи още повече, ако продължаваш да се държиш така –

изръмжа едно той. – Като... като лека жена!

– Какво? – Джудит забрави болката и в сърцето ѝ лумна гняв. – Я се огледай! Ти да не си сляп? Всички дами дават на избраниците си панделки и дори накити. И тях ли ще определиш като леки жени? – Тя трепереше от ярост. – Но защо ли се чудя? Човек като теб, нечестен и фалшив, сигурно вярва, че и другите са като него. Може би и мен искаш да обременяш със собствените си пороци?

Очите му потъмняха. Тази жена го подлудяваше.

– Не те обвинявам, казвам само онова, което видях със собствените си очи. Ти дразниш мъжете – а аз не искам да се държаши като уличница със собствените ми братя. Седни тук и стой мирно, за да не ме разсърдиш още повече.

Той се обърна и се отдалечи. Джудит остана сама под балдахина, който носеше цветовете на семейство Аскот.

В първия момент тя беше като замаяна и не забелязваше какво става около нея. Никога нямаше да прости на Гевин тази несправедливост. Омразата ѝ пламна с нова сила, очите ѝ се напълниха с гневни сълзи.

Тя събра всичките си сили, за да се овладее, и се запъти към отреденото за нея място на пейките на Аскотови. Съпругът ѝ не беше до нея, за да я представи на новите роднини. Е, добре, тя щеше да се справи сама.

Джудит вдигна гордо глава и сълзите ѝ изсъхнаха.

– Лейди Джудит? – Мекият женски глас я стресна. Тя се обърна и смаяно се вгледа в крехката жена в монашеска одежда.

– Искам да се представя. Срещнахме се вчера, но не съм сигурна, че ме помните. Аз съм сестрата на Гевин. Името ми е Мери...

Мери гледаше угрижено след брат си. Не можеше да го разбере. И четиримата ѝ братя – Гевин, Стивън, Рейн и Майлс – бяха винаги галантни към жените.

А ето че сега Гевин следеше жена си с мрачни погледи и в очите му святкаше гняв. Нито веднъж не ѝ се усмихна. Скри се в шатрата на състезателите, макар че нямаше намерение да участва в турнира. Мери мислеше за брат си и невярващо клатеше глава.

Гевин сърдито си пробиваше път през навалищата. Отново и отново трябваше да се спира, защото някой непрекъснато го тупаше по рамото или стискаше ръката му и му честитеше женитбата и титлата.

Той наближи шатрите и се вслуша замечтано в добре познатия звън

на желязото. Походката му беше горда и отмерена. Никой не забелязваше, че в сърцето му бушува луд гняв.

Тази малка вещица! Толкова своенравна, толкова умна. Изпитваше огромно желание да я напердаши здравата и в същото време му се искаше да я грабне в обятията си и да я завлече в спалнята. Как благосклонно се усмихваше на братята му! Когато погледът ѝ се устреми към него, той изпита чувството, че е нещо гадно, хлъзгаво и отвратително!

Това ли беше жената, която през нощта го бе целувала с дива, необузdana страст? Е, първо трябваше да употреби насилие, за да я направи своя. Първото им любене си беше чисто изнасилване и той го признаваше. Втория и третия път тя също бе направила опит за съпротива, но бързо беше омекнала.

Само след час тя се усмихваше прелъстително на братята му и им подаряваше златни панделки – златни като очите ѝ.

Щом се любеше с такава страст с мъжа, когото ненавиждаше, каква ли щеше да бъде в леглото с човек, когото обичаше?

Защо не се усмихваше и на него така, както се усмихваше на братята му? При тази мисъл Гевин стисна ръце в юмруци. Беше му доставило удоволствие да я вземе насила, а сега се засягаше от хладните ѝ погледи.

Той махна рязко с ръка и вдигна платнището на шатрата, в която се беше настанил Майлс. Тъй като брат му беше на арената, Гевин очакваше да намери шатрата празна. Вместо това завари вътре Лилиан, с плахо сведен поглед и треперещи устни. Появата ѝ беше добре дошла за Гевин. Жената, която го гледаше с искрящи от гняв очи и го подлудяваше с горещото си тяло, можеше да върви по дяволите.

Лилиан беше такава, каквато трябваше да бъде всяка жена, мека и предана. Той я сграбчи и я зацелува с дива страст. Когато тя простена и се отпусна в ръцете му, сърцето му се изпълни със злобно задоволство. Тук нямаше и следа от съпротива, тя беше точно това, от което имаше нужда в този момент.

Лилиан никога не го беше виждала в такова настроение и мълчаливо благодари на небето, че се бе сетила да дойде в шатрата на Майлс. Тя също изпитваше страст към Гевин, но не беше безразсъдна като него. Всеки момент някой можеше да влезе в шатрата и да ги види. Не биваше да рискува положението си.

– Гевин – прошепна нежно тя, – тук не е нито мястото, нито времето е подходящо за...

Мъжът я пусна рязко, сякаш не можеше да понесе още една

опърничава жена.

– Тогава изчезвай оттук, какво чакаш! – изсъска ядно той и изскочи навън.

Лилиан гледаше след него и не можеше да разбере какво го прихва- на така изведнъж. После на лицето ѝ изгря усмивка. Онази червенокоса вещица Джудит не беше успяла да го завладее. Гевин не я бе забравил. Той беше само неин. Опасенията ѝ не се потвърдиха. И все пак – това не беше добре познатият ѝ Гевин.

Уолтър Демари не можеше да откъсне поглед от Джудит. Младо- женката седеше под балдахина на Аскот и се вслушваше в разговорите на новите си роднини.

Откакто я бе видял за първи път, Уолтър я наблюдаваше жадно. До- като яздеше към църквата, по време на сватбеното празненство. Видя как Джудит избяга от залата и се скри в градината. Не му убягна и изра- жението на лицето ѝ, когато се върна в залата след половин час.

Той смяташе, че я познава – нещо повече, той я обичаше. Беше въз- хитен от начина, по който тя се движеше, по който гордо вдигаше глава. Обичаше златните ѝ очи, прекрасните устни.

Цяла нощ бе лежал буден в постелята си и беше мислил за нея. Представяше си какво ще бъде, когато тя легне до него.

След тази нощ той не преставаше да се пита защо Джудит не може да бъде негова. Семейството му беше много по-богато от фамилията Ас- кот. Той посещаваше често дома на Рейвдаун и се познаваше добре с братята на Джудит. Затова реши, че има право да поиска сметка от баща ѝ.

Рейвдаун беше застанал пред сергията на един търговец и пиеше ябълково вино. Уолтър отиде при него и започна без бавене обвинител- ната си реч.

– Защо не предложи момичето на мен?

Робърт го изгледа слисано.

– Какво ти става, момче? Защо не си на арената?

Уолтър се отпусна тежко на едно трикрако столче и зарови ръце в косата си. Той беше представителен младеж, макар че не беше особено красив. Очите му бяха мътносини, носят твърде голям. Тънките му уст- ни често се опъваха в жестока линия. Рядката руса коса беше вързана на тила.

– Говоря за дъщеря ти – повтори упорито той. – Защо не я даде на мен? Аз бях приятел на синовете ти. Може да не съм много богат, но Аскотови са много по-бедни от мен.

Робърт Рейвдаун вдигна рамене и отпи голяма глътка вино.

– Ще си намериш друго богато момиче.

– Няма друга като нея! – изфуча разярено Уолтър. Рейвдаун го изгледа учудено и той се постара да обясни: – Нима не виждаш, че дъщеря ти е истинска красавица?

Робърт Рейвдаун плъзна поглед над множеството, огледа дъщеря си, която седеше под балдахина на Аскот, и замислено кимна.

– Вярно е, тя е най-красивата от всички. – Устата му се разкриви в жестока усмивка. – Но какво е красотата? Тя отминава бързо. Майка ѝ също беше красавица, но само я погледни сега.

Уолтър не удостои с внимание жената, която се местеше нервно на стола си, готова всеки момент да избяга от нападките на съпруга си.

– Защо я държеше скрита от света? Искам да знам!

– Идеята беше на майка ѝ. Но какво те интересуват моите работи? Я виж, турнирът започва!

Уолтър го сграбчи за рамото. Знаеше, че Рейвдаун е страхливец.

– Аз я искам за себе си, разбери! Никога не съм виждал такава жена. Тя трябва да ми принадлежи. Моите земи граничат с твоите. Аз съм най-подходящият мъж за нея. А ти... ти я криеше от мен!

Рейвдаун се намръщи и се освободи от хватката му.

– Ти ли си най-подходящият мъж за дъщеря ми? – попита иронично той. – Я погледни семейство Аскот, виж мъжете, които седят около дъщеря ми. Това са мъже, които създават синове. Погледни онзи висок сивокос мъж. Той има шестима. А Ралф, който седи до него, има пет. Хю пък...

– Какво общо има това с дъщеря ти? – изкрещя вбесено Уолтър.

– Мъжете от семейство Аскот имат много повече синове от всяка друга фамилия в страната. И то какви синове! Майлс, най-младият, вече има три момчета от слугините. Рейн се бие като същински дявол. Никой досега не го е победил. Стивън е само на двадесет и пет години, а вече предвожда собствената си войска в Шотландия. Гевин е най-големият от братята. Мъжът на моята дъщеря управлява сам бащиното си имение от шестнадесетата си година. Виждаш ли наоколо друг човек, който да е направил това, кажи ми? – Робърт присви очи и продължи с нарастващ гняв: – А сега идваш ти и ме питаш защо съм дал Джудит на такъв мъж! Тя ще ми роди внуците, които искам.

Уолтър побесня. Значи този стар глупак е искал внуци!

– И аз мога да ѝ направя синове! – изръмжа гневно той.

Рейвдаун избухна в смях.

– Ти ли? Колко сестри имаш? Пет ли бяха или шест? Вече не мога да ги изброя. И какво си постигнал досега? Баща ти управлява имотите. Ти не правиш нищо, освен да ходиш на лов – за дивеч и за селски момичета. Я ме остави на мира. – Той махна с ръка и се отдалечи.

Уолтър беше обиден както никога в живота си. Рейвдаун нямаше право да се отнася така с него. В думите му имаше много истина, но Уолтър беше сигурен в себе си. Ако баща му беше починал толкова рано, и той като Гевин щеше да управлява самостоятелно земите си и да се справи не по-зле от него. Какво беше виновен той, че баща му е жив и здрав?

В душата му покълнаха злобни мисли. Колкото по-дълго наблюдаваше гордите флагове на семейство Аскот с трите леопарда, толкова повече нарастваше ожесточението му срещу този нахален клан.

Гневът му вдъхна необходимия кураж. Трябваше да отиде под балдахина на Аскотови. Трябваше да говори с Джудит, да поседи до нея. Имаше право на това!

ОСМА ГЛАВА

Джудит тресна толкова силно вратата на покоите си, че в къщата отекна глухо ехо.

Най-последе първият ѝ ден като омъжена жена свърши! Най-лошият ден в живота ѝ.

Тя беше принудена да седи сама сред роднините му. Само един мъж се държа с нея като истински кавалер. Уолтър Демари. Той седна до нея и ѝ обясни подробно организацията на турнира. Вниманието му ѝ хареса.

Изведнъж се появи Гевин и ѝ заповяда да тръгне с него. Джудит го послуша само защото не искаше да му прави сцена на публично място.

Двамата влязоха в шатрата на Рейн и там тя му каза недвусмислено мнението си за невъзможното му поведение. Испита дълбоко удовлетворение, когато за първи път го видя да губи ума и дума.

Майлс се появи внезапно и я придружи обратно до балдахина на семейство Аскот. По-късно тя видя Гевин под ръка с Лилиан и улови триумфалния поглед на съперницата си.

Вечерята ѝ се стори безкрайна. През цялото време трябваше да седи редом с Гевин и да се държи прилично. Когато един от музикантите възпя красотата ѝ, тя го дари с ослепителна усмивка, макар че сърцето ѝ беше студено като камък и тежеше в гърдите и.

После разчистиха масите и започнаха танците. Джудит танцува само веднъж с Гевин. След това той посвети вниманието си на други дами и я остави в ръцете на дръзките кавалери.

Най-последе можеше да се върне в стаята си.

– Искам да се окъпя – каза тя на Джоан. Трябваше да я измъкне от прегръдките на един тъмнокос младеж, за да изпълни нарежданията ѝ. – Донеси ваната и гореща вода. Дано успее да измие мръсотията от деня – въздъхна уморено тя.

Джудит нямаше представа, че през целия ден Гевин е следил всяко нейно движение. Той я измъкна от Уолтър Демари, защото беше разбрал какво замисля този мъж. Тя беше твърде невинна, за да проумее, че с естественото си поведение само изкушава мъжете.

Той видя как Джудит се изкачи по стълбата и разбра желанието ѝ да се оттегли. Тъкмо танцуваше с една дебела жена, която висеше на врата му като удавница.

Минаха още два танца, но Джудит не се върна. Тогава и Гевин напусна празненството и се качи в покоите ѝ. Когато отвори вратата, намери жена си потопена до шията във вана с гореща вода. Косата ѝ висеше като златен сноп. Лицето ѝ беше зачервено.

При вида ѝ Гевин спря да диша. Тази малка вещица не преставаше да го дразни и се противопоставяше упорито на волята му. И в същото време властно го привличаше. Полулегнала във ваната, тя беше същинско олицетворение на невинността.

Изведнъж мъжът осъзна, че именно това е, което го привлича в нея. Точно такава я искаше. Какво го беше грижа, че тя го мрази? Тя беше негова, само негова. Сърцето му заби като лудо и той затвори тихо вратата.

Джудит не го видя, защото лежеше със затворени очи. Чу само шума на затварящата се врата и попита уморено:

– Ти ли си, Джоан?

Тъй като не получи отговор, тя отвори стреснато очи. Разгада правилно изражението на Гевин и се ядоса, че пулсът ѝ се ускори.

– Остави ме сама! – проговори с мъка тя.

Без да отговори, Гевин се приближи до ваната. Ръката му се протегна и улови брадичката ѝ. Джудит поиска да се изплъзне, но той беше посилен. Устата му завладя устните ѝ. Отначало грубо и брутално, после нежно и търпеливо. Ръката му се отпусна.

Джудит забеляза, че съпротивата ѝ отслабва. Така ставаше винаги когато той проявеше нежност към нея. Гевин я пусна и погледна дълбоко в златните очи, които светеха с мек блясък. Омразата беше забравена. Телата им говореха на свой собствен език.

Гевин коленичи до ваната и ръката му помилва тила ѝ. Устните му отново намериха нейните, докато пръстите му нежно изследваха шията ѝ.

Кожата ѝ беше мокра и топла и засилваше страстта му. Той искаше да я има, но още повече искаше да удължи удоволствието. Великолепното ѝ тяло ухаеше на рози.

Трябваше да я види, да се наслади на красотата ѝ. Той вдигна Джудит от ваната и я уви в приготвената хавлия. Тя не се съпротивляваше. Не говореше, защото разбираше, че думите само ще разрушат прекрасната магия.

Гевин беше толкова мил с нея. Той приседна на пейката пред камината и я взе като дете между коленете си. Тя не се засрами от голотата си, макар че той беше напълно облечен. Дали пък не беше сън?

Гевин попи водните капчици е кърпата и Джудит неволно се засмя на несръчното му усърдие.

– Обърни се! – заповяда той.

Джудит се подчини. Той прокара ръка по продължение на гръбнака ѝ и тя потръпна от докосването му. Галещите му пръсти казваха много повече от всички думи на света.

– Красива си – прошепна задавено той и склочи ръце около хълбоците ѝ.

Когато притисна устни в меката свивка на лакътя ѝ, Джудит спря да диша. Ръцете му си играеха с гърдите ѝ. Тя се облегна на него и затвори очи. Желанието пулсираше в утробата ѝ.

Когато беше повярвала, че ще полудее от възбуда, той най-после я вдигна и я отнесе на леглото. Свали дрехите си само за секунди и се изтегна до нея. Джудит го привлече към себе си и потърси устните му. Ръцете ѝ го милваха жадно и от устата му се изтръгваха тихи, сладостни стонове. Джудит го погледна страхливо, но в очите му нямаше подигравка. Само желание да отговори на страстта ѝ.

Ръцете ѝ се плъзнаха по-надолу и намериха, каквото търсеха. Възбудата им беше толкова силна, че само след няколко мига и двамата стигнаха до върха на насладата.

На следващата сутрин Джудит се събуди рано и с доволна въздишка се протегна като котка. Ръката ѝ се плъзна към съседната възглавница и изведнъж застина. Мястото до нея беше празно.

Тя отвори широко очи и огледа стаята. Гевин го нямаше. Слънчевата светлина нахлуваше безпрепятствено през отворените прозорци. Първата ѝ мисъл беше да скочи от леглото и да изтича навън. Ала топлата постеля и споменът за нощта я задържаха под завивките. Тя притисна лице във възглавницата, на която беше лежала главата на Гевин.

Тихо чукане на вратата накара сърцето ѝ да забие в очакване. За нейно разочарование в стаята влезе Джоан.

– Будна ли сте вече, господарке? – попита камериерката с многозначителна усмивка.

Джудит не отговори и продължи да лежи неподвижно.

– Лорд Гевин стана рано и заповяда да му излъскат бронята.

– Каква броня? – Джудит се изправи като свещ в леглото си.

– Искал да вземе участие в турнира. И аз не знам защо. Той е младоженец и няма защо да се напруга.

Джудит се отпусна отново във възглавниците. Тя знаеше защо Гевин се е решил на тази стъпка. Сигурно и той като нея се чувстваше превъзходно, духът му беше бодър и в турнира можеше да вложи всички сили, които го окриляваха. Тя отметна завивката и стана.

– Искам да се облека. Вече е късно. Мислиш ли, че ще успея да стигна до арената?

Джоан се засмя весело.

– Разбира се, господарке! Не се тревожете.

Джудит облече роклята от тъмносино кадифе и нетърпеливо приглади бялата копринена фуста. Талията ѝ беше пристегната с колан от мека кожа, украсен с перли.

Джоан изчетка косата ѝ и я прибра в мрежичка от копринени конци, обшита с перли.

– Да вървим! – нареди нетърпеливо Джудит.

Успя да стигне навреме и зае мястото си в ложата на Аскот. Сърцето ѝ беше пълно с противоречиви чувства. Нима последната нощ беше само сън? Спомни си горещите му прегръдки и потръпна. Гевин беше толкова нежен с нея. Може би все пак изпитваше по-дълбоки чувства към жена си...

Денят блестеше в пролетно великолепие. Може би съм глупачка, но ще се опитам да направя най-доброто от този брак, каза си решително тя.

Джудит изпъна гордо крехките си рамене и се надигна, за да огледа по-добре арената. Искаше да види Гевин, но там цареше страшна блъсканица.

Без да съзнава какво прави, тя стана от мястото си и пристъпи към оградата. Нищо не я интересуваше. Търсеше само Гевин. Най-после го видя.

Той беше внушителен мъж, а в бронята изглеждаше още по-величествен. Тъкмо възсядаше едрия си боен жребец, покрит с копринено наметало, на което бяха извезани златни леопарди. Сбруята на животното беше от зелена кожа.

Гевин се метна на седлото с такава лекота, сякаш не носеше тежката броня и оръжието си. Джудит проследи с учудване как пажът му подаде шлема, щита и накрая копие.

Сърцето ѝ биеше до пръсване. Състезанието беше много опасно и тя го знаеше. Когато Гевин спокойно обърна коня си към бойната арена, тя потрепери от страх. Главата му беше сведена, копие – насочено към противника.

Само след секунди той улучи щита на противника си, но в същия момент и противникът заби копието си в неговия щит. И двете копия се счупиха и рицарите се оттеглиха в двата противоположни ъгъла на арената, за да вземат нови.

В истинските битки използваха копия от желязо, докато тук оръжията бяха дървени. По регламент рицарят трябваше да счупи три копия, без да загуби стремената си или да падне от седлото. Ако паднеше от коня при второто или третото нападение, той беше длъжен да заплати на противника си стойността на коня, бронята и оръжието му. По този начин Рейн си беше спечелил цяло състояние.

За съжаление, турнирите често завършваха с тежки рани. Злополуците бяха чести, затова и Джудит трепереше от страх. Второто нападение завърши без резултат. Копията отново се счупиха, но никой от противниците не падна от коня.

Джудит чу коварен женски смях наблизко и неволно се послуша. Думите на жената я пронизаха право в сърцето.

– Съпругът ѝ е единственият, който не носи залог. Вчера младоженката даде златните си панделки на двамата му братя. Що за жена е тя?

Думите бяха зловни и когато Джудит се обърна, жените побързаха да се скрият от пронизващия ѝ поглед. Намръщена, тя се обърна отново към арената и разгледа внимателно рицарите, които чакаха реда си. Жената беше права. Всички носеха панделки, завързани на ръцете или копията им. Рейн и Майлс имаха по няколко.

Без да съзнава какво прави, Джудит излезе на арената. Нямаше представа на каква опасност се излага. Никога не беше виждала турнир. Не подозираще колко тежки са копитата на бойните коне и колко лесно се дразнят.

Не чуваше виковете на ездачите, които бързаха да се отдръпнат, за да не я изложат на опасност. Не забеляза, че зрителите наскачаха и последиха движенията ѝ.

Гевин, който тъкмо поемаше третото копие, също видя Джудит. Ала не можа да я спре, тъй като тя бе стигнала до него още преди да е успял да слезе от коня си.

Джудит нямаше златна панделка, но беше твърдо решена да му даде залог за успех. Този мъж беше неин. Докато тичаше, тя откъсна мрежичката от главата си. Застана пред коня на мъжа си и вдигна високо своя дар.

– Това е залог за успех – прошепна с усмивка тя. – От мен. За няколко мига Гевин остана неподвижен на коня си.

После сведе копието си и Джудит завърза мрежичката с треперещи пръсти за върха му. Когато отново вдигна очи към Гевин и го погледна малко засрамено, той се приведе, вдигна я от земята и впи устни в нейните.

Целувката му беше корава, забралото на шлема притискаше бузата ѝ. Джудит не усещаше нищо. След малко Гевин я остави отново на земята и тя се разтрепери. Беше опиянена от случилото се.

Джудит не съзнаваше, че по време на тази сцена множеството е застинало в мълчание. Ала Гевин го забеляза. Съпругата му беше рискувала живота си, за да му даде залог за успех. Той вдигна копието си и го размахва триумфално. Зрителите избухнаха в ликуващи викове.

Като видя, че всички погледи са насочени към нея, Джудит пламна от срам и притисна ръце към лицето си. Майлс и Рейн се втурнаха да ѝ помогнат.

– Ако жестът ти не беше направил Гевин толкова щастлив, щях здравата да те напляскам за лекомислието ти – рече укорително Рейн.

Множеството отново възликува. Гевин беше свалил противника си от седлото. Джудит беше ужасно объркана. Не ѝ беше приятно, че е попаднала в центъра на общото внимание, затова събра полите си и бързо побягна обратно към замъка.

Искаше да поседи малко в тихата си градинка, за да си възвърне нормалния цвят на лицето и дишането ѝ да се успокои.

Лилиан се втурна като бясна в шатрата на граф Байхем. Стените ѝ бяха тапицирани с коприна и украсени със скъпоценни византийски килими. Едмънд Чатауърт обичаше удобствата.

– Какво се е случило? – попита дълбок глас зад гърба ѝ.

Лилиан се обърна като ужилена и видя пред себе си Роджър, по-малкия брат на Едмънд. Младият мъж седеше на ниско столче и остреше меча си. Изглеждаше много добре с изрусената от слънцето коса и енергичната линия на устните. Дори белегът покрай лявото око не го загрозяваше.

Много пъти Лилиан си беше представяла какво ли щеше да бъде, ако граф на Байхем беше не дебелият Едмънд, а красивият и млад Роджър. Тя отвори уста да заговори, но веднага спря. Искаше да му разкаже за шума, който беше вдигнала съпругата на Гевин. Преди началото на турнира тя бе предложила на Гевин панделката си, но той не пожела да я вземе. Обясни ѝ, че не желае да приказват за миналите им

отношения. Хората си нямали друга работа, освен да разпространяват клюки.

– Не ти ли е ясно, че си играеш с огъня? – попита тихо Роджър и провери острието на меча с палеца си. Когато Лилиан не отговори, той продължи настойчиво: – Мъжете от семейство Аскот не гледат на тези неща като нас. За тях правото е право, а неправдата – неправда. Между двете неща няма нищо.

– Нямам представа за какво говориш – тросна се Лилиан.

– Гевин няма да се зарадва, като открие, че си го излъгала.

– Не съм го лъгала!

Роджър вдигна вежди.

– А как му обясни, че трябва да се омъжиш за брат ми?

Лилиан се отпусна на едно столче и сведе глава, за да скрие ядното треперене на устните си.

– Ти не очакваше, че Джудит е толкова красива, нали? – продължи невъзмутимо Роджър.

– И ти я наричаш красива? – озъби се Лилиан. – Косата ѝ е червена и сигурно цялото ѝ тяло е в лунички. Някой ден ще я попитам с какво се маже, за да ги скрива. Гевин сигурно не я желае и...

– Присъствах на церемонията по отвеждането в леглото – прекъсна я безцеремонно Роджър. – Видях част от тялото ѝ и мога да те уверя, че нямаше нито една луничка. Не си въобразявай нищо, миличка. Нямах никаква възможност да ѝ отнемеш съпруга.

Лилиан скочи отново на крака и забърза към изхода. Роджър не биваше да види колко болно я улучиха думите му. Тя трябваше да запази Гевин – на всяка цена. Той не приличаше по нищо на другите ѝ любовници. Той умееше да обича. Тя имаше нужда от страстта му, както имаше нужда от богатството на Едмънд Чатауърт. Нямах да позволи на тази червенокоса вещица да ѝ отнеме Гевин!

– Къде е Едмънд? – попита с треперещ глас тя.

Роджър махна с ръка към широкото легло в отсрещния ъгъл на шатрата.

– Спи. Яде и пи твърде много. – Лицето му се изкриви отвратно. – Иди при него. Трябва му човек, който да държи бучащата му глава.

– По-внимателно, братко – заповяда Рейн. – Главата му е доста пострадала и не е нужно да се запознае и с някой стълб...

Двамата носеха Гевин върху щита му. Дългите му крака висяха от

двете страни и стъпалата се влачеха по земята.

Той бе успял да разколебае втория си противник, но преди да падне, мъжът вдигна копие то си и нанесе силен удар, който улучи Гевин точно зад ухото. Макар че шлемът намали силата на удара, Гевин видя звезди посред бял ден. Главата му забуча с такава сила, че заглуши шума от битките. Все пак той се задържа на седлото, докато конят го отнесе към края на арената.

Там погледна братята и оръженосеца си със замаяна усмивка и бавно се свлече в протегнатите им ръце.

Сега Рейн и Майлс го мъкнеха към шатрата. Там му свалиха изкриения шлем и сложиха възглавница под тила му.

– Аз ще се погрижа за него, а ти повикай жена му. Съпругите много обичат безпомощни мъже.

Само след миг Гевин дойде на себе си. Някой притисна към челото му влажна кърпа, две хладни ръце помилваха бузите му. Той отвори с мъка очи, но погледът му все още беше замъглен. Главата му бучеше и той не разпозна жената, седнала до него.

– Аз съм, Лилиан – проговори мек глас. Слава Богу, че говори така тихо, каза си Гевин. – Дойдох да се погрижа за теб.

Гевин направи опит да се усмихне и отново затвори очи. Знаеше, че трябва да си спомни нещо, но не можеше.

Лилиан видя, че дясната му ръка стиска здраво мрежичката за коса, дадена му от Джудит, и това я вбеси.

– Лошо ли е ранен? – попита загрижен женски глас пред шатрата.

Лилиан се наведе светкавично и притисна устни към устата на Гевин. Вдигна безжизнената му ръка и я сложи на кръста си. Той беше твърде замаян, за да забележи какво става.

Гевин отвори очи едва когато в шатрата проникнаха ярки слънчеви лъчи. Разумът му отново заработи. Видя Джудит, заобиколена от братята му, видя мрачните им лица. И изведнъж осъзна защо беше укорът в погледите им. Той беше прегърнал Лилиан!

Отблъсна я грубо и се опита да се изправи.

– Джудит... – прошепна отчаяно той. Лицето му побледня като платно.

Очите на жена му бяха тъмни и неестествено големи. В погледа й светеше омраза. Той видя това, преди отново да загуби съзнание и да се отпусне безпомощно във възглавниците.

Джудит се обърна рязко и излезе от шатрата. Майлс вървеше по петите й, сякаш искаше да я предпази от дявола.

Лицето на Рейн стана тъмночервено.

– Ти, копеле! – изкрещя ядно той. В следващия миг разбра, че брат му отново е загубил съзнание. Обърна се към Лилиан и веднага забеляза триумфа в погледа ѝ. Сграбчи я грубо за рамото и я вдигна от столчето. – Ти си инсценирала всичко това, нали! – изсъска въбесено той. – Господи, защо брат ми е такъв глупак! Та ти не струваш и колкото малкото пръстче на Джудит!

Като видя усмивката в гълчето на устата ѝ, той загуби самообладание и я разтърси здравата. Накрая ѝ зашлеви силен шамар.

Ръката му се вдигна отново и застина напред движението. Изразът в очите ѝ бавно се променяше. В дълбините им нямаше гняв, а неприкрита страст.

Отвратен, мъжът я блъсна към изхода.

– Махай се от очите ми! – изкрещя той. – И те съветвам никога вече да не се доближаваш до мен!

Когато Лилиан излезе, Рейн посвети вниманието си на ранения. Гевин тъкмо идваше на себе си. По-младият брат беше толкова гневен, че не му каза нито дума, а тръгна да търси лекар.

Беше посред нощ, когато Гевин се събуди от дълбок сън. В шатрата беше тъмно, той беше съвсем сам.

Преметна крака през ръба на кушетката и седна. Имаше чувството, че главата му е разцепена на две половини. Подпря се на ръце и затвори очи от непоносимата болка.

След малко болката отслабна. Гевин се раздвижи внимателно и установи, че го боли не само главата, а и всички мускулчета по тялото. Беше лежал на постелята с часове, и то облечен в тежката желязна броня.

– Защо пажът не е дошъл да ме съблече? – запита се той. Защо в шатрата няма никой?

Нещо синьо, захвърлено на пода, привлече вниманието му. Мрежичката за коса на Джудит. Той я вдигна и се усмихна, припомнил си сутрешната сцена.

Скоро дойдоха и другите спомени, отначало непълни, несвързани, накъсани образи. И изведнъж разбра. Джудит го видя да прегръща Лилиан! Само не можеше да си спомни как се бе стигнало до тази сцена.

Гевин събра всичките си сили, за да се изправи. Трябваше да сваля бронята. Чувстваше се много зле и желязото се връзваше болезнено в тялото му. Главата го болеше непоносимо, но въпреки това трябваше да

намери Джудит и да поговори с нея.

След два часа Гевин стоеше в голямата зала. Джудит не беше там. Всяка крачка беше мъчение. Болката го заслепяваше. Пред очите му танцуваха черни вълни.

Като през мъгла той разпозна Хелън Рейвдаун, която носеше табла с напитки за гостите. Дръпна я в един тъмен ъгъл и прошепна дрезгаво:

– Къде е тя?

Очите на Хелън святкаха злобно.

– И ти смееш да ме питаш къде е? – изсъска майката. – Ти й причини най-страшната болка на света. Аз знам, че всички мъже постъпват така с жените си, но тя не го знаеше. Опитах се да я предпазя, но не успях. Казах ѝ, че всички мъже са лъжци и безогледни типове. Тя не ми вярваше. Зачитаваше те и ти я наказва жестоко за верността. Видях устната ѝ след първата ви нощ. Ти си я ударил, преди да я вземеш, нали? А тази сутрин десетки гости видяха как брат ти изгони от шатрата онази мръсна уличница Лириан Валенс. По-скоро ще умра, отколкото да ти кажа къде е Джудит. Господи, защо не убих и себе си, и дъщеря си, преди да я дам в ръцете ти!

Без да каже дума, Гевин ѝ обърна гръб и тръгна да търси жена си. Намери я в градината. Майлс седеше до нея на пейката и държеше ръката ѝ.

Без да се тревожи от заплашителния поглед на брат си, Гевин протегна ръка и проговори спокойно:

– Ела с мен.

Главата му щеше да се пръсне от болка. Всяка дума беше мъчение.

Джудит се надигна веднага.

– Да, господарю.

Гевин смръщи чело и ѝ подаде ръка. Тя се направи, че не забелязва учтивия му жест и тръгна напред. Дватамата влязоха в замъка и се изкачиха в брачните си покои.

Гевин се отпусна на леглото и свали ботушите от отеклите си крака. Въздъхна доволно и погледна жена си, застанала неподвижно в края на леглото.

– Защо ме гледаш така?

– Защото чакам заповедите ти, господарю.

– Заповеди ли? – изръмжа той и притисна с две ръце бучащата си глава. – Тогава се съблечи и легни до мен.

Той не можеше да проумее тази внезапна покорност. Защо не се съпротивляваше, защо не го обвиняваше? Знаеше как да се справи с нея, когато беше дръзка и гневна, но тази нова Джудит го объркваше.

– Да, господарю – отвърна монотонно тя.

Гевин се съблече с мъка и отиде до леглото. Джудит вече лежеше под завивката, устремила поглед в тавана. Той легна до нея и улови ръката ѝ. Тя не се помръдна. Той се наведе над нея и притисна устни в нейните. Очите ѝ продължиха да се взират в белия таван, тя не реагира на целувката му.

– Какво ти е? – попита сърдито той.

– Какво да ми е, господарю? – Тя се обърна към него, но очите ѝ останяха безизразни. – Заповядай ми какво желаяш от мен и аз ще го изпълня.

Гевин усети бедрото ѝ до своето и осъзна, че тя е разтворила краката си за него. Това го слиса още повече.

– Джудит – започна нерешително той, – трябва да ти обясня какво се случи тази сутрин...

– Няма какво да ми обясняваш. Ти не даваш обяснения на подчинените си, нали? Аз съм твоя покорна слугиня. Кажете ми как да ти служа и ще се подчиня.

Гевин се отдръпна настрана като опарен. Погледът ѝ не му харесваше. Когато го мразеше, в очите ѝ поне имаше живот. А сега бяха неестествено безжизнени, като мъртви.

Той стана от леглото, облече панталона и ризата си, взе ботушите и жакета и бързо излезе от спалнята. Никога вече нямаше да се върне в това студено, заплашително помещение.

ДЕВЕТА ГЛАВА

В замъка на Аскот цареше дълбока тишина. Джудит стана от голямото легло и бързо облече кадифения си халат, подплатен с кожи от норка. Май никой в къщата не беше буден. Откакто Гевин я свали от коня пред прага на Аскот Касъл, тя не можеше да намери покой. Леглото беше твърде голямо и празно.

На сутринта, когато отказа да реагира на опитите му за сближение, той ѝ заяви, че много скоро ще заминат за замъка на дедите му. Пътуваха цели два дни.

Видът на гордия замък направи силно впечатление на младата жена. Четириетажната сграда изглеждаше наистина величествена с обкованите в олово прозорци. Зад една стена цъфтяха плодни дръвчета.

Тя понечи да каже на Гевин колко харесва дома му, но той не ѝ даде възможност да го стори. Изкрещя някакви заповеди на хората си и я остави в двора с целия багаж. Джудит беше принудена да се представи сама на новите си близки и на прислугата.

Оттогава беше минала цяла седмица. Гевин ѝ остави достатъчно време да свикне с новия си дом. Джудит огледа новата обстановка и скоро реши, че може да бъде полезна.

Слугите не бяха свикнали да изпълняват разпорежданията на жени, но Джудит се посвети с радост на новите си задължения. Това отклоняваше мислите ѝ от коварната Лилиан Валенс и предателството на Гевин. През деня това ѝ се удаваше, но нощем самотата беше потискаща.

Някакви шумове в двора я накараха да се ослуша. Беше много рано и дори слугите спяха. Освен това само членовете на семейство Аскот имаха право да влизат през малката врата във вътрешността на замъка.

Първата сива светлина на деня беше твърде слаба и Джудит не можеше да различи кой слезе от коня. Събра набързо полите си и хукна надолу към голямата зала.

– Внимавай, човече! – изруга Рейн. – Да не мислиш, че съм от желязо, та се отнасяш така с мен!

Джудит спря на първата площадка. Двама оръженосци внесоха девера ѝ. Кракът му беше стегнат в дебела превръзка.

– Какво е станало? – попита уплашено тя.

– Проклетият кон! – отговори с крива усмивка Рейн. – Спъна се на прав път, посред бял ден!

Джудит забърза надолу и нареди на мъжете да го сложат в едно кресло пред камината. Раненият му крак бе вдигнат на ниско столче.

– Наистина ли падна от коня? – попита дяволито тя. Челото на Рейн се разведри, на бузите му се появиха добре познатите трапчинки.

– Е, и аз имам вина. Бях се замислил и конят ми стъпи право в една заешка дупка. Паднах настрана, точно върху крака си.

Джудит коленичи до столчето и започна внимателно да развързва превръзката.

– Какво правиш? – попита уплашено Рейн. – Лекарят вече се погрижи за счупеното.

– Искам да се уверя, че го е наместил правилно. Ако кракът не зарасне добре, можеш да окуцееш.

Той погледна за момент блестящата ѝ разпусната коса и махна с ръка на пажа си.

– Донеси ми вино. Сигурен съм, че милата ми снахичка няма да се успокои, преди да ми причини нови болки. И събуди брат ми. Защо той да спи, когато ние сме будни?

– Той не е тук – рече тихо Джудит.

– Какво?

– Брат ти не е тук – повтори тя. Лицето ѝ остана безизразно.

– Къде е отишъл? Толкова важна работа ли е имал, че да напусне замъка?

– Не знам нищо. Свали ме на двора и веднага потегли отново на път. Не ми каза нито дума къде отива и какво възнамерява да прави.

Рейн вдигна чашата с вино към устните си и търпеливо зачака Джудит да опипа крака му. Онзи глупак, брат му, със сигурност беше отишъл при своята уличница. Да я вземат дяволите тази Лилиан Валенс! В този момент Джудит докосна счупената кост и той стисна здраво зъби, за да не извика.

– Така си и мислех – усмихна му се сладко тя. – Този човек не разбира нищо от счупени кости. Дръжте го здраво за раменете, сега ще го наместя.

На покрива на шатрата се беше събрала толкова много вода, че започваше да се процежда през дебелия плат.

Когато по главата му закапаха капки, Гевин избухна в ядни проклетия. Този дъжд продължаваше цяла вечност. Всичко беше мокро, настроението на хората му беше под нулата. Те все по-често роптаеха, че

трябва да препускат като бесни по разкаляните пътища и да понесат отвратителното време.

Гевин ги разбираше и не им се сърдеше. Той също беше недоволен. Все пак имаше причини да продължава това безкрайно пътуване.

В нощта, когато Джудит го отблъсна, той реши да ѝ даде урок. Тогава се намираха в дома на баща ѝ и тя се чувстваше сигурна в добре познатата ѝ обстановка. Но какво щеше да направи сама в чуждата къща? Сигурно вече копнееше за защитата му, за силната му ръка...

При тази мисъл Гевин кимна доволно. Струваше си да понесе малко неприятности, за да я вразуми. Той беше напълно сигурен, че Джудит е проумяла грешката си и го очаква с нетърпение.

– Господарю!

– Какво има? – попита недоволно Гевин. Тези хора не го оставяха да си почине.

– Кога ще се върнем в замъка? Това време е непоносимо и...

Гевин вдигна ръка и верният му оръженосец веднага млъкна. Никой нямаше право да му се бърка. Само той можеше да вземе решение. Изведнъж лошото му настроение отлетя.

– Утре потегляме за вкъщи! – обяви тържествено той. Джудит беше сама вече осем дни. Това беше достатъчно да я направи мека и послушна.

– Моля те, Джудит... – Рейн улови ръката ѝ и я задържа. – Вече два дни не намираш време да постоиш при мен.

– Не е вярно! – засмя се снаха му. – Снощи играхме шах и ти ме учеше да свиря на лютня.

Рейн продължаваше да я гледа умолително.

– Знаеш ли колко е ужасно да седиш сам! Не мога да направя и крачка с този проклет крак. Никой не иска да ми прави компания.

– В замъка живеят почти триста души. Сигурна съм, че... – Тя видя жалния му поглед и млъкна. – Е, добре, но само една игра. Знаеш ли колко работа ме чака!

Рейн засия и примъкна по-близо шахматната дъска.

– Ти играеш най-добре от всички. Пажовете ми не могат да ме победят, да не говорим за другите от свитата. Само ти успя да ме биеш. Не мислиш ли, че и ти имаш нужда от почивка? Какво правиш по цял ден?

– Трябва да създам малко ред в този запуснат замък.

– А аз си мислех, че живеем в пълен ред – промърмори Рейн и я

изчака да премести фигурата. – Управителите...

– Никой не може да се грижи за управлението на имота както стопанинът. Той е длъжен да наблюдава работата на управителите, да преглежда книгите им, да следи за всичко в дома...

– Можеш ли да четеш, Джудит?

Тя го изгледа учудено.

– Разбира се! А ти нима не можеш?

Рейн вдигна рамене.

– Така и не се научих. Братята ми могат, но аз не се интересувам от книги и сметки. Още не бях срещал жена, която да умее да чете. Баща ми винаги казваше, че жените никога не могат да научат буквите.

Джудит премести още една фигура и застраши царя му.

– Крайно време е да разбереш, че жената може да превъзхожда мъжа в много отношения. Дамата е по-добра дори от царя. Е, мисля, че победих.

Рейн погледна смаяно шахматната дъска.

– Толкова бързо? Това е невъзможно! Та аз изобщо не забелязах как го направи. Ти отклони вниманието ми с приказките си и не можах да се съсредоточа. – Той я изгледа сърдито. – А и кракът ме заболя отново. Знаеш ли колко ми е трудно да разсъждавам над позицията си?

Джудит го погледна загрижено, но след малко избухна в смях.

– Рейн, престани да се преструваш! Не знаех, че си толкова коварен. Крайно време е да се захващам за работа.

– Не, моля те, не ме оставяй! – Той улови ръката ѝ и започна да целува пръстите един по един. – Толкова скучая, че се боя да не полудея. Остани още малко. Само една игра!

Джудит помилва косата му. А Рейн се разсипа в благодарности и комплименти, предназначени да я размекнат и да я накарат да остане повече. Така ги заваря Гевин.

Той почти беше забравил колко красива е съпругата му. Вярно е, че вече не беше облечена в кадифе и коприна, както на сватбата, но дори в простата, плътно прилепнала рокля от синя вълна изглеждаше прелестна. Дългата коса беше сплетена в дебела плитка и ѝ придаваше момичешки вид. Само разкошната закръгленост на тялото издаваше, че тя е жена – прекрасна жена.

Джудит първа забеляза съпруга си и усмивката ѝ угасна. Тялото ѝ веднага се скова.

Рейн усети, че нещо става с нея, вдигна глава и погледна право в мрачното лице на брат си. Нямаше съмнение, че Гевин си е извадил

погрешни заключения от малката сцена.

Джудит се дръпна настрана, но Рейн я задържа. Той нямаше намерение да се оправдава и да изглежда виновен. Много по-добре беше да нанесе първия удар и да даде добър урок на гневния си брат.

– Тъкмо се опитвах да накарам Джудит да остане още малко с мен – проговори небрежно той. – Вече два дни седя тук и съм обречен на безделие. За съжаление тя няма почти никакво време за мен.

– И опита всевъзможни трикове, за да я убедиш да остане, нали? – изръмжа Гевин, устремил поглед в хладното лице на Джудит.

Младата жена издърпа ръката си, поклони се кратко на съпруга си и проговори сухо:

– Трябва да се заема отново с работата си. – После кимна с нежна усмивка на Рейн и бързо излезе от стаята.

Рейн премина в нападение още преди брат му да се е оправил от изненадата.

– Къде беше? Женен си само от седмица! Пристигаш тук, оставяш жена си и багажа на прага на дома си и изчезваш!

– Тя очевидно се справя без усилия с новото си положение – изръмжа Гевин и се отпусна в един стол.

– Ако си решил да я обвиняваш в нещо безчестно...

– Не, няма да я обвинявам. – Гевин знаеше, че брат му никога не би направил опит да прелъсти Джудит. Само че завръщането му се оказа едно голямо разочарование. Беше очаквал нещо друго. – Какво е станало с крака ти?

Рейн изпита известна неловкост, но накрая призна на брат си, че е паднал от коня. Учудването му беше голямо, защото Гевин не му се присмя, а го изслуша спокойно и тежко се надигна от стола.

– Трябва да огледам замъка. Отсъствах дълго и сигурно има много неща за уреждане.

– Чакат те изненади! – Рейн се вгледа внимателно в шахматната дъска и се опита да си припомни ходовете на Джудит. Все още не бе проумял как го би толкова бързо. – Никога не съм срещал жена като Джудит.

Гевин изкриви уста.

– Какво може да направи една жена, и то само за седмица? Сигурно е ушила гоблен с прекрасни цветя или...

– Тя не се занимава с женски работи. Ти май нямаш понятие какво съкровище е съпругата ти, мили братко.

Гевин наистина не разбираше накъде бие Рейн. Знаеше от опит, че

когато отсъства, в замъка всичко тръгва наопаки, и бързаше да се срещне с управителите.

Рейн предусещаше хода на мислите му.

– Дано намериш някоя дреболия за уреждане! – извика подире му той и избухна в смях.

Гевин излезе от къщата, все още гневен, че срещата с Джудит не беше минала според очакванията му. Надяваше се да я намери мека и покорна, а вместо това...

Когато скочи от коня в двора, толкова бързаше да види жена си, че промените в замъка не му направиха впечатление. Главата му беше пълна с образа на Джудит, разкъсваща се от мъка и копнеж.

Сега вървеше през двора и се оглеждаше, смаяно. Къщичките, долепени до външната крепостна стена, бяха прясно боядисани с вар и изглеждаха чисти и приветливи. Рововете зад стената, които обикновено бяха пълни с отпадъци, бяха наскоро разчистени.

Гевин спря при клетките на птиците и се огледа слисано. Тук се отглеждаха най-различни видове соколи, особено ловни и пощенски. Главният соколар беше застанал пред една греда, на която беше завързан сокол. Мъжът държеше в протегнатата си ръка стръв и бавно се движеше в кръг около птицата.

– Това някаква нова примамка ли е? – попита заинтересовано Гевин.

Мъжът на име Саймън кимна.

– Да, господарю. По-малка е от предишната и мога да я размахвам по-силно и по-бързо. Птицата е принудена да реагира по-бързо и се чувства така, сякаш лети високо в небето.

– Добра идея – отбеляза Гевин.

– Не е моя. Лейди Джудит ме посъветва да постъпя така.

Гевин не повярва на ушите си.

– Лейди Джудит е посъветвала теб, майстора соколар?

– Да, господарю – ухили се добродушно Саймън. – Вашата жена е не само красива, но и умна. Направи и други ценни предложения. Елате да разгледате новите пръчки за соколите. Сам ги изработих. Според лейди Джудит старите били неудобни и разранявали краката на животинките. Освен това са се завъдили разни гадинки.

Гевин не го последва и Саймън спря наред път. Старецът нямаше представа какво става в душата на господаря му. Гевин смаяно се питаше как Джудит бе успяла да подтикне стария, упорит соколар към такива радикални промени. Саймън не приемаше заповеди нито от баща му,

нито от него.

– Няма ли да разгледате клетките, господарю? – попита отново Саймън.

Гевин поклати глава.

– Не, ще дойда по-късно. – В гърдите му бушуваше луд гняв. Джудит си въобразяваше, че има право да се разпорежда в дома му, да се меси в управлението на имотите! Това беше само мъжка работа!

– Добър ден, господарю! – извика една слугиня и когато Гевин я измери с мрачен поглед, се изчерви чак до корените на косата си. След малко събра смелост, приближи се и направи дълбок реверанс. – Казах си, че искате нещо освежително...

Гевин се усмихна. Най-после да срещне една жена, която знае къде ѝ е мястото. Отпи голяма глътка от поднесената му чаша и погледна слугинята дълбоко в очите. Много скоро обаче вниманието му се насочи към напитката.

– Много добро питие. Откъде е?

– Горски ягоди, прясно откъснати. Сварени с ябълковото вино от последната година. Сложихме и малко канела.

– Канела ли?

– Да, господарю. Лейди Джудит я донесе със зестрата си.

Гевин върна празната каничка на слугинята и се намръщи още по-грозно. Обърна ѝ гръб и продължи пътя си. Гневът му заплашваше да избухне. Май всички тук бяха полудели! Той се запъти с големи крачки към другия край на двора, където беше ковачницата. Очевидно тя беше единственото място, където можеше да бъде сигурен, че няма да се сблъска с нововъведенията на жена си.

Ала и тук го очакваше изненада. Ковачът, едър мъж с мускулисти гърди, седеше до прозореца и шиеше.

Гевин го изгледа смяно.

– Какви са тези нови моди? – попита гневно той. Мъжът се усмихна и вдигна две парчета кожа.

– Само ги погледнете, господарю. Използваме ги за броните вместо шарнири. Така стават много по-гъвкави. Умно измислено, нали?

– Кой ви даде тази идея? – процеди през здраво стиснатите си зъби Гевин.

– Лейди Джудит – отговори спокойно ковачът и учудено вдигна рамене, когато господарят му изскочи като вихър от ковачницата.

Тази жена е цяло мъчение! Въвежда промени в дома ми, без да си даде труд да помоли за съгласието ми. Замъкът е мой. Аз запovedвам

тук. Ако се правят промени, то става само след моето нареждане.

Гевин намери жена си в склада, голямо помещение в близост до църквата. Поради опасността от пожар кухненското крило беше изнесено извън къщата.

Джудит беше заровила ръце до лактите в бъчва с брашно. Гевин се изстъпи пред нея и сложи ръце на кръста си.

– Какви ги вършиш! – изкрещя извън себе си той.

Джудит се изправи бавно. Макар че Гевин я надвишаваше с цяла глава, на лицето ѝ нямаше и следа от страх.

– Това е моят дом! – изрева като бесен той.

– Твоят дом? – Гласът ѝ звучеше съвсем спокойно. – А коя съм аз? Може би слугиня в кухнята? Как разговаряш с мен?

Слугинчетата се изпокриха по ъглите. Страхливите им погледи бяха устремени любопитно към Джудит и Гевин. Любопитството беше силно от страха. Не биваше да пропуснат нито една подробност от тази интересна сцена.

– Ти си моя съпруга, но не ти позволявам да се месиш в делата ми! Нямах право да даваш нареждания на ковача и соколара. Това не ти подхожда.

Джудит го гледаше без капка вълнение.

– Тогава ми кажи какви са задълженията на съпругата и аз ще се постарая да отговоря на очакванията ти.

За момент Гевин се слиса, но бързо се овладя.

– Гледай си женската работа! – изръмжа той. – Плети и ший. Наглеждай какво се върши в кухнята. И си приготвяй кремове за лице.

Сега вече Джудит се ядоса. Очите ѝ заблестяха като злато.

– Кремове за лице, значи? – изфуча вбесено тя. – За толкова грозна ли ме смяташ? Това ли е, от което се нуждая? Може би трябва да си приготвя и мазило за миглите? Или руж за бледите ми бузи?

Гевин отново загуби ума и дума, но пак успя да се овладее.

– Не съм казал, че си грозна. Просто не искам да принизяваш ковача ми до положението на шивач.

Джудит вирна брадичка и устните ѝ се опънаха в тънка линия.

– Добре, повече няма да му досаждам. Нека броните ви останат и занаят пред сковани и неудобни. Какво още ще ми заповядаш?

Гевин прехапа долната си устна. Разговорът вземаше обрат, който му беше неприятен.

– Кафезите на соколите... – започна нерешително той.

– Значи искаш птиците ти и занаят пред да страдат от болести и да си

нараняват крилата. Много добре. Има ли и друго?

Гевин не знаеше какво да отговори. Стоеше и я гледаше и се чувстваше като истински глупак.

– Значи за в бъдеще ще си приготвям кремове за лице, за да крия грозотата си. Ще ви послушам, господарю – заключи тържествено тя и направи дълбок реверанс.

Гевин я сграбчи за раменете и я вдигна. Улови брадичката ѝ и я принуди да го погледне.

– По дяволите, Джудит, ти не си грозна. Ти си най-красивата жена, която са виждали очите ми. – Погледът му се впи в примамливо червените устни.

Лицето ѝ омекна, гласът ѝ също прозвуча примирително:

– Тогава ще трябва да напрегна слабия си разум, за да си измисля по-добри занимания.

– Точно така – съгласи се задавено Гевин. Близостта ѝ го изкарваше от равновесие.

Джудит се усмихна сладко.

– Преди това обаче бих желала да поговоря с ковача за новите върхове на стрелите...

Гевин примигна смаяно. Отново не можеше да повярва на ушите си. Пусна я рязко, тя политна назад и едва не се удари в бъчвата с брашно.

– Забранявам ти! – изкрещя като бесен той.

– Подчинявам се, повелителю мой – отговори с нежна усмивка тя.

Гевин се въртна и изскочи като луд от склада.

Рейн седеше в сянката на стената, протегнал счупения си крак. Пиеше с наслада от новата напитка на Джудит и си хапваше дребни сладки, току-що извадени от пещта.

През цялото време той наблюдаваше брат си и на моменти едва успяваше да удържи смеха си. Движенията на Гевин изразяваха кипящия в гърдите му гняв. Той беше възседнал коня си и препускаше, сякаш го гонеше самият дявол. Добре, че нещастното чучело, върху което изливаше гнева си, беше от слама.

Сцената в кухнята се разпространи със светкавична бързина из целия замък. А утре със сигурност щяха да я разказват на кралската трапеза в Лондон.

Рейн изпитваше малко съжаление към нещастния си брат, макар да

разбираше, че той си заслужава урока. Нямахте нищо по-лошо от това да станеш смешен в очите на някоя жена. Не дай си Боже пък на собствената си.

– Дай малко почивка на бедното животно и ела при мен! – подвикна той на брат си.

Гевин се вслуша в съвета му едва когато конят му се обля в кървава пот. Той скочи от седлото, хвърли юздите на пажа си и закричи уморено към сянката на стената.

– Заповядай, пейни – покани го с усмивка Рейн.

Гевин надигна с благодарност каничката, но я помириша недоверчиво и спря.

– Пак ли новата й напитка?

Тонът му беше толкова рязък, че Рейн неодобрително поклати глава.

– Да, Джудит я приготвя сама.

Гевин махна на пажа си.

– Иди и ми донеси една бира от мазето! – заповяда сърдито той.

Рейн понечи да каже нещо, но видя как тялото на брат му се скова и се отказа. Джудит излезе от къщата и се запъти спокойно към бойните коне, които стояха в далечния край на покритата с пясък площадка за упражнения.

Очите на Гевин запламтяха от гняв. Когато жена му спря пред конете, той се надигна, но Рейн улови ръката му и го задържа.

– Остави я. Има ли смисъл да започваш нов спор, който ще загубиш?

Пажът донесе бирата и когато се отдалечи, Рейн попита заинтересовано:

– Правиш ли и нещо друго, освен да крещиш на жена си?

Гевин го изгледа мрачно и понечи да отговори остро, но вместо това обърна лице и отпи голяма глътка бира.

– Погледни я внимателно и кажи какво в нея не ти харесва. Толкова е красива, че дори слънцето бледнее от завист. Цял ден работи усърдно и поддържа къщата в най-добър ред. Всеки мъж, всяка жена, всяко дете в замъка – даже опърничавият Саймън – всички я гледат в устата. А старите бойни жребци ядат ябълки от ръката ѝ. Има невероятно чувство за хумор и е най-добрата шахматистка в цяла Англия. Какво още искаш?

Гевин беше обърнал глава, за да не гледа Джудит.

– Не съм забелязал чувството ѝ за хумор – отбеляза мрачно той. – Нито веднъж не се е обърнала към мен с името ми.

– И защо да го прави, след като ти не намери нито една любезна дума за нея? Не те разбирам, братко. Някога ухажваше слугините и беше много по-мил с тях, отколкото си днес с жена си. Нима красотата ѝ не заслужава най-прекрасните комплименти?

Гевин отговори с нарастващ гняв:

– Не съм някой глупав хлапак, за да позволя брат ми да ме поучава как да се отнасям към жените. Когато аз общувах с дами, ти беше още в пелени.

Рейн не отговори, но очите му заблестяха дяволито. Нямахме смисъл да напомня на Гевин, че е само четири години по-млад от него.

Гевин се надигна и се запъти към къщата. Заповяда да му приготвят ваната и когато се отпусна в горещата вода, се предаде на мрачните си мисли.

Дълбоко в себе си той признаваше, че Рейн има право, и това никак не му харесваше. Вероятно Джудит имаше всички основания да се държи хладно с него.

Още от самото начало женитбата им беше под лоша звезда. Той постъпи зле, като я удари през онази първа нощ. Беше нещастна случайност, че тя се появи в шатрата в най-неподходящия момент.

Но оттогава беше минало много време. Гевин си припомни как тя му каза, че ако иска нещо от нея, ще трябва да си го вземе насила. Докато се търкаше със сапуна, мислите му бяха заети с двете нощи, които двамата бяха прекарвали заедно в дома на баща ѝ. Тогава беше разбрал, че жена му е страстна натура. Колко ли време щеше да мине, преди да дойде отново в леглото му? Дали щеше да издържи дълго на изкушението?

Досега той бе получавал всяка жена, която искаше да има. Стигаше му само да вложи малка част от чара си. Един ден и упоритата му съпруга щеше да се предаде. Да, един ден тя щеше да го моли да я люби...

Най-после щеше да я подчини на волята си. И тогава щеше да има всичко, което искаше: да обича Лилиан и да прекарва нощите си с Джудит.

След банята той облече чисти дрехи и възвърна поне част от обичайната си бодрост. Самочувствието му беше пострадало сериозно, но мисълта, че скоро ще покори красивата си съпруга, го окриляше.

Той намери Джудит в оборите да говори успокоително на един кон, докато ковачът го подковаваше.

Първата мисъл на Гевин беше да ѝ изкрещи, че е опасно, че животното може да се уплаши и да я ритне. Много скоро обаче той забеляза,

че жена му разбира конете и те не се боят от нея.

– Нашите животни са малко диви – проговори тихо той и пристъпи към нея. – Но виждам, че ти се справяш учудващо добре.

Джудит се обърна рязко и го изгледа недоверчиво. Животното сякаш усети нервността ѝ, подскочи и вдигна високо предните си крака. Ковачът едва успя да се хвърли в ъгъла.

– Дръжте го по-здраво, милейди! – нареди строго той, без да се обръща. – Имам още доста работа с подковата и не мога да си губя времето.

Гевин се ядоса. Ковачът си позволяваше да говори с жена му така, сякаш имаше насреща си обикновена слугиня! Ала Джудит изобщо не се засегна от поведението му.

– Няма нищо, Уилям, ще се оправя! – извика успокоително тя, дръпна по-силно юздата и нежно помилва муцуната на коня. – Нарани ли те?

– Не! – изръмжа ковачът. – Ето, готов съм – обади се след малко той. Обърна се и като позна Гевин, попита уплашено:

– Какво правите тук, господарю? Мога ли да направя нещо за вас?

– Да. Можеш да ми кажеш откъде си взел правото да даваш заповеди на своята господарка.

Уилям го погледна смутено и се изчерви. Джудит побърза да му се притече на помощ.

– Той го прави само когато е нужно – отговори с мека усмивка тя. – А сега върви да се погрижиш за другите коне, Уилям.

Мъжът се подчини веднага. Джудит се обърна отново към Гевин и в погледа ѝ блесна упоритост. Учудването ѝ беше голямо, когато той реагира с усмивка.

– Не съм дошъл да се карам е теб – обясни тихо той, улови ръката ѝ и я привлече към себе си. – Исках да те попитам дали желаш да приемеш един подарък. Виждаш ли онзи жребец?

– Черния? Да, познавам го добре.

– Баща ти не ти даде нито един кон...

– Той е готов да се раздели по-скоро с парите си, отколкото с някой от конете – усмихна се горчиво Джудит и си припомни зестрата си. Десетки коли с багаж бяха пристигнали в Аскот Касъл. Но нямаше нито един кон.

– Жребецът е баща на няколко прекрасни кобили. Отглеждат ги селяните в един двор наблизо. Мислех, че ще ти е приятно да отидем там и да си избереш онази, която ти хареса най-много.

Джудит не разбра откъде дойде тази внезапна любезност, но държанието му ѝ хареса.

– Достатъчни са ми и тези кобили – отговори спокойно тя.

Гевин помълча малко, гледайки я втренчено.

– Толкова ли ме мразиш? Или може би те е страх от мен?

– Не ме е страх! – отговори рязко Джудит и вирна брадичка.

– Ще дойдеш ли с мен?

Тя отговори на погледа му и кимна бавно. Гевин се усмихна с искрена нежност. Отдавна не беше ѝ се усмихвал така – още от сватбения ден.

– Утре рано отиваме при селяните – заключи той и бавно напусна обора.

Джудит се взираше замислено в широкия му гръб. Какво ли замисляше съпругът ѝ? Защо искаше да ѝ направи подарък? Но нямаше много време да размишлява над поведението му. Чакаше я още много работа.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Голямата зала беше осветена от огъня в грамадната камина. Някои от предпочитаните оръженосци на братята Аскот седяха пред камината и играеха карти или шах. Други се бяха изтегнали по диваните и дремеха.

Джудит и Рейн седяха в другия ъгъл на помещението.

– Извири ми песента, моля те – рече Джудит. – Много добре знаеш, че нямам никаква музикална дарба.

Рейн взе няколко акорда на тумбестата си лютня и погледна с възхищение красивата си снаха. Сиянието на огъня позлатяваше косата ѝ. Той я обожаваше не само заради красотата ѝ. Джудит беше съвсем различна от жените, които беше срещал. Тя беше честна, умна и дружелюбна. Той съзнаваше, че е на път да се влюби до полууда в нея, и това го безпокоеше. Трябваше да се махне веднага след като кракът му заздравееше.

Рейн хвърли мрачен поглед към Гевин, който се беше облегал на вратата и не откъсваше очи от жена си.

– Гевин, защо ти не ѝ извириш нещо? – попита с лека усмивка той. – Кракът ме боли и ще ми бъде много трудно да се съсредоточа.

Гевин се раздвижи и на лицето му се изписа усмивка.

– Значи тя не знае да свири? – промърмори той. – Е, радвам се, че има поне едно нещо, което не умее. – Той помълча малко и избухна в смях. – Знаеш ли, че днес заповяда да изчистят езерцата с риба? Сигурно е предполагала, че ще намери съкровище.

В този миг Джудит се надигна и Гевин млъкна.

– Моля да ме извините – проговори спокойно тя. – Много съм уморена и бих желала да си легна. – Тя кимна с усмивка на двамата братя и излезе от залата.

Усмивката на лицето на Гевин угасна и той се отпусна тежко на един стол. Рейн го наблюдаваше с искрено съчувствие.

– Смятам утре рано да потегля към имението си – оповести след малко той. Гевин очевидно не го чу, затова Рейн махна на един паж, който дотича, за да му помогне да се прибере в стаята си.

Джудит стоеше наред спалнята си и се оглеждаше недоволно. Съпругът ѝ се беше завърнал и двамата трябваше да споделят брачното легло. Гевин беше господар на този дом и имаше пълното право да спи

тук. Но той не го направи.

Тя се съблече бързо, пъкна се в леглото и се зави до брадичката. Тъй като ѝ се искаше да се наслади още малко на самотата си, бе отпратила слугините.

Беше много уморена, защото бе работила напрегнато през целия ден. Въпреки това не можеше да заспи. Лежеше с широко отворени очи и се взираше в копринения балдахин. След известно време чу стъпки пред вратата и неволно затаи дъх.

Стъпките се забавиха малко пред прага ѝ, после се отдалечиха. Тя се зарадва, но облекчението, което изпита, не беше в състояние да стопи леглото ѝ.

Всъщност, Гевин няма защо да идва при мен, каза си тя и стисна зъби, за да спре напирашите сълзи. Сигурно е прекарал последната седмица с Лилиан. Страстта му е задоволена и няма нужда от съпругата си.

Най-после умората я избави от мъчителните мисли.

На другата сутрин Джудит се събуди много рано. През завесите проникваше мътна утринна светлина. В замъка цареше дълбока тишина. Джудит обичаше този ранен час, когато всички спяха. Обичаше да става първа.

Тя облече долните си дрехи, после избра проста вълнена рокля, която ѝ стоеше много добре. Меките кожени обувки не вдигаха шум, докато прекосяваше залата покрай спящите мъже.

Зад главната сграда имаше малка градина, заобиколена от ниска стена. Градината беше пълна с розови храсти. Досега Джудит имаше много друга работа и не беше намерила време да се погрижи за подивелите цветя.

Тежък аромат обгръщаше градината. Джудит се огледа и пое дълбоко дъх. После коленичи и се зае да разчиства сухите листа и клони.

– Градината беше на майка ми.

Дълбокият мъжки глас я стресна. Не беше чула как съпругът ѝ се е приближил.

– Тя обичаше цветята и често купуваше семена и разсад – продължи да разказва Гевин. Той коленичи до Джудит и помириша една розова пъпка.

Утрото беше толкова прекрасно, че Джудит забрави омразата си.

– На колко години беше, когато почина майка ти? – попита тя и отново се зае с работата си.

– Бях много малък. Майлс изобщо не я познава.

– Баща ти ожени ли се повторно?

– Не. Тъгуваше много за нея и не можа да понесе загубата. Почина само три години след мама. Тогава бях на шестнадесет.

Джудит никога не беше чувала тази тъга в гласа му.

– Поел си тежки задължения още съвсем млад... – промълви тихо тя.

– Бях само една година по-млад от теб, когато трябваше да поема управлението на имотите. Затова се учудвам колко много работа свърши ти тук само за десетина дни. – В думите му звучеше искрено възхищение.

– Отрано са ме подготвили за подобни задачи – обясни с усмивка Джудит. – За теб е било много по-трудно, защото си бил възпитан за рицар.

– Разказвах ми, че си се подготвяла за манастир...

Джудит посвети вниманието си на следващия храст.

– Вярно е. Мама не искаше да живее като нея. Като младо момиче тя също е била в манастир и е била много щастлива там, докато баща ми... – Тя млъкна и лицето ѝ се помрачи.

– Не разбирам откъде имаш толкова много знания за управлението на земите и другото имущество. Все си мислех, че монахините прекарват дните си в молитви и...

Джудит се засмя. Вече започваше да се разсънва. Небето на изток се оцвети в розово. Слугите от кухнята се събуждаха.

– Повечето мъже са убедени, че най-лошото за една жена е да остане неомъжена. Ала животът на монахинята в никакъв случай не може да бъде наречен еднообразен. Спомни си само манастира „Света Ана“. Как мислиш, кой се грижи за земите му?

– Никога не съм си задавал този въпрос.

– Абатисата управлява имотите съвсем сама. Тя е толкова богата, че може да се мери дори с краля. Вашите земи и тези на баща ми са само малка част от безкрайните имоти на манастира. Миналата година двете с мама гостувахме там и можах да се убедя със собствените си очи, че абатисата няма нито минута за шиене и плетене... – Джудит говореше с мека ирония.

Гевин избухна в смях, защото веднага разбра намека ѝ.

– Добре ме подреди – рече тихо той и си припомни как Рейн му беше разказвал за духовитите ѝ забележки. – Имах нужда от този малък урок.

– Учудвам се, че знаеш толкова малко за манастирите. Нали сестра ти е монахиня.

При споменаването на Мери очите на Гевин заблестяха.

– О, знаеш ли, не мога да си представя как Мери управлява манастирските имоти. Още като дете тя беше плаха и изглеждаше някак си... неземна. Всички вярвахме, че е дошла от друг свят.

– Затова ѝ позволихте да отиде в манастира, така ли?

– Тя сама пожела. Когато поех наследството, тя ни напусна. Помогли я да остане, дори ѝ обещах, че няма да я принуждавам да се омъжва, ако не желае. Но тя предпочете да отиде в манастир.

Гевин се взираше настойчиво в лицето на жена си. Не можеше да си представи, че красавица като нея би могла да живее зад високите манастирски стени. Утринното слънце позлатяваше гъстите къдрици. Днес в погледа ѝ нямаше омраза и сърцето му заби като лудо.

– Ох! – Джудит разкъса магията с болезнения си вик. В пръста ѝ се бе забило трънче.

– Дай да видя! – Гевин улови ръката ѝ. На пръста ѝ имаше капка кръв. Той го вдигна към устните си, изсмука кръвта и втренчи поглед в очите на жена си.

– Желая ви добро утро!

Двамата отскочиха един от друг и стреснато погледнаха нагоре. Рейн се беше изправил до прозореца на стаята си и им махаше с ръка.

– Съжалявам, че попречих на уединението ви – ухили се той. – Само че моите момчета са ме забравили. Никой не се сеща, че съм затворник в стаята си с този проклет крак.

Джудит се изчерви и наведе глава. После издърпа ръката си и стана.

– Отивам при него – обясни тихо Гевин. – Решил е днес да замине за имението си. Ще му помогна да си събере багажа. После ще отидем при селяните, както се уговорихме.

Джудит кимна, без да го погледне.

– Май напредваш в ухажването на красивата си съпруга – отбеляза иронично Рейн, когато брат му влезе в стаята.

– И сякаш да стигна още по-далеч, ако някой не се беше разкрещял от прозореца – изръмжа сърдито Гевин и му помогна да слезе по стълбата.

Рейн се засмя, макар че усещаше силни болки. Само при мисълта за дългата езда, която му предстоеше, го обземаше ужас.

– През нощта не беше при нея, нали?

– Какво те засяга? Откога следиш къде спя?

– Откакто познавам Джудит. Как мислиш, защо си отивам, макар че кракът ми съвсем не е излекуван? – Рейн изкриви лице от болка.

– Тя е красива, нали? Само след няколко дни ще върви след мен като кученце. Тогава ще ти кажа къде прекарвам пощите си. Жената е като сокола. Трябва да я оставиш малко да погладува, за да се опитоми.

Рейн спря на място и удари брат си по рамото.

– Ти си непоправим глупак, най-големият, когото някога съм виждал! Нима не ти е ясно, че много често господарят е слуга на сокола? Знаеш ли колко пъти съм виждал мъжете да разнасят соколите си като бебенца!

– Говориш глупости! – изръмжа раздразнено Гевин. – Няма да ти позволя да ме наричаш глупак.

Рейн стисна здраво зъби, за да не извика от болка, когато брат му пусна на пода превързания му крак.

– Джудит струва хиляди пъти повече от онази коварна вещица, в която мислиш, че си влюбен.

Гевин го изгледа унищожително и продължи пътя си толкова бързо, че Рейн едва успяваше да се подпре на парапета.

– Не смей да кажеш и дума против Лилиан! – изсъска гневно той.

– Нямах право да ми забраняваш каквото и да било. Някой трябва да ти отвори очите. Тя ще разруши живота ти и ще направи Джудит нещастна.

Гевин вдигна ядно юмрук, но бързо го отпусна.

– Радвам се, че си отиваш. Нямам желание да слушам глупостите ти за отношенията ми с жените. – Той се обърна рязко и остави Рейн да се оправя сам.

– Какви ти жени! – извика подире му Рейн. Гласът му преливаше от подигравка. – Едната е обсебила душата ти, а другата не ти позволява да споделиш леглото ѝ. Как тогава смееш да твърдиш, че разбираш жените!

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Поляната беше оградена с мрежа и в заграденото място пасяха десетина коне. Кой от кой по-красиви.

– Коя ли кобила да избира? – чудеше се Джудит. Тя се облегна на оградата и отново разгледа прекрасните животни. След малко се обърна към Гевин и в погледа ѝ имаше недоверие.

През цялата сутрин той беше мил и любезен, първо в розовата градина, сега и тук. Помогна ѝ да възседне коня си, после да слезе. Подаде ѝ ръка и я отведе при конете. Любезността му я объркваше. Беше свикнала на грозни погледи и обидни думи.

– Каж ми кой ти харесва най-много. Всички са обучени и вече не се плашат от сбруята и седлото.

Джудит се обърна отново към конете.

– Изборът не е лесен. Все пак мисля, че ще взема онази черна кобилка.

Гевин кимна одобрително.

– Кобилата е твоя – обяви тържествено той.

След няколко минути животното беше оседлано и Джудит можеше да го възседне. Прекрасно е да имаш собствен кон, каза си тя и се засмя. Подкара кобилката в лек тръс, докато стигнаха до разклона. Десният път водеше към замъка, а левият – към гората, ловната територия на семейство Аскот.

Без да мисли много, Джудит обърна кобилата към гората. Беше прекарала твърде много време в замъка и сега искаше да се наслади на свежия горски аромат и буйната зеленина. В гората растяха стари букове и дъбове.

Тя продължи пътя си, без да погледне дали Гевин я следва. Пусна коня в галоп и изпита чувство на освобождение.

Увеличи още повече скоростта, за да изпита и себе си, и коня. Инстинктът ѝ подсказваше, че кобилата се наслаждава на бързата езда не по-малко от нея.

– Задръж малко, миличка – прошепна тя, когато навлязоха в старата гора. Кобилата се подчини веднага.

Земята беше като мек килим и дебелия тревен покрив заглушаваше тропота на копитата. Джудит вдъхваше дълбоко ароматите на гората и не следеше накъде върви кобилата.

Чу шум от водопад и се запъти нататък. Ала не намери водопад, а буйно горско поточе, което си пробиваше път през храсталаците. Слънцето рисуваше причудливи шарки по крайбрежните камъни.

Джудит слезе и поведе коня към потока. Животното се напи до насита, после новата господарка откъсна снопче трева и изтри внимателно запотения му гръб.

Беше толкова вдълбочена в работата си, че не видя как кобилата тревожно наостри уши и затропа с копита.

– Спокойно, няма нищо – проговори небрежно тя и помилва копринената ѝ грива. Ала кобилата отметна глава назад и изцвили пронизително. Чак тогава Джудит се обърна стреснато. Посегна слепешком към юздите, но не намери нищо.

На полянката беше излязъл огромен глиган. Беше ранен и малките му очички бяха замъглени от болка.

Джудит се опита отново да улови юздите на коня си и точно в този момент глиганът подуши следата ѝ. Кобилката изпадна в паника, повдигна се на задните си крака и препусна без посока.

Ужасена, Джудит събра полите си и се втурна да бяга. Глиганът беше по-бърз от нея и с два скока я настигна в самия край на полянката. В последната секунда тя успя да се улови за един клон и се изтегли нагоре по стъблото на един дъб. Вкопчи се като удавница в яките клони и се постара да остане неподвижна, докато разяреното животно бясно удряше с муцуна по ствола.

Най-после Джудит успя да намери опора за краката си и се изкатери още по-нагоре. Спомни си колко обичаше да се катери като дете и се зарадва, че все пак има някаква полза от упражнението.

Макар че беше на сигурно място, тя продължаваше да трепери от страх пред побеснялото животно, което люлееше дървото с непрекъснатите си удари.

– Ще се разделим на групи и ще тръгнем да я търсим – обясняваше мрачно Гевин.

Джон Басе, който стоеше до него, вдигна безпомощно рамене.

– Не сме достатъчно, затова няма да вървим по двойки – продължи Гевин. – Сигурен съм, че жена ми не е стигнала далеч.

Гневът му бушуваше с пълна сила. Джудит беше препуснала към гората, без да помисли, че отива в непознато място и че още не е свикнала с коня си.

Той остана при хората си, уверен, че щом стигне до края на гората, тя ще се върне. Затова и когато тя изчезна по горската пътека, в началото не предприе нищо, за да я спре. А сега... Откога я търсеха, но тя сякаш беше потънала в земята.

– Ти ще вървиш на север, Джон. Одо, ти претърси южния край на леса. Аз ще остана по средата.

В гората цареше тишина. Гевин се вслушваше напрегнато да чуе виковете на жена си. Познаваше добре ловната си територия и предположи, че конят ѝ се е запътил към водата.

Отново и отново я викаше по име, но никой не му отговаряше. Изведнъж жребецът му наостри уши. Ноздрите му затрептяха. Животното беше обучено за лов и Гевин разбра, че е усетило някакъв дивеч.

– По-късно, добричкият ми, не сега! – опита се да го успокои той и го потупа по шията. Конят обаче отказа да се подчини на юздите. Гевин смръщи чело и се остави на желанието му. Скоро чу злобното пухтене на глиган, а след малко видя и самия дивеч. Щеше да го заобиколи, ако не беше открил нещо синьо в клоните на дървото.

– По дяволите! – промърмори той. Джудит беше нападната! – Не се плаши! – изкрещя той. – Ей сега ще дойда при теб. – Отговор не последва.

Конят му сведе глава, очаквайки неизбежната битка. Гевин извади меча си. Жребецът беше отлично обучен и знаеше какво трябва да направи. Втурна се в луд галоп и мина непосредствено до глигана. Гевин се приведе и замахна с все сила. Мечът се заби дълбоко в гърба му. Раненото живото изхърка задавено и се свлече на земята, като риеше безпомощно с предните си крака.

Гевин скочи светкавично от седлото и захвърли меча. Погледна към Джудит и се смая. Очите ѝ бяха потъмнели от безименен ужас. Никога не я беше виждал такава.

– Няма нищо, Джудит, всичко свърши. Глиганът е мъртъв. Вече нищо не може да ти стори. – Не, страхът ѝ нямаше нищо общо с глигана. Щом бе успяла да се покачи на дървото, тя беше на сигурно място.

Джудит се вираше в мъжа си, но погледът ѝ сякаш минаваше през него. Цялото ѝ тяло беше сковано.

– Джудит! – извика остро той. – Ранена ли си?

Тя не го чуваше. Очите ѝ оставаха странно безжизнени.

– Скочи, аз ще те поема! Няма опасност – проговори меко Гевин и протегна ръце. – Пусни клона и скочи. Ще те хвана, ще видиш.

Тя не се помръдна.

Гевин погледна мъртвия глиган, после отново вдигна глава към жена си. Нещо я беше уплашило до смърт, но какво?

– Джудит! – извика отново той и застана така, че тя да го погледне. – Да не би да те е страх от височината? – Не беше много сигурен, но му се стори, че е забелязал слабо кимване.

Без да се бави, Гевин се улови за дебелия клон и се изкачи на дървото. Стигна до нея и сложи ръце на кръста ѝ. Тя беше студена като лед и очевидно вцепенена от страх.

– Чуй ме добре – помоли тихо той. – Сега ще те хвана за ръцете и ще те спусна. Щом усетиш здрава земя под краката си, страхът ще изчезне. Не се бой. Ще те държа здраво.

Трябваше да приложи сила, за да откъсне ръцете ѝ от клона. Тя се вкопчи в пръстите му като удавница. Цялото ѝ тяло се разтрепери като в треска. Гевин се опря на дебелия клон и внимателно я спусна към земята.

Щом тя стъпи на тревата, той скочи от клона и я грабна в прегръдките си. Притисна я към гърдите си и я залюля като бебе.

– Не се бой, мила моя, страшното мина – зашепна нежно той.

Тя се притисна отчаяно до него и той усети как коленете ѝ омекнаха. Вдигна я на ръце и я отнесе до един пън. Седна и я прегърна силно, за да я затопли. Нямахше много опит с безпомощни жени. Но разбираше, че страхът ѝ не е отминал.

Приглади косата ѝ назад и помилва с устни пламтящите ѝ страни. Състоянието ѝ го трогваше. Когато видя, че не се е успокоила, отново я залюля като бебе и запя тиха мелодия. Правеше го несъзнателно и не забеляза, че пее любовна песен. В нея се говореше за рицаря, който се връща от кръстоносен поход и бърза да види любимата жена.

Постепенно тялото ѝ се отпусна. Треперенето отслабна. Гевин не я освободи от прегръдката си. Целуваше слепоочията ѝ и продължаваше да тананика мелодията.

– Сигурно ме смяташ за глупачка – прошепна след малко тя.

Гевин не отговори.

– Аз... зави ми се свят. Испитах такъв ужасен страх.

Гевин само се усмихна и я прегърна по-силно. Радваше се, че е започнала да реагира.

– Страх е меко казано – промълви той след известно време. – Ти беше изпаднала в паника. – Забеляза, че тя отново се скова, и побърза да я успокои. – Какво има? Нещо лошо ли казах?

– Напомни ми за баща ми, а аз не искам да мисля за него –

проговори едва чуто тя, но Гевин я разбра. Притисна главата и към рамото си и успокоително помилва косата ѝ.

– Защо не ми разкажеш всичко? – предложи тихо той.

Джудит мълча дълго. После пое дълбоко въздух.

– Вече не помня подробностите. Помня само, че едва не умрях от страх. По-късно слугините ми разказаха какво се е случило. Била съм на три години и съм се стреснала в съня си. Избягала съм от стаята си и съм слязла в голямата зала. Там имало светлина и музика. Баща ми седял с приятелите си и се напивали с вино.

Гласът ѝ звучеше хладно, сякаш разказваше за чужд човек.

– Като ме видял, баща ми решил да си направи малка шега. Накарал да му донесат стълба и ме качил на самия връх. После ме сложил на рамката на прозореца, високо на стената. Както ти казах, не помня почти нищо. Баща ми и приятелите му изпозаспали на масата. Чак на едва сутринта слугините видели, че ме няма, и тръгнали да ме търсят. Бавачката вдигнала тревога. Намерили ме чак към обед. Сигурно съм била полупримряла от страх, че не съм смеела да извикам, затова никой не ме е забелязал.

Гевин продължаваше да милва косата ѝ. При мисълта, че един баща може да се отнесе така жестоко с малкото си момиченце, по гърба му пробягаха студени тръпки. Джудит е прекарала на стената цяла нощ. Нищо чудно, че оттогава изпитваше паника от височината.

Той я улови за раменете и я отдалечи от себе си.

– Сега си на сигурно място.

Джудит се усмихна.

– Ти беше добър с мен. Благодаря ти.

Гевин изпитваше дълбоко съчувствие. Животът сигурно е бил немилостив към нея, след като му благодареше за такива дреболии.

– Ти не познаваш нашата ловна гора. Искаш ли да останем още малко тук? – попита меко той.

– Чака ме работа – възрази плахо Джудит.

– Да върви по дяволите работата! Полагат ти се и малко забавления, не мислиш ли?

– Не знам как да се забавлявам – призна тихо тя.

– Аз ще те науча. Ще събираме цветя и ще гледаме птиците. – Той го каза толкова сериозно, че Джудит се засмя.

Смехът ѝ прозвуча толкова весело, че Гевин се учуди. Беше завладян от усмивката ѝ.

– Ела с мен – засмя се той и я изправи на крака. – Наблизо има

полянка с прекрасни цветя.

Джудит стъпи на десния си крак и залитна. От вниманието на Гевин не убягна, че лицето ѝ се разкриви от болка. Забеляза и как тя здраво стисна зъби.

– Ранена ли си? – попита разтревожено той и побърза да я подкрепи. – Ще сложим крака ти в студена вода. Така няма да се подуе.

Той я вдигна на ръце и я понесе към потока. Отначало тя се възпротиви, но после облегна глава на рамото му и се остави да я носи.

След малко Гевин я остави на брега и предпазливо събу обувката ѝ.

– Сега свали чорапа – рече той и се усмихна. Проследи с удоволствие как тя вдигна грациозно полата си и развърза копринената връзка. – Ако имаш нужда от помощ, аз съм на разположение.

Джудит свали сама копринения чорап, без да го погледне. После безмълвно позволи на Гевин да охлади крака ѝ. Това ли беше мъжът, когото се бе научила да мрази? Днес не можеше да го познае.

– Вече съм по-добре – прошепна тя. – Болката отслабна.

Силен порив на вятъра разроши косата ѝ и Гевин побърза да я приглади назад.

– Искаш ли да си запалим огън и да опечем малко глиганско месо? – попита той.

– Великолепна идея! – отговори въодушевено Джудит.

Гевин я вдигна отново на ръце и прецапа с нея потока. Остави я в тревата и се запъти към една надвиснала скала, за да приготви огнище. После изчезна за малко и се върна с наръч съчки и голямо парче месо.

Наряза го на парченца и ги наниза на дървени шишове. Когато всичко беше готово и огънят прашеше весело, той изчезна отново и се върна, скрил нещо в полите на жакета си. Джудит го погледна любопитно, но той побърза да се обърне настрана.

– Затвори очи! – заповяда строго той и Джудит се подчини. От полите му се изсипа цяла купчина цветя. – След като не можеш да отидеш на полянката, цветята дойдоха при теб – обяви тържествено той.

Джудит погледна с възхищение прекрасните цветове, после вдигна глава към мъжа си. Очите ѝ сияеха.

– Благодаря ти! Изненадата беше наистина прекрасна.

Гевин приседна до нея в тревата.

– Ще ми изпълниш ли една молба? – попита нежно той. – Искам да чуя как произнасяш името ми.

В първия миг Джудит го погледна със страх. После лицето ѝ просветля.

– Гевин – прошепна нежно тя, – много ти благодаря за цветята.

Мъжът въздъхна щастливо и се излегна в тревата.

– Звучи прекрасно – промърмори като на себе си той.

Джудит се обърна настрана и се зае да плете венец.

Гевин лежа дълго с чувството, че никога не е прекарвал такъв прекарсен, спокоен ден. После с усмивка си каза, че Джудит е свалила от гърба му тежкия товар на управлението и сега може спокойно да си лежи в тревата и да се наслаждава на слънцето.

Той се вслушваше мързеливо в бръмченето на пчелите и се вираше като замаян в копринените коси на жена си.

– Наистина ли ми се разсърди заради Саймън? – попита внезапно Джудит.

Гевин я погледна смаяно. В този момент му беше трудно да си спомни кой е Саймън. После на устните му заигра усмивка.

– Не, разбира се, че не. Само че не ми хареса дето ти се сети за нещо, за което аз отдавна трябваше да съм помислил. А и не съм сигурен, че новата примамка е толкова добра.

Джудит се обърна и го погледна сърдито.

– Саймън е много доволен от предложението ми. И съм сигурна, че сега соколите... – Тя видя засмените му очи и млъкна. – Ти ми се присмиваш!

– Аз? Аз съм невинен като бебе.

Джудит откъсна снопоче трева и я запрати към лицето му.

– Невъзможен човек! – извика през смях тя и скри лице в ръцете си.

Гевин посегна към нея и я задържа въпреки протестите ѝ.

– Ти си невъможна жена – заговори той и гласът му подрезгавя от страст. – Първо ме проклинаш, после ме предизвикваш като опитна прелъстителка. Никога не съм срещал жена като теб. Вместо да си седиш кротко вкъщи и да шиеш, ти укротяваш диви коне. Яздиш като мъж, а след миг те намирам на дървото трепереща от страх. Променяш се от минута на минута.

Пръстите му милваха слепоочията ѝ. След малко се приведе напред и докосна нежно устните ѝ, стоплени от слънцето и невероятно сладки.

В този момент ги изненада пролетният дъжд. Никой не беше забелязал, че черен облак е закрил слънцето.

– По дяволите! – изкрещя Гевин и скочи като ужилен. – Тичай към скалата!

Припомни си ранения ѝ крак, грабна я на ръце и я понесе към надвисналата скала, където пращеше огънят. Ядоса се, че дъждът му

попречи да я целуне, а когато видя, че месото е прегоряло, изля гнева си върху Джудит.

– И това ми било готвачка! – изрева ядно той.

Джудит го изгледа учудено, после кокетно изкриви глава и прошепна с премежени очи:

– Мисля, че шия по-добре, отколкото готвя...

В първия миг Гевин я изгледа мрачно, после избухна в луд смях.

– Добър отговор. – Погледна сипещия се дъжд и заяви: – Трябва да се погрижи за коня си. Я кажи, къде е кобилата ти? Не те ли е грижа какво е станало с бедното животно?

– Аз... – Джудит беше толкова изненадана от внезапната промяна в настроението му, че само поклати глава. Допреди малко я обвиняваше, че мени настроенията си твърде често, а какво правеше самият той?

Преди да успее да каже нещо, в гората отекнаха викове.

– Лорд Гевин! Лейди Джудит! – Чу се тропот на копита.

Гевин отново изруга. Проклятие, беше забравил хората си! Тази малка вещица го беше омагьосала. Никога преди не беше забравял, че е длъжен да се погрижи първо за рицарите си. Одо и Джон трябваше да яздят под дъжда и сигурно умираха от глад. Въздъхна недоволно и се примири с неизбежното. Много му се искаше да прекара един любовен час с Джудит, но не можеше да забрави, че носи отговорност за хората си.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

На следващата сутрин Гевин се събуди рано след дълъг, освежителен сън. Беше сънувал чудни неща и в почти всички сънища Джудит бе лежала в обятията му.

Той скочи от леглото и се облече бързо. Беше крайно време да завладее опърничавата си съпруга. Не само тя, той също не можеше да издържа повече. Откъсна една роза от градината и се запъти с бързи крачки към брачната спалня.

Отвори тихо вратата и видя, че Джудит още не се е събудила. Промъкна се тихо до леглото, сложи розата върху възглавницата до главата ѝ и нежно приглади назад една непокорна къдрица, която беше паднала на челото на жена му.

Лицето ѝ беше зачервено от съня, кожата ѝ беше толкова топла и мека... Това го предизвика да продължи с нежностите, докато Джудит отвори очи.

– Сигурно сънувам... – прошепна едва чуто тя.

Гевин я прегърна и я притисна до себе си.

– Не сънуваш. Аз съм тук, при теб. – Ръката му се плъзна под завивката и намери гърдите ѝ. Знаеше, че не е честно да се възползва от състоянието ѝ, но копнееше да притежава тази жена.

– Джудит, сладката ми Джудит – зашепна дрезгаво той и усети как тялото ѝ се устреми към неговото.

Както винаги, когато Гевин беше мил с нея, Джудит се почувства слаба и безволна. Тялото ѝ копнееше за него и тя не можа да устои, макар че до вчера се кълнеше да не го забелязва.

– Господарке! – Джоан се втурна забързано в стаята. Видя Гевин и спря като закована. – Прощавайте, не знаех, че сте тук. Ала вече е късно и в залата чакат хора.

– Кажи им да почакаат още малко – отговори троснато Гевин и задържа Джудит, която се готвеше да стане. Изглежда мрачно Джоан и тя побърза да изчезне. После притисна жена си във възглавниците и завладя устните ѝ с дива, почти брутална целувка.

Когато усети, че устата ѝ се отвори под милувките на езика му, той издърпа завивката и откри прекрасното ѝ тяло. Впи отново устни в нейните и започна да се съблича бързешком.

В този момент вратата се отвори.

– Милорд...

Гевин се обърна и лицето му се разкриви от гняв. На прага стоеше един от пажовете с писмо в ръка. Момчето се сви като ударено под разярения му поглед и замънка объркано:

– Аз... донесоха важни новини за вас, господарю. – Пажът се сети, че господарката е гола, и побърза да сведе очи.

Джудит се извърна настрана и се зави до брадичката. Гевин взе писмото от ръцете на момчето и го хвърли в ръцете ѝ.

– Махай се оттук – нареди с пресипнал глас той. – И повече не желая никои да ме безпокои, разбрахме ли се?

Момчето избяга като подгонено. Гевин замахна с ръка след него и се обърна отново към Джудит.

– Прочети писмото! – нареди мрачно той. Джудит разгъна свитъка, прочете на ум първите думи и лицето ѝ побеля като платно. Гевин я погледна загрижено. – Лоши новини ли има? – попита тихо той.

Джудит го погледна и дъхът му спря. Очите ѝ отново бяха пълни с леден студ. И с омраза.

– Каква глупачка съм била да ти повярвам – процеди през зъби тя и хвърли писмото в краката му. После вдигна завивката и се отдръпна възможно по-далеч от мъжа си.

Той грабна хартията и зачете:

Скъпи мой, любов моя,

Изпращам ти това писмо тайно, за да ти кажа още веднъж, че те обичам с цялото си сърце.

Утре ще стана жена на Едмънд Чатауърт. Моли се за мен и мисли за мен, както аз винаги ще мисля за теб.

Не забравяй, че животът и сърцето ми ти принадлежат. Без твоята любов аз съм нищо. Копнея за мига, когато отново ще бъда само твоя.

С вечна любов

Лилян

Без да погледне Джудит, Гевин нави писмото и излезе от стаята.

Следващите дни бяха ад и за двамата. Джудит не го поглеждаше, не му проговаряше. Колкото повече го избягваше, толкова повече се усилваше гневът му.

Джудит плачеше по цяла нощ и не можеше да спи. Лицето ѝ

сивееше. А тялото ѝ все така копнееше за Гевин.

Слугите минаваха на пръсти покрай господаря и господарката. Джоан говореше с Джудит само шепнешком.

– Лорд Гевин ви моли да слезете в голямата зала.

– Нямам такова намерение – отговори мрачно Джудит.

– Каза, че е важно и че е свързано с родителите ви.

– Нещо е станало с мама! – изплака Джудит и лицето ѝ побеля.

– Нищо не знам. Той каза само, че трябва веднага да говори с вас.

Джудит хукна към залата и още с влизането забеляза, че се е случило нещо страшно. Лицето на Гевин беше застинало в мрачна маска.

– Защо не ми каза, че си била обещана на друг мъж?

Джудит го погледна изумено.

– Казах ти, че трябваше да постъпя в манастир и да стана абатиса.

– Сега не говорим за това. Какво ще кажеш за мъжа, с когото флиртуваше на турнира?

Джудит усети болезнено пулсиране в слепоочията.

– Какво... какво искаш да кажеш? – Смайването ѝ премина в гняв.

– Вероятно всеки друг мъж би бил по-подходящ от теб!

Гевин направи крачка към нея и неволно вдигна ръка да я удари. Ала Джудит не се помръдна от мястото си и ръката му се отпусна.

– Уолтър Демари предявява претенции към теб и наследството ти.

За да постигне целта си, е убил баща ти и е взел майка ти за заложница.

Джудит забрави гнева си. Коленете ѝ омекнаха и тя едва се удържа да не падне. Никога не се беше чувствала така слаба. Улови се за облегалката на стола и пое дълбоко дъх.

– Татко е убит. Мама е заложница – прошепна едва чуто тя.

Гевин веднага се успокои. Отиде при нея и сложи ръка на рамото ѝ.

– Съжалявам, че трябваше да ти съобщя такава лоша новина. Но този Демари предявява претенции към нещо, което принадлежи на мен. Следователно случилото се ме засяга не по-малко от теб.

Очите на Джудит заблестяха от гняв.

– Баща ми е мъртъв, майка ми е в плен на някакъв луд, земята ми е в чужди ръце – значи мислиш за онова, което си загубил? – изфуча разярено тя.

– Нека поговорим разумно. Беше ли обещана на Уолтър Демари? – попита овладяно Гевин и се заразхожда напред-назад.

– Не, не бях.

– Сигурна ли си? Той заявява, че ще освободи майка ти, ако отидеш доброволно при него.

Джудит кимна кратко и се обърна към вратата.

– Точно това ще направя.

– Не! – изкрещя Гевин и я дръпна да седне в един стол. – Не е толкова лесно. Ти си моя жена. Принадлежиш на мен.

Джудит го погледна несигурно.

– Тогава не разбирам как онзи човек се е осмелил да предави такива изисквания...

Погледът му се впи в нейния.

– Казали са му, че не споделяме брачното легло. Затова желае бракът ни да бъде анулиран, а ти да отидеш при краля, за да заявиш, че се отвърщаваш от мен и желаеш да се омъжиш за него.

– Ако направя това, ще освободи ли майка ми?

– Така казва.

– А какво ще стане с мама, ако не изпълня изискванията му?

Гевин се поколеба и отговори:

– Не знам точно...

Джудит гледаше с празен поглед пред себе си. Гласът ѝ беше безизразен:

– Значи трябва да избира между майка си и съпруга си?

– Не! – Гласът на Гевин прозвуча твърдо и решително. – Макар че си най-дръзката и досадна жена на света, макар че постоянно се караме, макар че не преставаш да се месиш в мъжките работи и да ме гневаш, сега ще ме послушаш. Аз ще уредя тази работа вместо теб. И то с оръжие.

– Но мама...

– Ще се опитам да я измъкна от лапите на онзи негодник. Обещавам ти.

– Нека отида при него. Може би ще успее да го разубеда...

– Не мога да ти позволя. А сега отивам да събера хората си. Утре рано тръгваме.

Джудит стоеше до прозореца, загърната само в тъмнозеления си халат. След като чу страшната новина, тя се движеше като сомнамбул. Изобщо не забеляза загрижените погледи, които си разменяха Мод и Джоан, докато я събличаха. Опитваше се да си припомни Уолтър Демари, но чертите на лицето му бяха изчезнали от паметта ѝ. Мислите ѝ се въртяха само около Гевин. Той искаше да се бие. Можеше да загине заради нея.

Прониза я една мисъл и в следващия момент тя се обърна решително и закрачи към вратата.

Шпионите на Уолтър Демари му бяха разказали, че двамата с Гевин не спят в една стая и бракът може лесно да бъде анулиран.

Тя прекоси безшумно залата и след малко отвори с треперещи ръце вратата на стаята, в която се беше настанил съпругът ѝ.

Гевин стоеше насред стаята, потънал в мрачни мисли. Когато Джудит се приближи до него, не я усети, защото босите ѝ крака стъпваха безшумно.

Изведнъж се обърна и смаяно разтърка очи. Сигурно сънуваше. Какво беше това прекрасно видение? Джудит беше дошла при него! Косата ѝ грееше на светлината на свещите. Пръстите ѝ трескаво развързваха колана на халата.

Мекото кадифе падна на пода и Джудит застана пред него, прекрасна в голотата си. Гевин я гледаше, сякаш не можеше да повярва на очите си.

Джудит трепереше с цялото си тяло. Ами ако я отпратеше?

– Гевин... – прошепна задавено тя.

В следващия миг мъжът я грабна в обятията си. Вдигна я на ръце и я понесе към леглото, впила устни в нейните.

Колкото и силна да беше страстта му, той не бързаше. Остави ѝ време да се отпусне, разпали умело желанието ѝ. Безкрайно беше учудването му, когато не изпита така желанието триумф.

Джудит се устреми към него с цялото си тяло и той разбра, че тя е копняла за него не по-малко, отколкото той за нея. Съблече нетърпеливо дрехите си и простена задавено, когато усети голата ѝ кожа върху своята.

– Господи, Джудит, как те желяех, колко ми липсваше – шепнеха пресипнало устните му.

Тялото ѝ беше съвсем близо до неговото, устните ѝ мамеха. Двата потънаха без остатък в любовната игра, която ги носеше към върха на насладата.

Когато Гевин най-после проникна в нея, тя извика от луда радост. Притисна се до него, пое го дълбоко в себе си и телата им се сляха в едно.

Страстта ги понесе на крилете си и двамата трябваше да се заловят здраво един за друг, за да не се изгубят.

Джудит знаеше, че никога няма да забрави тази нощ. Утре Гевин щеше да потегли към неизвестността. Отиваше да се бие за нея, но дотогава тя щеше да остане в обятията му.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Чатауърт Манър представляваше внушителна двуетажна постройка от дебели тухли. Къщата беше дълга и тясна и изглеждаше грозна. Единственото красиво кътче беше градината, обградена с високи стени. Разкошните поляни стигаха чак до гората. Там беше частното ловно поле на Едмънд Чатауърт.

Три фигури излязоха от гората и се запътиха към къщата. Джослин Лейн беше окачил лютнята на рамото си и прегръщаше с двете си ръце Глейдис и Бланш, кухненски прислужници в замъка. Беше прекарал чудесен следобед на открито с двете весели момичета.

Джослин харесваше всички жени и се любеше с удоволствие с тях. Никоя не беше достатъчно грозна или зла, за да я отблъсне. Освен това не правеше разлика между господарката и най-долната прислужница.

– Наистина ли дойде заради нея? – попита Глейдис.

Джослин я изгледа укорно и тя се изчерви. Ала Бланш не се плашеше толкова лесно.

– Чудя се как лорд Едмънд ти е разрешил да останеш в дома му. Той държи лейди Лилиан като пленница. Не ѝ позволява дори да излезе на езда – само с него.

– А той не обича да язди, защото задникът му е много чувствителен – изкиска се злобно Глейдис.

Джослин я погледна учудено.

– Аз пък си мислех, че се е оженил за нея по любов. Богатият граф си е харесал бедно момиче...

– Каква ти любов! Глупости! Тази жена обича само себе си. Вероятно е смятала, че лорд Едмънд е глупак, и се е надявала да го върти на пръста си. Само че се е излъгала.

– Познавам много жени като нея – добави Глейдис. – Още щом дойде, искаше да заграби всичко. Ала лорд Едмънд по-скоро ще запали къщата си, отколкото да я даде в ръцете ѝ.

– Защо тогава се е оженил за нея? – попита невярващо Джослин.

– Защото е красива. – Бланш вдигна рамене. – А той обича красиви жени.

– Също като мен! – провикна се весело Джослин. В погледа му имаше такава страст, че момичетата се закискаха смутено.

– Той е много по-различен от теб – прошепна замислено Бланш. –

За него жените не струват нищо.

– Да, като бедната Констанс – допълни мрачно Глейдис.

– Познавам ли я? – любопитства Джослин.

– Я го виж ти! – извика Бланш. – Не ти ли бяха достатъчно две, та търсиш още?

Смейки се весело, те влязоха в къщата, където Лилиан вече ги чакаше.

– Къде беше? – изфуча ядно тя, когато тримата влязоха в залата.

Бланш и Глейдис побързаха да се скрият в кухнята. Джослин обаче не се оставяше така лесно да го сплашат.

– Липсвах ли ви, господарке? – попита любезно той и целуна ръката ѝ.

– Не, не така, както си мислиш. Отишъл си в гората с онези мръсници, а аз седях тук сама и се чудех какво да правя.

Джослин я погледай съкрушено.

– Оставил съм ви сама?

– Да. – Лилиан се отпусна в креслото до прозореца. Вече не беше толкова красива. Изглеждаше отслабнала, погледът ѝ беше нервен и блуждаещ.

– Да – повтори тя. – Самотна съм. Тук нямам нито един приятел.

– Как е възможно! Мислех, че лорд Едмънд ви обича.

Лилиан се изсмя горчиво.

– Той не обича никого. Държи ме в дома си като птица в кафез. Не мога да говоря с никого, не ми позволяват да посрещам гости... – Тя се загледа в един тъмен ъгъл и въздъхна. След малко лицето ѝ се разкриви от омраза. – Виждам само нея!

Джослин проследи погледа ѝ, ала не откри никого в сенчестия ъгъл.

– Излез оттам, мръснице! – изсъска Лилиан.

Тогава Джослин видя една млада жена. Тя едва влачеше краката си, главата ѝ беше сведена, раменете сякаш ѝ тежаха.

– Погледни насам, гадино! – заповяда Лилиан.

Младата жена вдигна глава и Джослин остана омагьосан от очите ѝ. Бездънни виолетови очи, в които беше събрана цялата мъка на света. Никога не беше виждал толкова отчаяние и безнадеждност наведнъж.

– Тя върви по петите ми като кученце. Той иска така – обясни Лилиан и се опита отново да привлече вниманието му върху себе си. – Опитвах се да я убия, но Едмънд я спаси. Заплаши, че ако ѝ направя нещо, ще ме накаже жестоко. Аз... – Лилиан млъкна изведнъж. В залата беше влязъл мъжът ѝ.

Едмънд Чатауърт беше дребен, набит и много дебел. Под косо разположените му очи висяха тъмни торбички. С месестото си лице приличаше на малоумен. Ала близките му знаеха, че видът лъжеше. Лилиан също го беше разбрала.

– Ела после при мен – пошепна тя на Джослин и му махна да излезе.

– Вкусът ти се е променил – установи ухилено Едмънд. – Този хлапак не прилича на Гевин Аскот.

Лилиан не каза нищо. Беше женена само от един месец и всеки път, когато погледнеше Едмънд, си припомняше утрото след сватбата си. Беше прекарала първата брачна нощ сама.

На сутринта Едмънд я повика в покоите си. В деня след сватбата им съпругът ѝ беше станал съвсем друг мъж.

– От днес нататък можеш да престанеш да се правиш на наивна и скромна – заговори с усмивка той. – Мислеше си, че ще си играеш с мен, както си искаш, и ще завладееш богатството ми, нали?

– Аз... не разбирам за какво говориш – измънка тя.

– Всички ме смятат за глупак. А смелите рицари, с които лягаше досега, ме наричат страхливец, понеже отказвам да се бия за краля. Но какво ме засягат враговете на другите?

Лилиан загуби ума и дума. Едмънд си наля вино и отпи голяма глътка. После отново се обърна към жена си.

– Как мислиш, защо се ожених за теб? – Той продължи, без да ѝ даде възможност да отговори: – Смятам, че си най-развратната жена в цяла Англия. Сигурно си повярвала, че съм ослепял от любов като онзи безумец Гевин Аскот. Искаш ли да знаеш защо се ожених за уличница като теб, която не знае броя на любовниците си?

Лилиан понечи да стане, но той я задържа. Блъсна я обратно в креслото и продължи злобно:

– Баща ти има едно парче земя, което много държах да завладея. Намира се точно в средата на владенията ми. Той беше решил да го продаде на граф Уестън, който беше във вражда още с баща ми. Как мислиш, какво щеше да стане със земите ми, ако Уестън беше завладял онзи участък? Реката минава точно през него. Той щеше да отведе водата другаде, нивите ми щяха да изсъхнат, хората ми да гладуват. Баща ти беше твърде глупав, за да разбере, че аз искам само земята.

Лилиан го гледаше слисано.

– Но, Едмънд... – започна ласкателно тя.

– Мълчи! – изрева той. – Наредих на шпионите си да те наблюдават

и знам колко мъже са се въргали в леглото ти. Знам всичко за срещите ти с Аскот. Ти му се хвърли на врати дори на сватбата му. Знам всичко за сцената в градината. Да се самоубиеш? Точно ти! Не ме карай да се смея. Знаеш ли, че и жена му е видяла всичко? Напих се до смърт, за да не чувам как всички ми се подиграват!

– Едмънд, аз...

– Казах ти да си мълчиш! Никога не бива да забравяш, че се ожених за теб само заради земята. Баща ти обеща да ми я даде, когато ми родиш син.

Лилиан се облегна назад и стисна здраво зъби, за да удържи напирания истеричен смях.

Когато беше на четиринадесет години, тя забременя. Отиде при една старица в селото и я накара да й направи аборт. Получи силен кръвоизлив и едва не умря.

Нямаше никакво намерение да загрози красивото си тяло с огромен корем. През последните години беше имала много мъже, но не беше забременяла и беше сигурна, че след онзи нещастен случай вече не може да има деца.

Все пак положението ѝ не беше розово. Трябваше бързо да измисли нещо, защото бъдещето, което я очакваше в дома на Едмънд Чатауърт, беше страшно.

Час по-късно Джослин се промъкваше предпазливо покрай стените на голямата зала. Положението в дома на Чатауърт беше непоносимо.

Слугите бяха мръсни и небрежни. Подмазваха се на господаря и господарката, хилеха се зад гърба им и без бавене посветиха Джослин в интимните им тайни.

Ала когато Джослин искаше да узнае защо лордът се отнася така зле с жена си, хората вдигаха рамене и се споглеждаха безмълвно. Само една слугиня му прошепна, че злобата на господаря имала нещо общо със сватбата на Джудит Рейвдаун.

Няколко пъти бяха чували Едмънд да крещи, че няма да позволи жена му да го прави на глупак. Освен това вече беше убил трима мъже, за които се твърдеше, че са били любовници на Лилиан.

При тази новина Джослин побледня като мъртвец и слугите му се изсмяха. Младежът беше толкова уплашен от чутото, че реши да напусне замъка още на следващия ден. Не си струваше да го убият заради една жена.

Докато се промъкваше покрай стената, се стресна от лек шум. Сърцето му заби като лудо. Вгледа се напрегнато в мрака и различи

очертанията на млада жена, която тихо плачеше. Втурна се бързо към нея, но тя се отдръпна като уплашено животинче. Беше Констанс, момичето, което Лилиан толкова мразеше.

Джослин заговори нежно и успокоително:

– Няма да ти сторя зло. Не се плаши от мен. – Вдигна ръка да погали косата ѝ, но тя протегна ръце, сякаш искаше да се предпази от удар. Сърцето на младия певец преливаше от съчувствие. Какво ли ѝ бяха сторили, та беше толкова напалшена?

Той видя как лицето ѝ се разкриви от болка, как ръката ѝ притисна с все сила левия хълбок. Поиска да я прегърне, за да я утеши, но тя се разтрепери от страх. Трябваше да ѝ даде време да свикне с него. Не биваше да настоява. Изведнъж тя се обърна и изчезна като призрак в мрака.

Беше много късно, когато Джослин влезе безшумно в спалнята на Лилиан. Тя го чакаше с едва скривано нетърпение. Нахвърли се върху него със страст, която го смая.

Целувката ѝ беше дивашка, зъбите ѝ безмилостно хапеха устните му. Джослин изохка от болка и недоволно се освободи от ръцете ѝ.

– Искаш да ме напуснеш ли? – попита злобно тя и присви очи. – И други са се опитвали. – Погледна лицето му и се усмихна. – Сигурно вече си чул за това. Ако си добър любовник, няма от какво да се боиш.

Джослин не обичаше този тип жени. Ала красотата ѝ го предизвикваше, макар че беше студена красота. Той направи всичко, което Лилиан поиска от него, но не получи дори малко удоволствие.

Най-после тя го избута настрана и заповяда:

– Върви си!

Внезапно момъкът изпита съжаление към тази жена. Лилиан никога нямаше да узнае какво означава да се насладиш на любовта. Тя не беше способна да обича.

– Ти ми хареса – промълви доволно тя. – Утре ела пак – напомни му тя, като го видя облечен и готов да си отиде.

Само да намеря възможност за бягство, никога вече няма да ме видиш! – закле се в ума си Джослин и излезе безшумно в тъмния коридор.

– Ей ти! – Една врата в дъното на коридора се отвори и на прага застана Едмънд Чатауърт. В ръката си стискаше свещ. – Какво търсиш тук?

Джослин застина на мястото си и безпомощно вдигна рамене. Чатауърт го погледна втренчено, после се обърна към затворената врата на стаята, в която спеше Лилиан. Отвори уста да попита нещо, но бързо я

затвори. След малко впи настойчив поглед в лицето на момъка и се приведе към него:

– Можеш ли да мълчиш?

– Разбира се, господарю – отговори покорно Джослин.

– Въпросът е много важен. Ако умееш да си държиш езика зад зъбите, ще получиш кесия със злато. – Чатауърт присви очи и продължи съзаклятнически: – Ако не... ще умреш.

Той се отместил от прага и покани младежа да влезе в стаята.

– Кой можеше да предположи, че няколко удара ще я убият... – промърмори той и посочи към леглото.

Очите на Джослин се разшириха от ужас. На господарското легло лежеше Констанс. Лицето ѝ беше цялото в белези от камшик. Дрехите висяха на парчета. Кожата ѝ беше нарязана и изподраскана. Ръцете и раменете бяха отекли. Очевидно е била връзвана.

– Тя беше толкова млада... – прошепна задавено Джослин и коленичи до леглото. Видя в косата ѝ засъхнала кръв. Прегърна я нежно и приглади назад черните къдрици.

– Тази малка уличница беше нахална и не ми се покоряваше – заговори застаналият зад него Чатауърт. – Каза ми, че по-скоро ще умре, отколкото да сподели леглото ми. – Гласът му се превърна в ръмжене. – И тогава ѝ дадох онова, което искаше. – Той се ухили и взе чашата си, оставена на малка масичка до леглото.

Джослин не смееше да го погледне. Ръцете му трепереха от омраза.

– Дръж! – Чатауърт му подаде кожена кесия. – Искам да я махнеш от очите ми. Хвърли я в реката. Но не казвай никому какво си видял тази нощ. Ще кажа на слугите, че се е върнала при семейството си. – Изпи чашата си до дъно и добави: – Тази малка мръсница! Знаеш ли колко пари съм дал за дрехите ѝ! Лежеше като чувал под мен и се мърдаше само след добър бой.

– Защо тогава я държахте при себе си? – попита със спокоен глас Джослин. После свали наметката си, за да загърне в нея убитото момиче.

– Заради проклетите ѝ очи. Най-красивите, които съм виждал някога. Преследват ме дори насън. Накарах Констанс да следи жена ми. Но тя беше негодна за нищо, даже за шпионка. Отказваше да ми съобщава какво е видяла. – Чатауърт се изкиска злобно. – Сигурно Лилиан я е подкупила. Ето ти парите. Вземи тази мърша и се махни най-после от стаята ми.

– Няма ли да повикаме свещеник? – попита тихо Джослин.

Чатауърт избухна в смях.

– Нашият капелан е толкова пиян, че и Архангел Михаил не може да го събуди. Ако толкова искаш, кажи една молитва и тогава я хвърли в реката.

Джослин вдигна безжизненото тяло и тръгна към вратата.

– Ей, забрави кесията! – извика подире му Чатауърт и хвърли кожата торбичка върху мъртвото тяло.

Джослин стисна здраво зъби, за да не изкрещи в лицето му омразата и презрението си. Понесе товара си надолу по стълбите и излезе под обсипаното със звезди небе.

Жената на оборския ратай, стара и дебела вещица, му беше намерила място за спане под покрива на обора. Там беше струпано сеното и беше приятно топло. Освен това беше спокойно, защото никой не се навърташе наоколо. Почти никой не знаеше къде спи певецът.

Джослин реши да отнесе Констанс в плевнята, да я измие и да я подготви за погребение. После щеше да ѝ изкопае гроб край крепостната стена.

До малкото му царство се стигаше само по една тясна стълба. Той метна тялото на рамото си и внимателно изкачи стъпалата. Положи Констанс в мекото си сламено легло и запали една свещ. Наля вода в каната и започна да мие окървавеното лице.

– Толкова млада и красива – прошепна тъжно той. Очите му бяха пълни със сълзи. Изпитваше безкрайно съчувствие към това измъчено същество.

– Жадна съм... – Гласът дойде някъде много отдалеч. Джослин се стресна и впи очи в бледото лице. Устните се движеха, очите се отвориха с мъка.

– Вода... – пошепна тя.

Джослин я изгледа невярващо. После лицето му се отпусна и устните му се разкривиха в усмивка.

– Ти си жива... О, божичко! – Той наля малко вино в една чаша, разреди го с вода, вдигна главата ѝ и поднесе чашата към устните ѝ.

– Бавно – помоли тихо той. – Да не се задавиш.

Тялото на девойката увисна тежко на ръката му. Джослин разбра, че всяка глътка ѝ причинява адски болки. На гърлото ѝ ясно личаха следи от душене.

Той попипа голото ѝ рамо и се ужаси. Беше леденостудена. Бедното момиче мръзнеше. Тялото му беше вцепенено от студ. И тъй като познаваше само една възможност да стопли жените, Джослин легна до

нея, взе я в прегръдката си и метна отгоре им дебелата вълнена завивка. Никога не беше лежал така с жена. Никога не беше изпитвал такива странни чувства.

На другата сутрин се събуди късно. Момичето дишаше тежко на гърдите му. По някое време се раздвижи и простена. Тялото ѝ гореше и всяко движение ѝ причиняваше болка.

Джослин навлажни една кърпа и я сложи върху горещото ѝ чело. Констанс имаше треска.

Сега, когато отново беше светъл ден, той осъзна какво е сторил и с какъв товар се е нагърбил. Какво да прави с Констанс? Едно беше сигурно: Чатауърт не биваше да узнае никога, че момичето не е умряло. Ако попаднеш отново в ръцете на този брутален тип, тя нямаше да оживее. А ако Чатауърт не я убиеше, щеше да го направи Лилиан.

Той огледа малкото си царство и въздъхна обнадеждено. Тук не влизаше никой. Трябваше да прояви малко повече предпазливост и можеше да крие Констанс, докато оздравее. За останалото щеше да мисли после.

Джослин вдигна главата на момичето и наля в устата му разрежено вино. Само няколко капки минаха през израненото гърло.

– Джослин? – извика отдолу женски глас.

Момъкът изруга. Защо тези проклетни слугинчета не го оставяха на мира?

– Знаем, че си горе! Ако не дойдеш, ще се качим при теб!

Джослин слезе бързо по стълбата и се усмихна любезно на Бланш и Глейдис.

– Какво желаят дамите? – попита той и направи лек поклон. Глейдис се изкиска.

– Да не искаш да крещим, та всички да ни чуят?

Джослин се ухили. Хвърли последен поглед към тавана и прегърна приятелски двете момичета.

– Не можете ли да кажете на готвачката някоя добра дума за мен? Умирам от глад.

Следващите четири дни бяха истински ад за бедния музикант. Никога не му се беше налагало да пази тайна и нервите му бяха опънати до скъсване. Най-любопитна беше жената на ратая.

– Не знам какво криеш горе, но мога да си представя. Питам се само защо не искаш да я покажеш.

Джослин отвори уста да излъже нещо, но тя вдигна заповеднически ръка.

– Недей. Никою не обича тайните повече от мен. Ще ти помогна да се отървеш от онези малки досадници. Знам, че няма да ми е лесно, защото жените тичат подире ти като кокошки. Ти си невероятен. Ощастливил си повече жени от трима мъже взети заедно.

Джослин се тревожеше за Констанс. Лицето му беше винаги мрачно. Всички разбираха, че нещо го потиска. Само Лилиан не се интересуваше от вида му, а изискваше все нови и нови любовни нощи.

Денем Джослин трябваше да ѝ свири дълго на лютнята, а нощем да се подчинява на капризите ѝ. Страстните ѝ изблици го докараха до ръба на изтощението. И най-лошото беше, че Лилиан всяка нощ му описваше с най-груби думи омразата си към Джудит Рейвдаун.

Всеки път, преди да се качи в скривалището си, той се оглеждаше внимателно на всички страни. Един ден най-после намери Констанс в съзнание.

Треската ѝ беше отминала. През тези няколко дни Джослин беше опознал тялото ѝ и беше свикнал с близостта ѝ, но не се сети, че е чужд за нея.

Като го видя, тя издърпа завивката до брадичката си и се разтрепери като лист.

Джослин коленичи до нея.

– Много се радвам, че си по-добре. – Опипа внимателно лицето ѝ, за да провери добре ли заздравяват раните. Дръпна завивката, за да прегледа ѝ тялото ѝ, но тя отблъсна ръката му.

– Не! – проплака безпомощно тя. – Кой си ти?

– Джослин Лейн. Вече си ме виждала при лейди Лилиан, не помниш ли?

При споменаването на Лилиан Констанс се разтрепери още по-силно. Джослин я прегърна, но тя се отбраняваше отчаяно. Спря да се съпротивлява само защото беше още много слаба.

– Тук си на сигурно място. Никою няма да ти стори зло...

– Лорд Едмънд – прошепна беззвучно тя.

– Той не знае, че си тук. Никою не знае къде си. Само аз. Той... той те мисли за мъртва.

– Мъртва? Но аз...

– Не се вълнувай. По-късно ще говорим за всичко. Първо трябва да оздравееш. Донесох ти хубава супа. Можеш ли да ядеш?

Констанс кимна. Тялото ѝ не преставаше да трепери. Джослин я

отдалечи малко от себе си и попита загрижено:

– Можеш ли да седнеш?

Тя кимна повторно. Момъкът гледаше съчувствено тясното ѝ лице. Трябва само да се храни по-добре и ще се оправи, каза си с надежда той.

Беше принуден да измисля какви ли не номера, за да взема топло ядене от кухнята. Никой не го подозираше, когато излизаше с лютня в ръка, метнал калъфа на рамо. Никой не се сещаше, че калъфът е пълен с топла супа за болната.

Той хранеше Констанс като бебе, защото тя не можеше да държи лъжицата. Често се случваше да заспи насред яденето.

Когато се събуждаше, Джослин седеше до нея и я наблюдаваше загрижено. Тогава той лягаше до нея под завивката и я вземаше в обятия си. В сърцето му кълняха чувства, които не беше изпитвал никога досега. Той беше влюбен в това безпомощно същество и беше готов да го защитава от жестокия свят.

За съжаление Джослин не беше свободен човек. Имаше доста хора, които се интересуваха от делата му.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Яките кожени ремъци на камшика плющяха по гърба на мъжа. При всеки пореден удар той изпищяваше и дърпаше въжетата, с които беше завързан за стълба.

Джон Басе погледна към Гевин и когато господарят му кимна, развърза въжетата. Мъжът се свлече в тревата. Никой не направи опит да му помогне.

– Да го пусна ли? – изръмжа Джон.

Гевин погледна към замъка в другия край на тясната долина. Трябваша му две седмици, за да намери Уолтър Демари. Врагът му май се интересуваше повече от играта на котка и мишка, отколкото от претенциите си.

Преди шест дни Гевин бе разгънал лагера си пред замъка и се подготвяше за нападение. Излезе пред стражите, които пазеха стените, за да им обяви с каква цел е дошъл, но те отказаха да го изслушат.

Четирима от мъжете му копаеха подземен проход под старите стени. Но това отнемаше време, много време. Гевин се боеше, че Уолтър ще загуби търпение и ще убие Хелън Рейвдаун.

И, сякаш си нямаше достатъчно неприятности, един от войниците му, тази жалка твар в краката му, беше извършил престъпление. Бе опозорил четиринадесетгодишната дъщеря на един селски търговец.

– Все едно ми е какво ще стане с него – изрече мрачно Гевин. – Искам само да се махне от очите ми и никога повече да не го видя. – Той нахлузи кожените си ръкавици и заповяда: – Повикайте Одо!

Лицето на Джон се вкамени.

– Господарю, нали не смятате да заминете за Шотландия?

– Трябва да го направя. Нямам достатъчно хора, за да шурмувам замъка. Ако искаме да проникнем зад стените му преди края на годината, имам нужда от помощта на Стивън.

– Тогава изпратете мен. Ще намеря брат ви.

– Само аз знам къде обикаля. Ще тръгна с четирима рицари.

– Вземете повече хора. Имате нужда от защита!

– По-малкият отряд напредва по-бързо. Да се надяваме, че Демари няма да узнае за заминаването ми.

Джон кимна мрачно. Не можеше да се примири с мисълта, че господарят му ще тръгне на път без надеждна защита. Ала знаеше, че е

безполезно да спори с Гевин.

Мъжът на земята простена от болка.

– Отнесете го оттук! – заповяда Гевин, преди да отиде при хората, на които беше поръчал да построят катапулт.

– И всичко това само заради онази малка мръсница! – изсъска бичуваният.

– Млъкни! – скастри го Джон. – Радвай се, че не те обесихме. – Той завлече окървавения мъж до края на лагера и го изрита за сбогом. – Изчезвай оттук и да не съм те видял повече!

Хъмфри Бохун изплю няколко стръкчета трева и изгледа Джон с дива омраза.

– О, пак ще се видим – процеди той през здраво стиснатите си зъби. – И тогава аз ще бъда човекът, който ще размахва камшика.

Четиримата се промъкваха предпазливо към конете си. Само Джон знаеше, че Гевин е решил да тръгне към Шотландия.

Избраните рицари бяха сигурни хора. Гевин беше воювал с тях в Шотландия. Те бяха смели и непредвидими като земята, която ги заобикаляше.

Не носеха нито знаме, нито други отличителни знаци, облеклото им беше незабележимо. Ала не стигнаха далеч. Само на десет мили от лагера срещу тях изникнаха двадесет и пет войници на Демари.

Гевин извади меча си и пошепна на Одо:

– Аз ще препусна срещу тях и ще ти проправя път. Опитай се да стигнеш до Стивън.

– О, не, господарю! Много е опасно.

– Направи каквото ти казвам! – изсъска Гевин.

Мъжете на Демари ги обкръжаваха. Гевин се оглеждаше внимателно, за да намери слабото звено във веригата. Посрещнаха го триумфални погледи. Противниците вече се смятаха за победители.

Гевин откри сред тях злобно ухиления Хъмфри Бохун и всичко му стана ясно. Разбра, че е допуснал непроснима грешка, като му е позволил да си отиде.

Той кимна едва забележимо на Одо и вдигна меча си. Нададе бойния си вик и препусна като вихър. Хората на Демари не бяха подготвени за нападение. Бяха получили заповед да заловят лорд Гевин жив. Всеки от тях беше сигурен, че при вида на превъзходящия го противник той ще се предаде без съпротива.

Тези няколко секунди колебание струваха живота на Хъмфри Бохун и дадоха шанс на Одо да се измъкне. Гевин уби не само предателя, но и още двама рицари. Мечът му святкаше под лъчите на залязващото слънце и отново и отново замахваше за смъртоносен удар.

Враният жребец на Одо прескочи падналите мъже и стигна до гората. Мъжът се приведе към седлото и подкара коня си в луд галоп. Не намери време дори да се обърне.

Гевин беше избрал много внимателно придружителите си. Само след няколко минути паднаха петнадесет от хората на Демари. Накрая превъзходството си каза тежката дума. Воините на Демари се нахвърлиха върху смелите рицари и ги пронизаха с мечовете си.

– Хванете го! – изкрещя едрият мъж, който водеше отряда на Демари. – И внимавайте да не го нараните. Аскот трябва да бъде взет в плен!

Гевин отново размаха меча си. Изведнъж чу тихо съскане. Тънкият кожен ремък на камшика скова ръката му и го обезоръжи.

– Завържете го!

Когато мъжете свалиха Гевин от коня му, той успя да обезвреди още един от тях със силен ритник.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Джудит беше коленичила в градината с розите. Докато подрязваше храстите, мислите ѝ бяха при Гевин.

Беше минал повече от месец, откакто той замина, а от десет дни насам не бе получила никаква вест. Всеки ден чакаше пратеник, но напразно.

Изпълваха я противоречиви чувства. Дали той се нуждаеше от нея само за да задоволи страстта си? Тя беше почти сигурна, че сърцето му принадлежи завинаги на русата Лилиан.

Изведнъж се чу звън на оръжие. През главната порта влизаха ездачи. Скоро щяха да се появят във вътрешния двор. Джудит скочи и розите в скута ѝ паднаха на земята.

Тя огледа внимателно мъжете, но Гевин не беше между тях. Сърцето ѝ се изпълни с разочарование. Стисна здраво зъби, за да не заплаче, и закричи към малката групичка. Джон Басе яздеше начело. Изглеждаше остарял с години. Косите на слепоочията му бяха посивели, очите му бяха хлътнали дълбоко в орбитите и имаха тъмни сенки. Бронята му беше разцепена, дрехите под нея бяха напоени с кръв.

Придружителите му също изглеждаха зле, отслабнали и изтощени. Джудит застина на мястото си и зачака Джон да слезе от коня.

– Погрижи се за конете – заповяда тя на притичалия ратай.

Джон се втурна към нея и падна на колене.

– Недей! – Джудит го вдигна и го поведе към къщата. Видя, че той едва се държи на крака. – Джоан, повикай слугините и кажи в кухнята да приготвят ядене и пиене! – нареди бързо тя и се обърна към Джон: – Ела, ще ти помогна да свалиш бронята.

Само след минута новодошлите бяха обкръжени от усърдни помощници. Донесоха им силен бульон и бира.

– Защо не питате какви вести носят? – Джон седеше на един стол и търпеливо чакаше Джудит да превърже ранената му ръка.

– Ти сам ще кажеш. Ясно е, че вестите не са добри, иначе съпругът ми щеше да се върне с вас.

Джон остави каната, която държеше в здравата си ръка, и я погледна право в очите.

– Убит ли е? – попита едва чуто Джудит.

– Не знам. Попадна в засада. Един мъж на име Бохун ни предаде на

Демари. Чу за намерението на лорд Гевин да потърси помощ от брат си в Шотландия. Лордът тръгна на път с четирима души. Нападнали са ги само на десетина мили от лагера.

– Дали Гевин е останал жив? – попита беззвучно Джудит.

– Така предполагаме. Не намерихме трупа му. – Лицето на Джон помрачня. – Двама от рицарите, които тръгнаха с него, са били убити. По зверски начин, трябва да кажа. Врагът, с когото си имаме работа, сигурно е дявол в човешки образ.

– Не разбрахте ли дали са го взели в плен?

– Не, нищо не узнахме. Натъкнахме се на няколко души от войската на Демари и се бихме с тях...

– Но ти се върна само с няколко войници. Къде са другите?

– В лагера пред замъка на Демари. Ние дойдохме да вземем лорд Майлс и хората му.

– И смятате, че Майлс може да освободи Гевин?

Джон не отговори веднага, а посвети вниманието си на яденето.

– Хайде, кажи ми истината – настоя Джудит.

– Замъкът е добре укрепен и можем да го превземем само с обсада и като уморим обитателите му от глад.

– Но дотогава ще минат месеци! – извика невярващо Джудит.

Джон сведе глава.

– Да, господарке.

– А Гевин и мама? Те ще бъдат първите, които ще умрат от глад! – Джудит скочи на крака. Ноктите ѝ се впиха болезнено в дланите. – Има и друга възможност – проговори след малко тя. Беше успяла да се овладее. – Ще отида при Уолтър Демари.

Джон скочи като ужилен.

– Какво ще постигнете вие, слабата жена, след като мъжете не можах да се справят?

– Ще се съглася с претенциите му – отговори спокойно Джудит.

– Не знаете какво говорите – изфуча Джон. – Да не искате да преговаряте с онзи луд? Да не мислите, че като се съгласите с изискванията му, той ще освободи майка ви и лорд Гевин? Ако бяхте видели мъжете, паднали в ръцете на хората му... Не, той е жесток човек. Не бива да го мерите с нормалните мерки.

Джудит го погледна безпомощно.

– Какво можем да направим? Не виждам друга възможност. Ако отида в замъка, може би ще намеря начин да освободя мама и Гевин. Ще им помогна да избягат.

– Да избягат? – ядоса се още повече Джон и съвсем забрави, че говори с господарката си. Той беше опитен мъж и се надяваше, че ще успее да я разубеди. – Има само два изхода и те се охраняват денонощно.

Джудит го погледна сърдито и вирна брадичка.

– Нима имаме избор? Ако Майлс нападне замъка, Демари ще заповеда да убият Гевин и мама. Толкова ли малко означава за теб господарят ти, та излагаш живота му на опасност?

Джон разбираше, че тя е права, но продължи да излага съмненията си.

– Ами ако ви убие? – попита едва чуто той.

Джудит се усмихна и сложи ръка на рамото му.

– Тогава никога няма да се добере до земята на Рейвдаун. – Очите ѝ блестяха. – А сега иди да си починеш, докато аз се подготвя за тръгване. Все ще ми хрумне нещо умно. По-късно ще поговорим пак.

Джудит не загуби нито минута. Заповяда да натоварят няколко коли с пушено месо и зърно. Хората пред замъка трябваше да имат достатъчно храна.

После грижливо избра роклите си. Напълни два сандъка с най-красивите си и скъпи одежди. Скри на тайно място и част от накитите си.

Когато Джон се появи отпочинал и започна да ѝ се кара за цялата тази суетня, тя се усмихна самоуверено.

– Уолтър Демари е зажаднял за женска компания. Да не искаш да се появя пред него в дрехи от зебло? Ако не ме хареса, сигурно ще заповеда да ме хвърлят в най-дълбокия кладенец. Ако искам да приспя бдителността му и да го убедя да промени мнението си, трябва да изглеждам красива и желана.

Джон не знаеше дали да се сърди или да се смее. Господарката му беше най-умната жена на света. Той не подозираше, че Джудит съвсем не е толкова уверена в себе си, колкото изглеждала.

Тя лежа цяла нощ будна, като размишляваше усилено. Може би всичко беше напразно? Може би майка ѝ и Гевин бяха мъртви?

Джудит притисна с две ръце корема си. Все още беше плосък и корав, но тя беше сигурна, че носи детето на Гевин. Нима не трябваше да се бори за съпруга си – заради детето? Нима не беше длъжна да запази баща му жив и здрав?

Когато хоризонтът посивя, Джудит скочи от леглото. Крайниците ѝ тежаха като олово. Беше разпоредила на капелана да отслужи кратка утринна литургия за успех на начинанието им. Трябваше да се помоли за Гевин, за майка си и за нероденото си дете.

Уолтър Демари седеше начело на грамадната дъбова маса в голямата зала. Настроението му беше лошо. Този стар замък беше отвратително мръсен и запуснат. Защо баща му реши да му даде в наследство точно това отдалечено имение?

Той се отърси от мрачните мисли и се отдаде на любимите си мечтания. Много скоро щеше да притежава красивата дъщеря на Робърт Рейвдаун и баща му щеше да престане да го третира като глупаво дете.

Зад стола на Уолтър Демари стоеше Артър Смитън. Уолтър го наричаше своя най-добър приятел. Артър беше постоянно да него и го подкрепяше във всичките му начинания. Той беше човекът, който залови Гевин Аскот. Артър беше уверил Демари, че непременно ще получи богатата наследница.

– Ами ако тя не дойде? – попита Демари. – Ако мрази съпруга си? Тогава няма защо да рискува.

– Забравяш, че при нас е и старата. Майка й. – Смитън си наля още една чаша вино. Не му беше лесно да слуша непрекъснато хленченията на този болен от любов глупак. След като се върна от сватбата на Джудит, Уолтър не преставаше да приказва за любовта си. Красивата невеста му беше взела ума. Смитън, който не беше особено благодетелстван от произхода си и трябваше да положи много усилия, докато се издигне, реши да се възползва от сляпата страст на приятеля си и да извлече изгода и за себе си.

Не му беше лесно да разузнае нещо за живота на новобрачните. Когато шпионите най-после му донесоха интересни новини, той реши да премине към действие.

Внуши на Демари, че брак като този на Гевин и Джудит може много лесно да бъде разтрогнат. Погрижи се също „приятелят“ му да осъзнае, че си струва да поеме битката за наследството на любимата си.

За Артър беше лесно да убие стария Робърт Рейвдаун. А Хелън Рейвдаун не оказа съпротива, когато я отведоха.

На вратата се появи слуга и страхливо се огледа.

– Имаме гости – съобщи той.

– Гости? – Погледът на Уолтър Демари беше замъглен от изпитото вино.

– Да, господарю. Пристигнала е лейди Джудит Аскот с няколко вържени придружители.

Уолтър скочи от стола си. Артър Смитън го хвана за лакътя и го

задържа.

– Бъди предпазлив. Може да е капан.

Очите на Демари блестяха от страст.

– Да не мислиш, че е дошла с войска?

Смитън го пусна.

– Опасността може да изхожда от самата дама.

Уолтър го изгледа втренчено.

– Отиваш твърде далеч. Внимавай да не те хвърля при лорд Гевин в подземието. – С тези думи той се втурна навън, за да се убеди, че наистина е дошла Джудит. Видя косата ѝ да блести на слънцето и се успокои.

– Тя е! – прошепна задавено той и се спусна като луд надолу по стълбите. Излезе в двора и изкрещя на пазачите:

– Отворете портата, бързо!

– Не ѝ позволявай да влиза в замъка с въоръжени мъже. – Смитън вървеше по петите му. – Повела е повече от сто души.

Демари не откъсваше поглед от тежката решетка, която се вдигаше с протяжно скърцане. Знаеше, че Артър има право, но не знаеше как да се държи. Нерешителността му не остана незабелязана.

– Нека аз да ги посрещна – предложи с привидно добродушие Смитън. – Ще се уверя, че посетителката е наистина лейди Джудит, и ще я придружа до замъка.

– Сама ли? – попита изненадано Демари.

– Ще ѝ кажа да си избере един придружител. Нека си има личен пазач. Но само един.

Най-после решетката се вдигна и слугите спуснаха подвижния мост. Смитън възседна коня си и излезе извън крепостната стена, следван от няколко войници.

Джудит седеше спокойно на гърба на кобилата си. Никой не забелязваше, че беше напрегнала всички сили, за да запази самообладание. Така ѝ се искаше да обърне коня си и да избяга... При вида на мрачния сив замък по гърба ѝ пробягаха студени тръпки.

– Имаме още време да се върнем – прошепна Джон Басе, който стоеше до нея.

Шестима рицари препуснаха към малкия отряд и Джудит се почувства още по-зле. Преглътна мъчително няколко пъти, защото стомахът ѝ се преобръщаше.

– Не – проговори тихо тя и изправи тесните си рамене. – Ще приема предизвикателството.

Като видя водача на групата, Джудит инстинктивно разбра, че именно той е заплел цялата интрига. Тя помнеше Уолтър Демари като любезен и много учтив мъж. А в тъмните очи на непознатия имаше само неумолима твърдост.

По дрехите му блестяха скъпоценни камъни. Гъстата черна коса беше скрита под кадифена барета. Широката ѝ панделка беше обшита с диаманти. Като го гледаше, човек оставаше с чувството, че носи корона.

– Милейди – проговори учтиво той и направи лек поклон. Усмивката му беше подигравателна, почти предизвикателна.

Джудит усети как сърцето ѝ заби с все сила. Този мъж изглеждаше непобедим. Умът ѝ беше безсилен срещу него.

– Аз съм сър Артър Смитън, васал на лорд Демари – представи се той. – Господарят ви поздравява с добре дошли.

Наистина ли съм добре дошла, запита се неволно Джудит и отново потръпна от страх. Тези хора бяха убили баща ѝ и държаха майка ѝ като заложница. А сега бяха пленили и съпруга ѝ. Тя вдигна гордо глава и попита:

– Тук ли държите майка ми?

Мъжът я измери с изпитателен поглед, сякаш искаше да прецени какъв противник има насреща си. Нали ѝ бяха изпратили вест?

– Да, милейди.

– Искам да ме заведете при нея. – Джудит насочи коня си към спуснатия мост, но Смитън задържа юздите. Мъжете зад нея веднага извадиха мечовете си.

Смитън продължаваше да се усмихва.

– Не можете да влезете в замъка с всичките тези мъже.

– Така значи? Искате ме сама? – Джудит отчаяно се молеше гласът ѝ да не трепери. – Вярвам, ще ми разрешите да взема със себе си поне една камериерка и един мъж за охрана.

– Един мъж и една жена, не повече!

Джудит кимна. Добре, че Джон Басе беше наблизко и чуваше всичко.

– Джоан! – повика тя. Обърна се и като видя как камериерката ѝ оглежда Смитън, не можа да сдържи усмивката си. – Кажи да разтоварят сандъците с дрехите и ме последвай. А ти, Джон...

Тя млъкна, защото го чу да дава заповеди на хората си. Нареждаше им да се върнат в лагера пред замъка и да бъдат нащрек.

Без да се обръща повече, Джудит мина през подвижния мост. Държеше се гордо изправена и никои не забелязваше, че в главата ѝ цари

истински хаос. Никои не се досещаше, че тя се пита дали някога ще напусне жива този замък.

Уолтър Демари я чакаше във вътрешния двор, за да ѝ помогне да слезе от седлото. Джудит го погледна внимателно и разбра, че любезният младеж, когото помнеше от сватбата си, има някои слабости, които тогава беше пропуснала да забележи. Твърде голям нос, тесни, жестоки устни и странно безизразни очи.

Той я гледаше, без да мигне.

– Вие сте още по-красива, отколкото ви помня...

Джудит се бе облякла особено грижливо. Ръбовете на роклята от кафяво кадифе бяха обшити със златни конци. От разрязаните ръкави се подаваше кървавочервена коприна. Роклята имаше дълбоко деколте, което разкриваше голяма част от гърдите ѝ. Джудит направи няколко крачки, вдигна леко полата си и позволи на обкръжаващите я да видят фината копринена фуста.

Тя се поклони леко на Демари, после се усмихна срамежливо.

– Смушавате ме, милорд – прошепна тихо тя.

Уолтър беше въодушевен от плахия ѝ вид.

– Вероятно сте уморена и имате нужда от нещо освежително. Ако знаех, че ме очаква такова щастие, щях да поръчам трапеза, достойна за дама като вас.

Трябва да продължа да играя ролята на плаха овчица, каза си Джудит. Очевидно му харесах. Тя сведе глава и помоли мило:

– Ще ми разрешите ли да видя милата си майка?

Уолтър не можеше да откъсне поглед от нея. Какви дълги мигли! А кожата ѝ беше като кадифе.

Джон Басе пристъпи към господарката си.

– Лейди Джудит желае да види майка си – повтори той. Гласът му звучеше спокойно и само Джудит разбра какви усилия му струва да се съдържа.

Демари изобщо не го чу. Погледът му не се откъсваше от Джудит. Само Артър Смитън разбра, че има насреща си силен и решителен мъж. Не трябваше да му позволяват да се движи свободно из замъка.

– Разбира се, лейди Джудит – съгласи се най-после Уолтър и ѝ подаде ръка, за да я отведе на втория етаж.

Джудит се оглеждаше невярващо. Къщата беше мръсна и занемарена. Навсякъде висяха паяжини. Подът беше покрит с дебел слой мръсотия, във въздуха танцуваха пращинки, мазилката се ронеше от стените.

Тя събра всичките си сили, за да изглежда спокойна, когато влезе в

стаята, където беше затворена майка ѝ. Помещението беше оскъдно мебелирано и осветено само от един светилник.

– Мамо! – Джудит падна на колене пред стола, на който седеше Хелън Рейвдаун.

Жената я погледна с нямо учудване. После скочи и грабна в прегръдките си единственото си дете.

– Джудит... – Мина доста време, преди сълзите ѝ да спрат. – Добре ли си, детето ми?

Джудит кимна и погледна към застаналите до вратата мъже.

– Ще ни оставите ли за малко сами?

– Разбира се! – Уолтър се обърна към вратата и махна на Джон. – Ела с мен!

– Не. Няма да оставя дамите сами.

– Защо не искаш да ме оставиш насаме с майка ми? – попита сърдито Джудит, когато Демари и Смитън излязоха.

Джон се отпусна в едно кресло.

– Оставам – отговори категорично той.

Джудит вдигна рамене.

– Той е невероятно упорит – обясни тя на майка си.

– Господарке, вие можете да се мерите и с най-упорития бик – изръмжа Джон.

Джудит понечи да го скастри, но майка ѝ се засмя и тя се присъедини към смеха ѝ.

– Той е прав, детето ми. – Хелън нежно помилва косата на дъщеря си. – А сега ми кажи защо си тук.

Джудит погледна нерешително Джон.

– Няма нищо, можете да говорите. Знаете, че нито една дума няма да излезе от устата ми – успокои я с усмивка той.

Джудит заговори, отначало бавно, после все по-бързо. Говореше за Гевин и противоречивите си чувства.

– Аз го мразя и в същото време му се възхищавам. Той ме отблъсква и в следващия миг ме привлича с нова сила. Толкова е силен и... Не мисля, че го обичам. Не е възможно това да е любов. Той почти никога не е добър с мен. Само когато сме... Тя млъкна и прехапа долната си уста.

– Когато сте в леглото? – помогна ѝ с усмивка Хелън.

– Да – прошепна Джудит и бузите ѝ пламнаха.

– Разбирам състоянието ти. Моите чувства към баща ти бяха също така противоречиви. И не бих могла да ти кажа дали това е любов,

детето ми.

Двете замълчаха за малко, вгледани в трепкащата светлина на кандилото.

– А сега съм тук, за да освободя съпруга си, макар да знам, че той обича друга жена и пак ще отиде при нея.

Хелън кимна тъжно.

– Моят брак може би щеше да бъде по-различен, ако бях подарила на мъжа си поне един син... Той никога не е вдигал ръка срещу първата си жена... – Тя погледна изпитателно дъщеря си. – Бременна ли си?

Джудит кимна.

– Да, втори месец.

Джон скочи от стола си и бронята му издрънча.

– И издихте през целия път... с дете в утробата си! Ако Демари узнае, лорд Гевин ще увисне на въжето!

Джудит се изстъпи пред него и златните ѝ очи заблестяха гневно.

– Кой би могъл да му каже? Нали се закле да мълчиш!

– А как ще го скриете? – попита саркастично той.

– Той ще го узнае, когато аз намеря за нужно да му кажа. Обещай, че ще мълчиш!

Джон кимна, но изражението му остана мрачно.

– Разбира се, че ще мълча.

– Не бива да казваш и на Гевин.

Джон изскърца със зъби.

– И как бих могъл да го направя? Бих дал живота си, за да узная къде е и дали е здрав!

– Ти все още не си ми казала защо си тук, мила – намеси се кротко Хелън. – Уолтър Демари ли те повика?

Джон се отпусна на стола си и изръмжа:

– Защото е най-своенравната жена, която познавам. Не пожела да ме чуе и дойде.

– Не виждах друга възможност – допълни тихо Джудит. – Какво ти казаха, мамо?

– След смъртта на Робърт ме доведоха тук и вече повече от седмица не съм говорила с никого. Дори слугинята, която ми носи храната и чисти, има заповед да мълчи.

– Значи не знаеш къде държат Гевин?

– Разбира се, че не. Едва от теб чувам, че е затворен в замъка. Какво иска лорд Демари?

– Мен – отговори просто Джудит и разказа на майка си за плана на

Демари.

– Но той не може да анулира брака ви. Ти чакаш дете от него.

Джудит погледна сериозно майка си.

– Това е основната причина, поради която трябва да държим състоянието ми в тайна.

– Какво ще правиш сега? Как ще избягаме от този замък? Дали ще успееш да спасиш Гевин? Тук са още Джон и Джоан, да не говорим за самата теб. – Хелън закърши отчаяно ръце.

– И аз не знам – призна честно Джудит. – Но какво друго бих могла да направя? Само да знаех къде е Гевин...

– Нали Джоан е с теб. Кажи ѝ да се огледа и послуша. Ако намери мъж, който знае, тя ще успее да измъкне истината от устата му. Нали знаеш, че методите ѝ са безотказни?

Джудит кимна мълчаливо. Погледът ѝ блуждаеше.

– А сега за Уолтър Демари. Познаваш ли го? Може ли да му се има доверие?

– Не! – отговори категорично Джон Басе. – Нито на него, нито на така наречения му приятел Смитън.

Джудит не се разтревожи от възраженията му.

– Демари е влюбен в мен. Смята, че съм красива, и ме желае. Аз ще се правя на плаха и покорна, докато намеря Гевин и подготвя бягството му.

Хелън погледна загрижено дъщеря си. Каква красавица беше родила.

– Ти не знаеш почти нищо за мъжете, детето ми. Те не са като сметководните книги, с които си свикнала. Те са силни и често непредвидими.

Джон се надигна и проговори предупредително:

– Идват.

– Чуй ме, Джудит – помоли бързо Хелън. – Питай Джоан как да се държиш с Демари. Вслушай се в съвета ѝ. Тя разбира от мъже. Не действай на своя глава.

– Но аз...

– Обещай ми!

– Ще се опитам. Нищо повече не мога да обещая.

Вратата се отвори. Влязоха Джоан и едно от момичетата на Демари, за да вземат Джудит. Тя се сбогува нежно с майка си и ги последва. Женското крило беше на четвъртия етаж. Там бяха наредили и стаята на Джудит. Джоан остана, за да помогне на господарката си да се

преоблече за вечеря. Джон стоеше на стража пред вратата.

Джудит изми лицето и ръцете си и когато Джоан ѝ подаде кърпа да се избърше, попита предпазливо:

– Знаеш ли къде е лорд Гевин?

– Не, господарке. – Джоан я изгледа учудено. Не беше обичайно господарката да ѝ задава въпроси.

– А би ли могла да го откриеш?

Джоан се ухили.

– Мисля, че ще се справя. Тук има достатъчно дърдорковци.

– Ако ти трябва пари за подкуп, ще ти дам.

Джоан разтвори ужасено очи.

– О, не, господарке! Ще се обърна към някой мъж.

– Сигурна ли си, че той ще ти каже истината?

Джоан вдигна рамене. Господарката ѝ не разбираше нищо от мъже.

– Зависи как ще го попитам.

За първата вечер с Демари Джудит бе избрала рокля от сребърна коприна. Фустата беше зелена и шумяща. Джоан вилете в косата ѝ сребърни панделки.

– Какво според теб трябва да направи жената, която иска да получи нещо от Демари? – попита тихо Джудит.

– О, този човек ми вдъхва ужас. Не бих посмяла да му се изпреча на пътя. Другият обаче, онзи Смитън, той по би могъл... – Джоан не довърши изречението си.

Джудит я погледна изненадано.

– Какво говориш? Този мъж има безмилостни очи. Веднага разбрах, че е алчен и жесток.

– Да не би лорд Демари да не е? Той е много по-лош. Брутален, надменен... Бързо променя мнението си. Щом получи онова, за което е копнял, то вече няма стойност за него.

– Смяташ ли, че това се отнася и за жените?

Джоан падна на едно коляно до стола на господарката си и зашепна съзаклятнически:

– Аз познавам мъжете. Сега засега лорд Демари е луд по вас. Страстта го е заслепила и докато трае тази лудост, можете да бъдете спокойна.

– Какво искаш да кажеш?

– Той уби баща ви, държи затворени майка ви и съпруга ви и

всичко това само защото е луд по вас. Как мислите, какво ще стане, когато огънят му угасне?

Джудит все още не разбираше. Джоан разтърси сърдито глава и продължи да обяснява:

– Ако се подчините на лорд Демари, той ще започне да ви гледа с други очи, господарке. Ако ви има, ще престане да се интересува от вас. Мъже като него харесват само играта, тя ги предизвиква. Щом спечелят, очарованието отлита.

Най-после Джудит проумя какво се искаше от нея.

– И какво трябва да направя, за да го държа на разстояние? – Тя беше готова и на най-рискваната игра, само да можеше да спаси майка си и Гевин.

– Той няма да ви принуждава. Трябва да го оставите да вярва, че ви ухажда и че вие лека-полека се поддавате на чара му. Можете да поискате от него, каквото ви хрумне. Той ще изпълнява с удоволствие желанията ви. Само че трябва да действате умно. Не го карайте да ревнува. Никога. Не му позволявайте да разбере, че сте привързана към съпруга си. Внушете му, че мразите лорд Гевин. Трябва да се отнасяте към него като към изгладняло куче, на което поднасяте парче месо. – Джоан се изправи и изгледа изпитателно господарката си.

– А сър Артър? – попита с лека усмивка Джудит.

– Той се подчинява на лорд Демари – а когато се наложи, сигурно ще се продаде за торба злато.

– Дали някога и аз ще се науча да разбирам мъжете като теб? – попита замислено Джудит.

Джоан избухна в смях.

– Защо ви е? Нали си имате лорд Гевин. Той струва колкото всички мъже, взети заедно.

Не, Гевин не е мой, каза си тъжно Джудит. Ала по лицето ѝ не пролича нищо.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Уолтър взе ръката на Джудит и я поднесе към устните си. Тя сведе глава, сякаш не смееше да го погледне.

– Мина много време, откакто ви видях за последен път – заговори той и гласът му прозвуча изненадващо смирено. – Станала сте много по-красива. Заповядайте на масата. Заповядах да приготвят празнична вечеря.

Джудит погледна старата ленена покривка, цялата на петна, и се потърси от погнуса. Калаените съдове бяха разкривени. Погледна колебливо стола си и седна.

– Достатъчно удобни ли са покоите ви? – Уолтър Демари беше втренчил жаден поглед в деколтето ѝ.

– Да... – пошепна едва чуто тя.

– О, скъпа моя, не искам да се страхувате от мен!

Страх е меко казано, помисли си Джудит и се постара да овладее треперенето си.

– Не е страх, само съм объркана. Не съм свикнала с компанията на почтени рицари. Онези, които познавам... не бяха особено любезни.

Уолтър отново стисна ръката ѝ.

– Искам да те обезщетя за всичко, което си претърпяла. Знам много за теб, но ти не знаеш почти нищо за мен. Аз бях приятел на братята ти.

– Не знаех! – погледай го изненадано Джудит. – Значи затова татко ме е обещал на теб? – Тя го погледна невинно.

– Какво... а, да... – заекна смутено Демари.

– Бедните ми братя имаха толкова малко приятели. Много се радвам, че си бил близък с тях. Вероятно баща ми не е преценил правилно положението. Защо не се е стигнало до годеж?

– Ами, аз... – Уолтър отпи голяма глътка вино, за да има време да помисли. По-скоро щеше да си отхапе езика, отколкото да ѝ признае, че никога не е ставало дума за женитба.

Джудит го погледна бързо и отново сведе глава.

– Сигурно казах нещо лошо... Ще ме удариш ли сега?

Уолтър се обърна рязко към нея и като видя сълзите в големите златни очи, се стресна още повече.

– Скъпа моя Джудит... – Той покри ръката ѝ със страстни целувки. – Защо едно толкова мило същество като теб се бои от мъжете?

– Прощавайте. Аз почти не познавам мъжете...

– Усмхни се, красавице моя. Кажи ми какво да ти подаря. Готов съм да ти дам всичко, което желае сърцето ти.

Джудит вдигна очи.

– Бих желала да настаните майка ми по-удобно – отговори с твърд глас тя. – Някъде по-близо до моята стая.

– Милорд – намеси се сър Артър, който седеше отдясно на Джудит и не пропускаше нито дума от разговора, – ако настаним лейди Хелън на четвъртия етаж, няма да можем да я охраняваме добре.

Уолтър смръщи чело. Той трябваше да има тази плаха и невинна жена, на всяка цена. А и не му хареса, че Артър се държи така пред нея.

Смитън забеляза веднага, че е допуснал грешка.

– Имах предвид само сигурността на дамата – побърза да обясни той. После се обърна към Джудит: – Ако разполагате само с един човек за охрана на майка си, кого бихте избрали?

– Джон Басе – отговори без колебание тя. Тогава няма да има кой да ми помогне да подготвя бягството, помисли си безпомощно тя. Сър Артър я погледна, сякаш можеше да чете мислите й.

– Идеята е великолепна – намеси се Уолтър. – Наистина ли желаеш това?

Джудит се почувства зле. Всъщност, без Джон ще имам повече свобода, опита се да се успокои тя.

– Да, милорд. Знам, че мама ще бъде в добри ръце, и това ще ме направи спокойна – прошепна тя и се изчерви.

– Добре. Нека сега посветим вниманието си на по-весели неща. Искате ли утре да ви заведе на лов?

– На лов? Аз... знаете ли, имам още едно желание, но се боя, че ще ми се изсмеете. – Джудит сведе поглед към ръцете си.

– О, не, няма да се смея. Говори, моля те – засмя се Уолтър.

– Никога не съм виждала толкова стар замък. Много бих искала да го разгледам. Оборите, стаите, дори млекарницата.

– Още утре ще ти покажа всичко. Това е скромно желание. – Очите му търсеха нейните, но Джудит не смееше да вдигне глава.

– Много съм уморена. Ще ме извиниш ли? – помоли със сладък глас тя.

– Волята ти е закон за мен. – Уолтър стана и й подаде ръка.

Джудит хвърли бърз поглед към Джон, който стоеше зад нея със скръстени на гърба ръце.

– Искам да поговоря с придружителя си – помоли тихо тя. Преди

Уолтър да е успял да реагира, тя взе Джон под ръка и го отведе настрана. – Ти ще внимаваш за майка ми, а аз ще се погрижа за останалото.

– Не мога да ви позволя. Лорд Гевин...

– Тихо! Никои не бива да чуе за какво си говорим. Мама трябва да се махне от онази влажна дупка, иначе ще се разболе.

– Този мъж ви поглъща с поглед. Искате ли и...

Джудит отметна глава назад и го изгледа упорито.

– Знаем как да се пази. Не се тревожи за мен.

Джон понечи да ѝ отговори, но Уолтър пристъпи бързо към Джудит и отново ѝ подаде ръка.

– Ще те придружа до покоите ти.

Когато остана сама с Джоан, Джудит чу прислужницата си да се киска доволно.

– Бяхте страхотна. – Джоан разтърси глава. – Откъде знаете номера с нокътя, за да се разплачете?

Джудит въздъхна с болка. Думите на Джоан ѝ напомниха една сцена, която би предпочела да забрави. Лилиан и Гевин в градината.

– От една жена, която умее да лъже – отговори кратко тя.

Джоан ѝ помогна да се съблече.

– Постигнахте ли онова, което искахте? Помогнаха ли ви сълзите?

– Мама ще получи по-добра стая и Джон ще остане при нея, за да я пази.

– Много добре.

– През следващите дни трябва да оставам по-често насаме с лорд Демари. Трябва да ме освободиш от вечното присъствие на сър Артър. – Джудит се взираше замислено пред себе си.

– Не е много лесно – промърмори Джоан и започна да четка косата ѝ. – Утре ще се ослушам наоколо, за да узная къде крият лорд Гевин.

Господарката и прислужницата бяха забравили съсловните различия. Двете бяха съюзнички.

Уолтър и Артър седяха в залата. Масата беше раздигната, въоръжените мъже приготвиха сламениците си за спане.

– Нямам ѝ доверие – промърмори като на себе си Артър.

– Как смееш да говориш така? – избухна ядно Уолтър. – Тя е като нежно цвете. Яла е достатъчно бой и сега е страхлива и плаха като сърна.

– Не беше плаха, когато изиска по-добра стая за майка си.

– Изискала е? Не е в характера ѝ да поставя изисквания. Тя е загрижена за майка си. Това е понятно. Още едно доказателство за нежната ѝ натура.

– Това сладко същество, което ти наричаш нежно цвете, чу доста важни неща тази вечер. Едва не ѝ призна, че не е имало уговорка между теб и баща ѝ. – Гласът на Артър беше пълен с ирония.

– Е, и? Какво те е грижа? Тя не иска да остане жена на Гевин Аскот.

– Защо си толкова сигурен?

– Ти сам каза, че си чул...

– Чул съм, да! Но не мога да си обясня защо дойде тук! Не вярвам да е толкова глупава, че да не съзнава колко опасно е това за нея.

– Нима твърдиш, че бих ѝ сторил зло? – Лицето на Уолтър почервения от гняв.

Артър издържа спокойно унищожителния му поглед.

– Не, докато новата игра ти е интересна. – Той познаваше добре Демари. – Трябва да се ожениш за нея, преди да я вземеш в леглото си. Само тогава ще я притежаваш истински. Ако сега я принудиш да ти се отдаде без благословията на църквата, тя ще те намрази, както мрази съпруга си.

– Няма нужда от съветите ти, когато става въпрос за жените. Аз заповядам тук, не забравяй! Господарят съм аз! Нямах ли си други задължения?

– Разбира се, милорд – отговори със странен глас Артър. – Утре ще придружа господаря си, докато показва защитните ни съоръжения на врага. – Той се обърна и светкавично се наведе, когато Артър запрати към лицето му чашата с вино.

Джудит се събуди още по тъмно. Първата ѝ мисъл беше, че днес Джоан ще узнае нещо за съпруга ѝ.

Тя отметна завивката и стана. Облече канеления си халат и тръгна да търси Джоан. Намери постелята ѝ празна и стисна ядно зъби. Скоро гневът отстъпи място на тревогата. А може би Джоан я беше напуснала? Или сър Артър я беше заловил да шпионира?

След малко вратата се отвори безшумно и камериерката влезе на пръсти.

– Къде беше? – попита с треперещ глас Джудит.

Джоан притисна устата си с ръка, за да не изпищи.

– Господи! Как ме уплашихте! Защо не сте в леглото?

– Научи ли нещо за лорд Гевин? – попита делово Джудит. После сложи ръка на рамото ѝ и я дръпна към леглото.

Джоан се отпусна уморено на меката завивка и притисна с две ръце бучашата си глава.

– Да, господарке.

– Къде е той? Жив ли е?

Джоан въздъхна.

– Не ми беше лесно да разузная нещо за затвора му. Охраняват го много строго, ден и нощ. Дотам се стига само през... не е лесно да се проникне до онази дупка. – Тя направи опит да се усмихне. – Един от стражите ме харесва. Прекрасен мъж. Цялата нощ...

– Джоан! – прекъсна я нетърпеливо Джудит. – Ти премълчаваш нещо. Какво става със съпруга ми? Добре ли е?

Джоан вдигна глава и я погледна в очите. После закри лицето си с ръце.

– Много е страшно, господарке. Не мога да повярвам, че са се отнесли така жестоко с него. Господарите не наказват така дори последния крепостен!

Джудит побледня като платно.

– Разказвай! – прошепна беззвучно тя. – Трябва да знам всичко.

Джоан изхълца и заговори задавено:

– Много малко хора в замъка знаят къде е... килията му. Довели са го през нощта и са го хвърлили в една... дупка.

– Дупка ли?

– Да, господарке. Нещо като затвор под мазето. Представлява ниска пещера под стената на кулата. Вътре се стича мръсната вода и пещерата е пълна с плъхове и други гадини.

– И там държат съпруга ми? – Джудит не можеше да повярва в чуто.

– Да, господарке. В пещерата се слиза само по една тясна стълбичка.

– Ти беше ли при него?

– Да. – Джоан сведе глава. – Видях го...

Джудит впи нокти в ръката ѝ.

– И ми го казваш едва сега?

– Не можах да повярвам, че мъжът в пещерата е нашият господар. Той беше толкова силен и красив, а сега е само кожа и кости. Очите му са хлътнали, лицето му е сиво. Онзи момък ми даде една свещ, за да

надникна в дупката. Тогава видях, че навсякъде пълзят мишки. А господарят... той лежи на голия под. Светлината го заслепи и вдигна ръце към лицето си. Велики Боже, каква страшна картина! – Джоан изплака безпомощно.

– Сигурна ли си, че това е лорд Гевин?

– Да, да! Онзи мъж го удари с камшик. Тогава господарят го изглежда с такава омраза...

– Позна ли те?

– Не вярвам. Отначало се уплаших, че ще ме познае. Но той вече не познава никого. Разумът му е помътен.

Джудит пое дълбоко дъх. Нещо я задушаваше. Джоан помилва ръката ѝ.

– Вече е много късно. Той ще живее само още няколко дни. Забравете го, господарке. Той е почти мъртвец.

– Той е жив! – проговори ледено Джудит. – И аз ще го спася.

– Той е повече мъртъв, отколкото жив – опита се да я разубеди Джоан. – Ако го изведете навън, дневната светлина ще го ослепи.

Джудит стана.

– Трябва да се облека. Помогни ми. – Тя почака Джоан да извади роклята и продължи да дава заповеди: – Трябват ми дрехи от груба материя, каквито носят слугините. И високи ботуши. Намери и едно ниско столче или по-добре пейка. Да бъде тясна, но достатъчно дълга. Трябва ми още телен кош, за да мога да си го завържа на кръста. Гледай да не бъде много голям.

Джоан поклати глава и я погледна страхливо.

– Но аз ви казах, че съпругът ви е полумъртъв! Не можете да го спасите. И как ще му отнесете пейката, без да ви забележат? Можете да го нахраните, но нищо повече.

Джудит я погледна втренчено и Джоан млъкна. Когато господарката я погледнеше така, тя си знаеше, че вече няма място за спорове.

– Ще ви доставя всичко, което искате – обеща тихо тя.

На сутринта Уолтър Демари разведе Джудит из замъка и ѝ показа всичко, което тя пожела да види. Сър Артър ги следваше с мрачно лице.

– Какви яки стени – прошепна със страхопочитание Джудит, докато оглеждаше внимателно крепостния вал. Погледът ѝ се плъзна към мъжете, които бяха на пост по стената. Изглеждаха сънени. И не бяха много.

– Може би дамата желае да разгледа и оръжията ни – предложи иронично Артър. Изпитателният ѝ поглед не беше убягнал от вниманието му.

Джудит стисна зъби и сведе глава.

– Не ви разбирам. Защо да се интересувам от оръжия?

– Аз също не разбирам. Какво ти става, Артър? – ядоса се не на шега Демари.

Джудит видя студения поглед на Смитън и отново осъзна, че той е най-опасният ѝ неприятел. Тя се постара да се усмихне и се обърна към Демари:

– Вчера яздох дълго и още не съм възстановила силите си. Бих желала да си полегна.

– Разбира се, скъпа моя.

Джудит се отвращаваше от месестите му ръце, които непрекъснато стискаха пръстите ѝ, от жадните му погледи. Тя кимна грациозно за сбогом, влезе в стаята си и здраво затвори вратата след себе си.

Без да се съблича, тя си легна и затвори очи. Мислите ѝ отново се устремиха към мъжа, който лежеше затворен в онази страшна дупка.

Тя чу как вратата се отвори, но не се разтревожи. Слугините идваха и си отиваха. Внезапно една мъжка ръка докосна рамото ѝ и тя се стресна до смърт.

До леглото ѝ стоеше Уолтър Демари. Лицето му изразяваше задоволство. Джудит се огледа страхливо.

– Не се бой – помоли тихо той. – Сами сме. Погрижих са никой да не ни смуцава. Всички тук знаят, че ако не се съобразяват с желанията ми, ще бъдат строго наказани.

Джудит го гледаше безмълвно.

– Наистина ли те е страх от мен? – Очите му светеха с мътен блясък. – Нима не знаеш, че те обичам? Обикнах те от първия миг, в който те видях. Наблюдавах те, когато яздеше към църквата. – Той взе един златен кичур и вдъхна дълбоко сладкия му аромат. – Знаеш ли как изглеждаше? Като златна кралица. – Демари притисна кичура към бузата си и продължи: – Още тогава разбрах, че си предопределена за мен. А ти се омъжи за друг! – В погледа му имаше обвинение.

Джудит си припомни съвета на Джоан. Демари не биваше да се доближава много до нея. Трябваше да го държи настрана, за да може да помогне на майка си и Гевин. Тя изхълца и скри лице в ръцете си.

Демари я погледна разтревожено.

– Какво има, сладката ми Джудит? Наскърбих ли те?

Тя се престори, че се опитва да се овладее.

– Моля за извинение. Ти си толкова мил. Никога не бях срещала такава доброта. Съпругът ми беше груб и ме биеше. Баща ми и братята ми

също не бяха по-добри от него.

Уолтър я погледна изненадано.

– Наистина ли го мразиш? – Той видя в очите ѝ такъв гняв, че неволно отстъпи назад. Изведнъж му се стори, че омразата ѝ е насочена към него, а не към съпруга, ѝ.

– Всички мъже са еднакви. Искат да притежават жената и толкова. Когато тя не иска, я принуждават със сила. Знаеш ли колко е страшно за една жена да я вземат насила?

– Не, аз...

– О, само да можех да повярвам, че на света съществува мъж, който няма да ме бие и да ме насилва!

Уолтър я гледаше изпитателно.

– И какво ако съществува такъв мъж?

Джудит се усмихна сладко.

– Бих го дарила с цялата си любов.

Уолтър улови ръката ѝ и я целуна горещо.

– Бих дал всичко, за да спечеля сърцето ти. – Той се изправи и кимна тържествено. – Почини си, любов моя. И никога не забравяй, че когато имаш нужда от мен, ще бъда до теб.

Вратата се затвори зад гърба му. Само след минута в стаята нахлу разтревожената Джоан.

– Нищо не се случи – успокои я с лека усмивка Джудит. – Успях да го отпратя. Той ме смята за плаха и наивна. Ако знаеш как мразя този театър... Готово ли е всичко, което ти поръчах?

– Да, разбира се, макар да не ми беше лесно да го набавя.

– Само да излезем от това гнездо на плъхове, ще те възнаградя богато – обеща Джудит. – А сега поръчай да ми приготвят банята. Трябва да измия от себе си мръсните ръце на онзи мъж.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Когато в замъка се възцари тишина, Джудит се приготви за опасното си начинание.

– Дай това на пазача – каза тя на Джоан и ѝ показа каната с вино. – Така ще спи през цялата нощ. Няма да се събуди дори когато запаля газената лампа.

– А какво ще стане, когато лорд Гевин ви познае?

– Нали ми каза, че не познава никого? Нека не губим време с приказки. Готово ли е всичко?

– Добре ли сте, господарке? – Джудит беше много зле през целия следобед. Гадеше ѝ се и не можеше да стане от леглото. Бременността ѝ протичаше доста тежко.

Джудит се направи, че не е чула въпроса ѝ.

– Хайде, върви. Занеси на твоя красавец каната с вино. Аз ще чакам да ми дадеш знак за тръгване.

Щом остана сама, Джудит се заразхожда нервно напред-назад. След малко привърза телената кошница за кръста си и нахлузи широка-та рокля, която ѝ беше намерила Джоан.

Мина почти час и тя започна да се пита какво ли се е случило с камериерката ѝ. Вече не издържаше да чака в стаята си.

Открехна предпазливо вратата, прекоси тъмния коридор и слезе опипом на долния етаж. Изведнъж чу стъпки и застина на мястото си. Слава Богу, беше Джоан.

– Вие ли сте, господарке? – попита изненадано тя.

Джудит се запъти право към пламъчето на свещта, което трепкаше далече напред в мрака.

– Заспа ли стражът?

– Да. Не чувате ли как хърка?

– Чувам само биенето на сърцето си. Остави свещта и ми помогни да завържа по-добре кошницата, че ще падне.

Джоан коленичи и Джудит вдигна полата си.

– Защо ви е тази кошница? – попита тихо тя.

– Ще му я оставя, за да държи в нея храната си. Ще я окачим нависоко, за да не я стигат плъховете.

Джоан цялата трепереше. Вледенените ѝ пръсти едва успяха да се справят с телчетата.

– Там има не само плъхове. Моля ви се, господарке, не слизайте в дупката!

– Ти ли ще слезеш вместо мен?

Джоан изохка уплашено.

– Да вървим! – заповяда енергично Джудит.

Джоан мина отпред и когато вдигна решетката, и двете се потърсиха от отвратителната смрад.

– Гевин? – повика тихо Джудит. – Там ли си? Не получи отговор.

– Дай ми свещта!

Джоан мълчаливо изпълни заповедта. После се извърна настрана. Не можеше да понесе страшната гледка.

Джудит се наведе, вдигна високо свещта и се опита да различи нещо в дупката. Беше подготвена за най-лошото и наистина го видя. Навсякъде мръсотия, тиня и кал. Видя и свитата в един тъгъл фигура. Само очите, втренчени в пламъчето на свещта, показваха, че човекът е още жив.

– Дай стълбата, Джоан. Щом сляза, ще ми подадеш пейката, храната и виното. Разбра ли ме?

– Страх ме е – пошепна задавено младата жена.

– И мене. – Джудит трябваше да положи големи усилия, за да слезе по тясната стълбичка. Тя остави свещта на един издаден камък и се обърна с гръб към Гевин. Разбра, че той се опитва да стане.

– Дай пейката! – извика тихо тя. И това начинание беше трудно. Пейката беше тежка и едва не откъсна ръцете на Джоан. Джудит успя да я улови и я постави до стената в близост до Гевин. После дойдоха кошницата с храна и стомната с вино.

Джудит остави всичко на пейката и направи крачка към мъжа си. Едва сега разбра защо Джоан бе казала, че е повече мъртъв, отколкото жив. Той умираше от глад. Беше останал наполовина. Скулите му бяха изпъкнали, кожата посивяла.

– Гевин – Прошепна тя и протегна ръце.

Той я докосна колебливо, сякаш се боеше, че има насреща си призрак, който след миг ще се разтвори в мрака. Усети топлата ѝ кожа и отвори широко очи.

– Джудит! – Гласът му беше дрезгав. Очевидно беше отвикнал да говори и всяка дума идваше с мъка.

Джудит хвана ръцете му и му помогна да седне на пейката. После поднесе към устните му каната с вино.

– Пий, но много бавно. – Той се подчини. Когато се напи, тя извади

една купа с ядене и го нахрани като бебе с топла супа. Месото и зеленчуците бяха разварени, за да може да преглъща.

Гевин преглътна няколко пъти, облегна се безпомощно на стената и затвори очи.

– Отдавна не са ми давали ядене – проговори той. – Човек оценява значението на храната едва когато го лишат от нея. – Той помълча малко, като дишаше мъчително. После се изправи и я погледна сърдито. – Защо си тук?

– За да ти донеса храна.

– Нямах предвид това. Защо си в замъка на Демари?

– Гевин, искам да се нахраниш добре, а не да говориш. Ще ти разкажа всичко, когато се заситиш. – Тя отчупи парче хляб и го потопа в супата.

Гевин отново посвети вниманието си на храната.

– Има ли някой от моите хора там горе? – попита с пълна уста той. – Боя се, че съм се отучил да ходя. Ще се нахраня добре, за да си възвърна силите. Не биваше да те пускат тук.

Джудит не беше очаквала такива думи. Гевин вярваше, че е свободен!

– Не говори – прошепна със сълзи на очи тя. – Не мога да те изведа от тук. Още не.

– Какво?

– Аз съм сама, Гевин. Горе няма нито един от нашите хора. Ти си пленник на Уолтър Демари, мама също. Джон Басе бди над нея, но аз...

Гевин веднага спря да яде.

– Разкажи ми всичко – нареди властно той.

– Джон Басе ми съобщи, че Демари те е взел в плен. Беше решил да обсади замъка и да умори от глад хората вътре. Смяташе, че само така може да спаси теб и мама. Но аз...

– Ти си дошла да ме спасиш? – Хлътналите му очи засвяткаха гневно. – Как ще го направиш? Ще ги заплашиш с оръжие и ще поискаш да ни освободят?

Джудит стисна устни.

– Джон ще ми плати скъпо за тази глупост – изскърца със зъби Гевин.

Джудит сведе глава.

– Знаех, че ще се ядосаш.

– Да се ядосам? – изфуча Гевин. – Владенията ми са без защита, хората ми нямат водач, жена ми е пленница на един луд, а ти ми говориш,

че съм ядосан! Аз съм бесен!

Джудит вирна упорито брадичка.

– Нямаше друга възможност. Нито ти, нито мама щяхте да преживеете обсадата.

– Това е вярно – потвърди мрачно той. – Но има и други начини да бъде завзет този дяволски замък.

– Но Джон каза...

– Джон не разбира нищо от обсада. Баща му беше васал на баща ми, той е мой васал и това е всичко. Трябваше да изпрати за Майлс или Рейн. Ще го убия за това лекомислие!

– Не, Гевин! Аз съм виновна за всичко. Казах му, че ще дойда тук, и той не успя да ме разубеди. – Очите ѝ заблестяха като златни. Вълнената качулка падна от главата и разкри прекрасните ѝ коси.

– Бях забравил колко си красива – проговори меко Гевин. – Нека не се караме. Станалото не може да се върне. Разкажи ми как е положението горе.

Джудит се опита да му опише всичко колкото се може поточно.

– Не биваше да слизаш в тази дупка – укори я Гевин.

– Нали трябваше да ти донеса ядене! – напомни му сърдито тя.

Той я погледай и въздъхна. После се усмихна.

– Бедният Джон. От опит знам, че не е лесно да се излезе наглава с теб.

– Какво толкова лошо съм направила?

– Допуснала си голяма грешка. Излагаш много хора на опасност. Не разбираш ли, че бягството от тук е невъзможно?

Джудит сведе засрамено глава. Гевин бутна в ръката ѝ празната кана и заговори окуражително:

– Вдигни глава и дай да те погледам. Отдавна не съм виждал нещо толкова красиво и чисто.

– Донесла съм още ядене. Ще го сложа в една телена кошница и ще я окачим високо на стената, за да я опазим от плъховете.

– Ами ако хората на Демари забележат кошницата? Или пейката? Трябва да си ги вземеш.

– Няма да го направя – отговори упорито тя. Взе ръката му и я притисна до бузата си. – Джоан ми каза, че си повече мъртъв, отколкото жив. После обаче каза, че си изгледал стража с дива омраза. Ако наистина усещаш в себе си тази омраза, няма да се предадеш. – Тя се приведе към него и нежно докосна устните му.

– Чуй ме, Джудит. Искам да изпълниш точно онова, което ще ти

поръчам. Аз не съм Джон Басе и не можеш да ме водиш за носа. Ако не се подчиниш на волята ми, ще застрашиш живота на много хора.

Джудит кимна. Той не знаеше, че тя копнее да получи добър съвет.

– Преди да ме заловят, Одо успя да избяга. Сигурно вече е отишъл в Шотландия при Стивън.

– При брат ти?

– Да. Ти не го познаваш. Той ще бъде тук много скоро и е опитен воин. Тези стари стени няма да го затруднят. За съжаление не знам точно кога ще дойде. Трябва да чакаме.

– Какво трябва да направя?

– Ще стоиш при Демари и ще го залъгваш със сладки приказки. А сега си върви.

– Утре ще дойда пак и ще ти донеса още ядене.

– Не. Изпрати Джоан. Ако те хванат, ще убият всички ни. Демари не бива да заподозре нищо. Хайде, тръгвай и помни съвета ми.

Джудит се изправи и кимна послушно. Обърна се към стълбата и чу тихия шепот на мъжа си:

– Ще ме целунеш ли още веднъж?

Тя се усмихна щастливо, хвърли се на гърдите му и обхвана лицето му с ръце.

– Много ме е страх, Гевин – призна едва чуто тя.

Той улови брадичката ѝ и я погледна с признателност.

– Ти си по-смела от десет мъже наведнъж. – Целуна я жадно и я побутна към изхода. – А сега си иди и не се връщай повече тук.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Сър Артър не можеше повече да сдържа гнева си. Много неща му се бяха струпали само за един ден.

– Ти си глупак! – изфуча разярено той. – Тя си играе с теб на котка и мишка! Защо не разбираш?

– Позволяваш си твърде много! – проговори предупредително Демари.

– Някой трябва да те вразуми! Толкова си заслепен по тази мръсница, че няма да забележиш как ще ти забие нож в гърба. Даже ще ѝ благодариш, че те е убила!

Уолтър се взря мрачно в каната с бира.

– Тя е толкова сладка и красива – прошепна с копнеж той.

– Сладка ли? По-скоро е като вино, подправено с отрова. От три дни е тук и докъде стигнахте? Съгласи ли се да поиска от краля анулиране на брака си? – Без да му остави време да отговори, той продължи настойчиво: – А какво правиш ти? Седиш си и я зяпаш като разгонен жребец!

– Тя е прекрасна жена и аз я желая – отговори упорито Уолтър Демари.

– Точно така – съгласи се с усмивка Артър. Джудит Аскот караше и неговата кръв да кипи. За разлика от Демари обаче той не губеше ума си. – И какво ти донесе красотата ѝ? Доближи ли се поне с една стъпка до целта?

Уолтър тресна каната на масата и тя издрънча.

– Тя е дама и аз я ухаждам! Всички мъже, които е познавала досега, са ѝ вдъхвали само страх. Баща и, братята ѝ, после Гевин Аскот. Трябва да я убедя в любовта си...

– Вдъхвали са ѝ страх, значи! – изсмя се злобно Артър Смитън. – Никога досега не бях срещал толкова безстрашна жена. Всяка друга би си останала у дома, зад здравите стени на замъка си. А тази дойде сама в ръцете ти и...

– И? Тя не поиска нищо друго, освен по-добра стая за майка си! – напомни му тържествуващо Уолтър. – Прекарва дните си с мен и нито веднъж не е попитала за мъжа си. Това доказва, че не изпитва и капка привързаност към него.

– Не съм толкова сигурен – промърмори замислено Артър. – Струва

ми се подозрително, че не го е споменала с нито една дума.

– Тя го мрази! Отвращава се от него, казвам ти! Не разбирам защо не го пратиш на оня свят. Тогава веднага ще се ожена за нея.

– И кралят ще ти даде да разбереш. Тя е богата наследница. Само баща ѝ имаше право да я омъжи. Сега той е мъртъв и правото е на краля. Ако съпругът ѝ умре, тя минава под покровителството на краля и владенията ѝ стават негови. Да не си въобразяваш, че кралят ще ти даде богатата вдовица, след като научи, че си измъчвал до смърт съпруга ѝ? Ако я вземеш за жена без негово позволение, той ще побеснее и тежко ти тогава. Само ако тя отиде лично при Хенри и му заяви, че желае бракът ѝ да бъде анулиран, защото е решила да се омъжи за теб, ще постигнеш каквото искаш. Крал Хенри обича кралицата и се радва на сантименталните истории.

– Ще я накарам да се влюби в мен – обеща тържествено Демари. – Тя ме обожава още отсега. Нали чета в очите ѝ.

– Казвам ти още веднъж: ти си абсолютен глупак. Видяш само онова, което искаш. А аз съм почти уверен, че в красивата ѝ главица се въртят планове за бягство.

– Нима Джудит иска да избяга от мен? – Уолтър зяпна смаяно. – Та аз не я държа в плен. Тя е свободна и може да прави, каквото иска.

Артър го изгледа с отвращение. Каза си, че трябва да бъде постоянно нащрек, защото златооката вещица заплашваше да унищожи честолюбивите му планове.

– Значи ти си уверен, че тя не може да понася мъжа си? – попита с измамна кротост той. – Имаш ли доказателства?

– Тя не го споменава.

– А може би е отчаяна, че го е загубила? – Артър се ухили коварно. – Не е зле да проверим чувствата ѝ към Гевин Аскот.

Уолтър го погледна със съмнение.

– Май не си толкова сигурен в нея, колкото се правиш? – Артър наля още масло в огъня.

– Разбира се, че съм сигурен. Какво предлагаш?

– Ще извадим любимия ѝ съпруг от дупката и ще ѝ го представим. Нека видим реакцията ѝ. Или ще избухне в сълзи при появата му, или ще се зарадва, като го види в това състояние.

– Знам, че ще се зарадва. – Ала Уолтър съвсем не беше толкова сигурен.

– Да се надяваме, че си прав. Аз обаче не мисля така.

Стаята, която бяха дали на лейди Хелън, беше по-голяма, светла и чиста. Мебелировката беше оскъдна. В единия ъгъл беше поставено широко легло с балдахин. В другия имаше сламеник.

Джон Басе и лейди Хелън седяха до ниската маса и играеха шах. Главите им бяха приведени и почти се докосваха.

– Пак спечелихте – установи изненадано Джон.

Лейди Хелън се усмихна.

– Сигурно се радвате.

– Наистина се радвам – отговори искрено Джон и я погледна в очите. Промяната, станала с тази жена само за няколко дни, не преставаше да го учудва. Хелън изглеждаше напълняла, бузите ѝ бяха загубили бледината си. Вече не приличаше на подгонено зайче.

– Още една игра? – попита тя.

– Не. По-добре е да си починем малко.

– Вече е късно – съгласи се тя, макар че нямаше желание да си ляга. Чувстваше се много добре в компанията на Джон Басе.

– Хайде да поседим още малко – засмя се той и се надигна, за да разбърка жарта в месинговия мангал. Голямото помещение беше оскъдно осветено и доста хладно.

– Трябва да кажа, че се подмладявате с всеки ден – проговори меко Джон, вдигна я на ръце и я отнесе до стола пред огъня.

Хелън обичаше сигурността на силните му ръце. Глезенът ѝ беше почти заздравял и тя можеше да ходи сама, но Джон предпочиташе да я носи и тя не се противеше. И двамата се наслаждаваха на тази близост, но не смееха да си го признаят.

Джон я положи внимателно в стола и се изправи пред нея. В този миг вратата се отвори и в стаята влетя задъханата Джудит.

– Мамо! – тя се хвърли в протегнатите ръце на Хелън.

– Господи, как се тревожех за теб! – прошепна развълнувано майката. – Къде беше толкова време? Добре ли си? Да не са ти сторили зло?

– Има ли нещо ново? – намеси се решително Джон.

Джудит се освободи от прегръдката на майка си.

– Не, нищо не ми сториха. Не можах да дойда при вас, защото Уолтър Демари цял ден вървя по петите ми. Няколко пъти го молих да ме доведе тук, но той се правеше, че не чува.

Джудит се отпусна на едно ниско столче и продължи глухо:

– Имам още една новост. Видях Гевин. – Гласът ѝ премина в шепот.

Джон и Хелън я гледаха смаяно. – Хвърлили са го в една тъмна дупка под избата. Страшно място, повярвайте ми. Трябва колкото се може по-бързо да се махне оттам. Отидох при него...

– В подземие! – Хелън се улови за шията, сякаш нещо я душеше.

– Ти си бременна! Защо излагаш детето си на опасност?

– Нека ни разкаже за лорд Гевин! – прекъсна я сърдито Джон.

Джудит с учудване забеляза как майка ѝ посрещна спокойно мрачния му поглед и изобщо не се развълнува.

– Гевин се ядоса, че съм дошла. Каза ми, че вече е взел мерки за освобождаването ни. Изпратил е човек при брат си Стивън.

– Лорд Стивън! – Джон засия. – Той е смел и разумен воин. Какво още ви каза?

– Не много. Накара ме да му разкажа всичко и ме предупреди да се пазя от Демари.

– Ще можеш ли да го държиш далече от себе си? – попита загрижено Хелън.

– Не е лесно – въздъхна тежко Джудит.

– А сър Артър? – попита тревожно Джон.

– Той не ме изпуска от очи. Усещам, че замисля нещо, но не знам какво.

– От него може да се очаква само най-лошото. Толкова искам да ви помогна! – въздъхна безпомощно Джон.

– Нямам нужда от помощ. Трябва само да изчакаме идването на Стивън. Аз ще говоря с него и...

– Да говорите с лорд Стивън? – попита изненадано Джон. – Той надали ще си направи труда да обяснява плановете си на една жена.

На вратата се почука и Джудит скочи.

– Трябва да вървя. Джоан стои на стража в коридора. По-добре е Демари да не узнае, че съм идвала.

Хелън улови ръката на дъщеря си.

– Внимавай, детето ми. Моля те, пази се!

Джудит целуна майка си по бузата.

– Правя всичко, което мога. Сбогом.

Когато двамата отново останаха сами, Джон застана пред Хелън и помоли глухо:

– Не плачи. Това няма да ѝ помогне.

Хелън кимна през сълзи.

– Тя е съвсем сама...

– Ти също си била цял живот сама – отговори тихо той. Лицето му

беше сериозно.

– Какво значение има това сега? Вече съм стара.

Джон я улови за талията и я привлече към себе си.

– Не си стара – възрази меко той и устните му се впиха в нейните.

В първия момент Хелън се смая. Никой освен съпруга ѝ не я беше целувал така. И то само в началото на брака им. Тя беше смутена от сладостните тръпки, които пронизаха тялото ѝ. След малко отговори на целувката и обви с две ръце шията на Джон.

Двамата стояха дълго прегърнати. После Джон я грабна на ръце и я отнесе на леглото.

Джудит седеше между Уолтър Демари и сър Артър. Не можеше да преглътне нито хапка, защото отново ѝ се гадеше. Храната беше ужасна, но в това състояние и най-добре приготвеното ядене нямаше да ѝ хареса.

Тя носеше туника от бяла коприна върху тясна рокля от кралскосиньо кадифе. Белите ръкави бяха извезани с малки сребърни луни. Тънката талия беше стегната с колан, по който блещукаха сапфири.

Уолтър използваше всяка възможност да ѝ докосне по ръцете, раменете и шията. На масата седяха още двадесетина мъже и Джудит се чувстваше ужасно под жадните им погледи. В очите на мъжете се четеше недоверие, примесено със страст. Само Демари изглеждаше дружелюбен и безобиден.

– Джудит! – прошепна в ухото ѝ той и гласът му потрепери от страст. – Умирам от любов по теб. – Устните му се впиха в нежната ѝ шия и по гърба ѝ пролазиха ледени тръпки. – Защо чакаме? Не усещаш ли как те обичам и желая?

Джудит се постара да остане неподвижна. Стисна здраво зъби, за да не се отдръпне и да го зашлеви през лицето. Той захапа ухото ѝ, после отново целуна шията ѝ.

– Не бива така, милорд – прошепна укорно тя. – Забравихте ли какво ми обещахте? Нали казахте, че ще проявите търпение! – Нарочно избра това ласкателно обръщение.

– Не мога повече да чакам – изпъшка той. – Ти ме подлудяваш. Нима не усещаш как горя от страст?

– Но вие ми обещахте! Аз съм сигурна, че сте човек на честта и ще съдържите обещанието си. – Джудит издърпа ръката си, която Демари покриваше с целувки и направи опит да се усмихне. Пое дълбоко

въздух, защото отново и се пригади, и продължи: – Ако се поддам на страстта и споделя леглото ви... Не се ли боите, че мога да забременея? Какво ще каже тогава крал Хенри? Нима мога да се явя пред него в това състояние? Всички ще помислят, че детето е от мъжа ми. А бракът не може да бъде анулиран, ако нося неговото дете. Нали знаете, че аз...

– Джудит... – започна разгорещено той и изведнъж млъкна. Тя беше права. Демари отпи голяма глътка вино и въздъхна. В главата му цареше хаос.

– Кога ще се явим пред краля, милорд? – попита плахо Джудит. Беше ѝ хрумнало, че по пътя ще намери начин да избяга.

Уолтър беше слисан от прямия ѝ въпрос. Макар че ги наблюдаваха много очи, той продължи да я опипва. Ръката му се плъзна към талията ѝ и допирът до топлата ѝ кожа го влуди. Кръвта пулсираше във вените му.

В този миг се намеси Артър.

– Толкова ли бързате да анулирате брака си? – попита иронично той.

Джудит не отговори.

– Лейди Джудит, ние сме ваши приятели. Можете спокойно да говорите откровено. Толкова ли е силна страстта ви към лорд Уолтър, че горите от нетърпение да заявите пред краля желанието си да го вземете за съпруг?

– Тонът ти не ми харесва! – изкрещя грубо Демари. – Тя не е длъжна да ти доказва чувствата си. Тя е моя гостенка. Дойде доброволно.

Артър се усмихна и присви очи.

– Тук си прав. Тя наистина дойде по своя воля – проговори той необичайно високо. Посегна към чинията с месо, която беше пред Джудит, и пошепна в ухото ѝ: – Но защо дойде? Ето, на това още не мога да си отговоря.

Вечерята беше кошмар за Джудит и тя копнееше за мига, когато ще може да се оттегли. Когато Уолтър ѝ обърна гръб, за да даде някакво нареждане на слугите, тя побърза да се изправи. Изкачи се бързо по стълбата с лудо биещо сърце. Колко още можеше да устоява на Демари? Облегна се на стената и задиша тежко.

Каква глупачка беше! Как можа да си помисли, че ще се справи с този полудял от любов мъж! Майка ѝ беше права, тя не познаваше мъжете.

– Ето къде сте били.

Джудит вдигна глава. Пред нея стоеше Артър. Двамата бяха сами в

мрачния коридор, осветен само от един опушен светилник.

Тя се огледа страхливо и мъжът се ухили подигравателно.

– Вие май търсите възможност за бягство? Няма такава. Тук сме съвсем сами. – Той протегна ръце към нея и я привлече към себе си. – Какво има? Да не сте загубили ума и дума? Иначе езикът ви е дяволски бърз. Няма ли да ми забраните да ви докосвам?

Ръката му се плъзна по рамото ѝ.

– Виждам, че сте достатъчно красива, за да изкушите и самия дявол. Започвам да разбирам Уолтър. Горкият, той не може да мисли за нищо друго, освен как да ви отведе в леглото си.

Погледът му я прониза.

– В златните ви очи няма страх. Знаете ли как искам да ги видя пламтящи от страст. Мислите ли, че ще успея да ги накарам да заблестят?

Твърдата му уста завладя нейната. Джудит не помръдна, устните ѝ останаха здраво затворени. Целувката не постигна нищо.

Изведнъж Артър я пусна.

– Вие сте една леденостудена вещица – изсъска той. В следващия момент я стисна отново в прегръдката си и Джудит изохка, защото въздухът излезе от дробовете ѝ. Езикът му се втурна в устата ѝ и я задави. Само след миг Артър разхлаби хватката си и се ухили иронично. – Май не сте толкова студена, колкото се правите. Обратното би било невероятно за жена с такава коса. Кой ли би могъл да разтопи сърцето на ледената кралица? Сигурно Уолтър с горещите си целувки. Или може би съпругът ви?

Джудит мълчеше упорито. Устните ѝ бяха твърдо стиснати. Артър продължаваше да се усмихва.

– Уолтър е слепец, но и вие сте лоша артистка. – Лицето му стана твърдо и безмилостно. – Той е глупак, но аз не съм. Той си въобразява, че сте дошли тук само защото чезнете от любов към него. Аз обаче съм на друго мнение. По-скоро съм готов да повярвам, че сте го направили, за да освободите хората, които обичате. Такъв ли е планът ви? Ще се отдадете ли на Уолтър Демари, за да поискате като възнаграждение освобожданието на майка ви и Гевин Аскот?

– Пуснете ме! – проговори студено Джудит и блъсна ръката му.

Артър я стисна още по-силно.

– Няма да ми избягате. Изобщо не се опитвайте.

– Ами ако кажа на Уолтър какво правите с мен?

Артър избухна в смях.

– Ти май си се вживяла в ролята си, но не забравяй, че си играеш с огъня и можеш да се опариш. Да не мислиш, че ме е страх от онзи слабак Демари? С него ще се справя без усилия. Как мислиш, чия беше идеята да анулираш брака си с Аскот?

Джудит престана да се отбранява и го погледна втренчено.

– Най-после завладях вниманието ти – ухили се доволно Артър. – А сега ме чуй. Уолтър ще те има пръв. Така сме се разбрали. Ще му позволя това, защото после ще бъдеш моя. Той скоро ще ти се насити и ще се радва, че ще се отърве от теб. Ще си потърси друга жена и аз ще те взема.

– По-скоро бих легнала със змия! – изсъска вбесено тя.

Пръстите му се впиха в меката ѝ плът.

– Би ли го направила, за да спасиш майка си? – попита грубо той и в гласа му имаше недвусмислена заплаха. – Вече поиска някои неща за нея, защо не поискаш и свободата ѝ?

– Това не е ваша работа!

Той я стисна в прегръдката си и отново отне дъха ѝ.

– Толкова ли си сигурна? Сигурно се чувстваш силна, защото онзи глупак Демари е ослепял от любов. Аз ще те науча кой е господарят тук.

– Какво искате да кажете?

– Много скоро ще узнаеш.

Джудит усети как стомахът ѝ се преобърна от страх.

– Какво възнамерявате? Сигурно искате да измъчвате майка ми и да я убие!

– Не, това не ми е достатъчно. Искам да си направя една хубава шега. Ще ми достави голямо удоволствие да гледам как виеш от болка, повярай. А когато те измъча достатъчно, ще ти позволя да дойдеш в леглото ми.

– Никога!

– Не бързай толкова. – Той я пусна така внезапно, че Джудит политна към стената. – Сега обаче трябва да вървя. Не забравяй какво ти казах.

Артър се отдалечи с големи крачки, но Джудит не смееше да се помръдне. Опита се да диша дълбоко и равномерно, за да се успокои, но сърцето ѝ биеше като лудо. След малко се овладя и закрачи несигурно към покоите си.

Внезапно от сянката се отдели мъжка фигура и тя изпищя задавено. Мъжът ѝ беше непознат. На рамото му висеше лютия. Изглеждаше доста стар и се правеше, че не я забелязва.

Обикновено Джудит не обръщаше внимание на хората, които живеяха в замъка, но тъй като беше сигурна, че този мъж е подслушал разговора ѝ с Артър, го огледа внимателно. Изведнъж в очите му блесна такава омраза, че тя се стресна до смърт и бързо притисна ръка към устата си, за да не изпищи.

Обърна се рязко и избяга в стаята си. Хвърли се на леглото и се разтрепери с цялото си тяло.

Джоан се втурна към нея. Приседна на леглото и замилва успокоително косата ѝ. Двете жени вече се чувстваха като сестри.

– Какво ви стори онзи проклет човек, господарке?

– Гевин беше прав, като ми каза, че е било по-добре да си остана вкъщи – захълца Джудит.

– За да шиете и плетете? – Джоан искаше да отклони вниманието на господарката си и успя.

Джудит седна и се усмихна.

– Благодаря ти, че ме изтръгна от самосъжалението. Занесе ли храна на Гевин?

– Да.

– Как е той?

– Стори ми се още по-слаб.

– Какво да правя сега? – Джудит се загледа мрачно пред себе си. – Колко време трябва да чакам, докато пристигне брат му? Трябва да го измъкна от онази дупка. Какво да измисля, какво?

– Дано небето ни помогне! – въздъхна Джоан.

Тази вечер Уолтър Демари беше по-различен от обикновено. Джудит усещаше болезнено изпитателния му, почти недоверчив поглед, макар че оставаше външно спокойна.

– Не ви ли е вкусно яденето? – попита учтиво Артър Смитън.

Тя сведе глава, за да не го гледа, и не отговори.

– Знаете ли, за тази вечер сме предвидили малко забавление и се надявам поне то да ви хареса.

Джудит понечи да го попита какво има предвид, но недвусмислената заплаха в гласа му я накара да замълчи. Артър се приведе напред и погледна Демари.

– Мислиш ли, че е време?

Демари махна на въоръжените мъже до вратата и двамата излязоха.

Хапката заседна в гърлото на Джудит и тя посегна към чашата с

вино, за да я преглътне. Осъзна, че Артър Смитън е замислил нещо дяволско, и си пожела да бъде достатъчно силна за онова, което я очакваше.

Огледа нервно залата и откри в един ъгъл мъжа с лютнята, който я бе срещнал в коридора. Сега в очите му нямаше омраза.

Мъжът беше голям и силен. В тъмнорусата му коса имаше няколко светли кичури. Очите му имаха магически блясък. Тъмносини и дълбоки, тази вечер те бяха неразгадаеми. И бяха впити в нея.

Внезапната тишина, която се възцари в залата, и дрънченето на вериги привлякоха вниманието ѝ. В първия миг тя не разбра, че двамата въоръжени мъже бяха довели в залата съпруга ѝ.

Тези секунди я спасиха. В мига, когато най-после позна Гевин, тя усети, че Артър и Демари я наблюдават изпитателно. Обърна се към тях и отговори въпросително на погледите им. Когато отново посвети вниманието си на окования мъж, вече беше успяла да се овладее.

Сърцето ѝ биеше лудо, но лицето ѝ остана неподвижно. Въпросите напиреха в главата ѝ. Защо бяха довели Гевин? Може би искаха да проверят дали тя няма да се втурне към него и да го прегърне?

Изведнъж главата ѝ си проясни и тя осъзна, че намерението на Артър е било точно такова. Той искаше да докаже на Уолтър, че тя не е безразлична към съпруга си.

– Познаваш ли този мъж? – попита с усмивка Демари.

Джудит огледа окъсаната фигура, окована във вериги, и се престори на изненадана, че вижда в залата един затворник. Дори успя да се усмихне.

– Винаги съм искала да го видя в този вид – отговори спокойно тя.

Уолтър нададе тържествуващ вик.

– Доведете го по-близо! Искам моята красива дама да се наслади на гледката. Тя заслужава това.

Двамата стражи завлякоха Гевин пред масата. Джудит се уплаши, че всички ще чуют как бие сърцето ѝ. Сега не бива да показвам и капчица съчувствие, повтаряше си отчаяно тя, иначе всички сме загубени.

Тя се надигна, грабна чашата си и изля виното върху главата му.

Студената течност го изтръгна от апатията. Той вдигна глава и я погледна. После отмести очи към Демари и Артър, които стояха зад нея.

Демари сложи ръка на рамото ѝ с жест на собственик.

– Хей ти! Виж кой прегръща сега съпругата ти! – извика той и се изпъчи като паун.

Преди някой да е осъзнал какво става, Гевин се хвърли през масата.

Мъжете, които държаха веригите му, бяха повлечени и паднаха върху покривката. Чу се звън на счупено стъкло.

Уолтър не можа да се отдръпне достатъчно бързо. Ръцете на Гевин сграбчиха раменете му и го натиснаха към масата.

– Дръжте го, по дяволите! – изкрещя задавено Демари.

Гласът му премина в хъркане, когато Гевин го стисна за гърлото.

Джудит наблюдаваше сцената, без да смее да се помръдне. Макар да беше изтощен от глад и жажда, Гевин имаше достатъчно сили да повлече със себе си двама мъже и да удуши съперника си.

Най-после двамата му стражи се изправиха и задърпаха отчаяно веригите. Ала силите им бяха недостатъчни, за да откъснат Гевин от шията на Демари.

– Един ден ще те убия! – проговори мрачно Гевин, когато най-после успяха да го отдалечат, и мрачният му поглед прониза очите на врага. Вбесените пазачи го заудряха с юмруци и омотаха веригите около тялото му.

– Отведете го! – изкрещя Уолтър Демари и гласът му се пречупи. Той разтърка врата си и всички видяха как брадичката му трепери от преживения ужас. Когато изведоха пленника, господарят на замъка се отпусна в стола си и сведе глава. Джудит разбра, че сега трябва да действа много умело.

– Представлението беше чудесно – заговори с усмивка тя. – Много съжалявам, че той се държа така... невъзпитано. Но какво друго би могло да се очаква от човек като него? Все пак се радвам, че можа да ме види редом с мъжа, който ме обича и е готов да ме защити с живота си.

Уолтър я гледаше изумено.

– Знаеш ли, мисля, че съм ти и малко сърдита – продължи Джудит и бързо закри очи с дългите си мигли.

– Защо? Какво съм направил?

– Не беше много учтиво от твоя страна да доведеш пред една дама тази толкова мръсна и отблъскваща твар. Той умира от глад. Сигурно отказва да яде, за да те накаже със смъртта си.

Уолтър се замисли над думите ѝ и кимна.

– Права си. – Той махна с ръка на един от мъжете до вратата. – Кажете на стражите да го измият и да му занесат храна.

Уолтър бързо си възвърна доброто настроение. Артър твърдеше, че Джудит ще избухне в сълзи при вида на мъжа си, а тя се усмихваше!

Само Джоан знаеше колко силна жена е господарката ѝ и какво ѝ е струвала тази усмивка.

Джудит напусна залата с гордо вдигната глава. Имаше чувството, че всеки миг ще повърне. Или ще падне в безсъзнание.

– Тази мръсница заслужава да хвърлят и нея в дупката – чу тя мърморенето на един от мъжете.

– Така е. Някоя жена няма право да се подиграва с мъжа, с когото се е венчала пред Бога.

Думите режеха като ками. Джудит се мразеше за поведението си тази вечер и това я караше да се чувства още по-зле. Тя изкачи с мъка стълбите към стаята си. Копнееше за тишина и самота.

Изведнъж около талията ѝ се обви силна мъжка ръка. Някой я притисна към коравите си гърди. Мъжът опря нож в гърлото ѝ и напираси-ят в гърдите ѝ вик премина в задавено хъркане.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

– Само една дума и ще отделя главата от разваленото ти тяло! – проговори дълбокият глас, който вече беше чувала веднъж. – Къде е Джон Басе?

Джудит не посмя да произнесе нито дума. Знаеше, че ако не се подчини, този мъж ще изпълни без колебание заплахата си.

– Отговори ми! – Той я стисна по-силно и ножът одраска гърлото ѝ.

– При... при мама – прошепна задавено тя.

– При майка ти значи! – изсъска той. – Тя ще проклина деня, когато те е родила!

Джудит не можеше да го погледне. Ножът в гърлото не ѝ даваше да диша.

– Кой... кой си ти? – изпъшка тя.

– Отдавна чаках този въпрос. Аз съм твой враг и с удоволствие бих пратил на она свят една коварна вещица като теб. Само че още ми трябваш. Къде е Джон? Охраняват ли го много строго?

– Аз... не ми достига въздух... Хватката му се разхлаби.

– Отговаряй!

– Пред покоите на майка ми има двама стражи. Въоръжени.

– На кой етаж е стаята на майка ти? Говори по-бързо! – заповяда той и отново притисна ножа до гърлото и. – Тук никой няма да ти дойде на помощ, така че не се надявай на нищо.

Напрежението на Джудит си проби път навън и се изля в луд смях. Обзе я истерия. Смеейки се и хълцайки, тя заговори:

– Да ми дойде на помощ? На мен? И кой би го направил? Майка ми е пленница тук, единственият придружител, когото ми позволиха да задържа, не може да излезе от стаята ѝ. Съпругът ми е затворен в тъмна дупка. Мъжът, когото ненавиждам, ме опипваше като проститутка пред очите на законния ми съпруг, а васалът му заплашва да ме направи уличница. И като за капак ме нападна някакъв непознат!

Пръстите ѝ стиснаха дръжката на ножа и острието се заби в гърлото ѝ.

– Който и да си, искам най-после да сложиш край. Прояви малко милост и ме убий. С какво бих могла да ти бъда полезна? Сигурно съм прокълнатата да седя бездейна и да гледам как всичките ми близки хора умират от мъчителна смърт!

Мъжът отпусна ръката си. След малко пъкна ножа в ножницата, хвана Джудит за раменете и я обърна към себе си. Тя почти не се изненада, като се изправи пред мъжа с лютнята.

– Искам да знам повече – проговори твърдо той, но в гласа му вече нямаше заплаха.

– Защо? Чий шпионин си? На Уолтър или на Артър? Вече ти казах твърде много.

– Права си – отбеляза спокойно той. – Ако бях шпионин, щях да съм събрал хубави новини.

– Тогава върви и им кажи всичко!

– Аз не съм шпионин. Аз съм Стивън, братът на Гевин.

Джудит го погледна с широко разтворени очи. Да, наистина беше той. Нямаше съмнение. По бузите ѝ потекоха сълзи, но тя не вдигна ръка да ги изтрие.

– Гевин каза, че ще дойдеш. Обвини ме, че с появата си съм разваляла всичко, но беше убеден, че ти ще оправиш бъркотията.

Стивън примигна.

– Кога си го видяла? Дори си разговаряла с него!

– Видях го на втория ден след пристигането си в замъка. Слязох в онази мръсна дупка, в която го държаха.

– В дупката... – Стивън беше чул къде са затворили брат му. Веднага му беше станало ясно, че няма начин да стигне до него. А Джудит беше успяла.

– Ела, седни тук. – Той я настани в нишата на един прозорец. – Трябва да си поговорим. Искам да ми разкажеш всичко.

Джудит заговори, отначало бавно, после все по-бързо и уверено. Стивън я изслуша, без да я прекъсне нито веднъж. Тя му описа смъртта на баща си, претенциите на Уолтър Демари към наследството ѝ, желанието на Гевин да защити правата ѝ.

– А ти защо дойде? Какво мислиш, че ще постигнеш? Защо не се обърна към братята на мъжа си? – Стивън се намръщи недоволено. – Даже Рейн със счупения си крак щеше да направи повече от теб, слабата жена. Чудя се как Джон те е послушал.

Джудит сложи ръка на рамото му.

– Не обвинявай Джон. Заплаших го, че ако не ме придружи в замъка на Демари, ще тръгна съвсем сама.

Стивън погледна недоверчиво тънките ѝ пръсти, после отново впи поглед в очите ѝ.

– А как да разбирам онова, което се случи преди малко в залата?

Тукашните хора говорят, че мразиш Гевин и си готова да сториш всичко, за да се отървеш от него. Наистина ли искаш да анулираш брака си?

Джудит започваше да се ядосва. Бузите ѝ пламнаха. И Стивън беше като Гевин.

– Онова, което става между мен и Гевин, не засяга никого – отговори остро тя.

Очите на Стивън засвяткаха сърдито. Пръстите му стиснаха китката ѝ толкова силно, че тя изплака от болка.

– Значи е истина! Ти харесваш Уолтър Демари.

– Не, за Бога, не!

Хватката му се стегна още повече.

– Не ме лъжи!

Джудит мразеше да я подозират и сега загуби самообладание.

– И ти си същият като Гевин! – изфуча разярено тя. – Виждаш само онова, което искаш да видиш! Аз поне не съм нечестна като брат ти. Неговото сърце принадлежи на друга жена, която го мами, но той изобщо не го забелязва. Но аз никога няма да коленича пред него, да го знаеш!

Стивън я погледна объркано и пусна китката ѝ.

– Какви ги говориш? Защо твърдиш, че брат ми е нечестен?

Джудит разтърка китката си и отговори спокойно:

– Аз съм тук, за да спася съпруга си. Венчахме се пред Бога и пред хората и аз нося под сърцето си детето му. Затова смятам, че имам право да сторя всичко за спасението му. Но не го правя от любов. Той също не ме обича – добави тъжно тя. – Обича само онази руса жена...

Стивън избухна в смях и Джудит го погледай изненадано.

– За Лилиан ли говориш? – попита иронично той. – Значи затова ставало дума, не за имотите. Глупави караници между влюбени. Женски истории.

Джудит побесня от гняв.

– Така значи! – изсъска тя. – Женски истории!

– Млъкни! Някой може да ни чуе.

– Това няма нищо общо с женските глупости – обясни сериозно тя. – Залагам честта си.

Стивън също стана сериозен.

– По-късно ще уредиш въпроса с Лилиан. Аз обаче трябва да бъда сигурен, че няма да отидеш при краля, за да анулираш брака си. Не можем да си позволим да загубим земите на Рейвдаун.

Джудит пое дълбоко дъх. Ето кое беше най-важното. Мъжете от семейство Аскот не се интересуваха дали тя иска Уолтър Демари или не.

За тях нямаше значение и че Гевин я мами с онази безлична Лириан.

– Аз чакам дете от Гевин. Дори кралят не може да анулира брака ни при това положение.

– Знае ли някой за детето? Демари например?

– Знаят само мама и Джон Басе. И доверената ми слугиня.

– А Гевин?

– Не. Не съм имала случай да му кажа.

– Това е умно. Той има достатъчно други грижи. Кой познава най-добре замъка?

– Икономът. Той работи тук повече от дванадесет години.

– Много добре си осведомена – промърмори подозрително Стивън.

– Може би братята Аскот са на друго мнение, но аз не съм глупачка. Имам очи, които умеят да гледат.

Той я погледна втренчено и след малко кимна с глава.

– Ти си смела жена. Искам да кажа... дете си посмяла да дойдеш тук. Макар че постъпката ти е необмислена.

– Това комплимент ли е?

– Щом така ти харесва.

Джудит присви очи.

– Майка ти сигурно се е зарадвала, че не си толкова проклет като Гевин.

Той я погледна изумено, после се засмя одобрително.

– Е, мисля, че с теб Гевин поне няма да скучае. А сега престани да ме нападаш и ме остави да потърся начин да ви измъкна оттук.

– Нашите хора лагеруват пред замъка.

– Знам. Само че моите хора още ги няма. Аз препусках като луд и само няколко души успяха да поддържат темпото. Другите ще пристигнат най-рано след два дни. Трябва да ги пресрещна, за да им покажа пътя.

– Значи пак ще остана сама... – прошепна тъжно Джудит.

Стивън се усмихна и нежно помилва бузата ѝ.

– Ще се справиш. Грижи се за Гевин. Носи му повече храна, за да възстанови силите си. Потърпи още само няколко дни. Ще ви измъкна, обещавам!

Джудит кимна и сведе глава. Стивън улови брадичката ѝ и я принуди да го погледне.

– Прости ми, че се държах толкова грубо с теб. Бях повярвал, че искаш да видиш Гевин мъртъв...

Джудит направи опит да се усмихне.

– Няма нищо, Стивън. Знаеш ли, много ми е трудно да стоя тук и да понасям докосванията на онзи мъж. А другият...

Стивън сложи пръст на устните ѝ.

– Опитай се да ги залъгваш още няколко дни, моля те. Ще се справиш ли?

– Ще се опитам. Вече бях загубила всяка надежда, но сега...

Стивън я целуна по челото.

– Гевин трябва да бъде щастлив, че е намерил жена като теб – прошепна той. После скочи и изчезна в мрака.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

– Видя ли го? – попита Джудит. Това ставаше в деня, след като бе срещнала Стивън. Сега чакаше да чуе какво е сторила Джоан.

– Изглежда както преди – или почти. Вече се опасявах, че пребиваването в онази гадна дупка го е обезобразило.

– Не обръщай толкова внимание на външните неща – укори я строго Джудит. – Кажете ми дали Гевин е наистина добре.

– Храната го поддържа жив.

Джудит прехапа долната си устна. Как ли духът му понасяше онзи отвратителен затвор? Тази мисъл не преставаше да я тревожи. Как ли е понесъл мига, когато тя изля виното в лицето му?

– Донеси ми слугинските дрехи, които носих онази нощ. Изпрани ли са? – попита решително тя.

– Пак ли искате да слезете долу? Ако ви хванат...

– Нито дума повече. Донеси дрехите!

Гевин беше преместен в друг затвор, не много по-добър от предишния. Малко сводесто помещение под кулата. Нито лъч светлина не проникваше вътре. Единственият достъп беше през врата от тежки дъбови греди.

Джоан се бе сприятелила с мъжете, които охраняваха вратата към избата. Хората на Демари не знаеха що е дисциплина. Джоан умееше да използва небрежността им. И този път тя смигна весело на един от стражите и заговори с усмивка:

– Носим храна и вода. Отвори вратата. По нареждане на лорд Уолтър.

В този момент вратата на избата се отвори. Появи се възрастна, мръсна жена.

– Как да сме сигурни, че ви изпраща лорд Демари? – изграчи тя.

– Иди и го попитай! – Джоан я блъсна настрана.

Джудит стоеше в сянката и не смееше да отвори уста. Главата ѝ беше сведена, качулката нахлупена дълбоко над лицето, за да скрие разкошната коса.

– Добре, добре, влезте – съгласи се мрачно старата. – Той спи. Всъщност, откакто е тук, само това прави. Аз се грижа добре за него.

– Сигурна съм, че е така – съгласи се подигравателно Джоан и

бързо се запъти към килията на затворника. – Леглото е невероятно мръсно.

– Е, долу му беше още по-зле – изръмжа жената.

– Остави ни сами. Ние знаем как да се погрижим за него. – Джоан я блъсна грубо.

Джудит пошепна нещо в ухото ѝ. Не биваше да гневят старата пазачка. За съжаление старицата имаше остри очи и от вниманието ѝ не убягваше нищо. Изглеждаше доста западнала и оглупяла от старост, но инстинктивно усещаше, че жената с качулката не е обикновена слугиня. Дори нахалната Джоан я слушаше.

– Какво чакаш още? – попита сърдито Джоан. Старицата се поколеба, после се сви в един ъгъл. Трябваше да узнае кой се крие под качулката.

– Ще отида за лекарство. Той няма нужда от него, но момчетата в подземие то трябва да се подкрепят.

Тя взе една стомна и мина плътно покрай тайнствената жена. Когато наближи запалената свещ, изпусна стомната.

Джудит се стресна и вдигна глава. Това беше достатъчно за старата. Златните очи не можеха да бъдат сбъркани с никой други. Такива очи имаше само една дама в замъка и всички го знаеха. Старицата едва успя да потисне злобната си усмивка.

– Ти си не само глупава, но и непохватна – озъби се Джоан. – Махай се оттук. Иначе ще ти се подпалят дрипите.

Джоан и Джудит не видяха как старицата ги изпроводи с горящ от омраза поглед. Вниманието им беше съсредоточено върху Гевин.

Ала следващите думи на старицата ги стреснаха до смърт.

– Ако продължаваш да се държиш така зле с хората, скоро ще се качиш на кладата.

Джоан се сви като от удар.

– Какво искаше да каже? – попита плахо тя.

Джудит не чуваше нищо. Тя приседна на ръба на тясното, кораво легло. Светлината на свещта освети лицето на мъжа ѝ. То не беше вече така хлътнало и изпито и тя въздъхна облекчено.

– Гевин?

Той отвори очи.

– Джудит...

– Да, аз съм. – Тя се усмихна и отметна качулката. – Изглеждаш по-добре, след като са те измили.

Лицето му стана твърдо и отблъскващо.

– И затова трябва да благодаря на теб, така ли? Ако си мислиш, че виното...

При тези думи кръвта се отдръпна от лицето на Джудит. Сърцето ѝ заби като безумно.

– Гевин! – прекъсна го решително тя. – Не ме обвинявай несправедливо. Ако се бях хвърлила да те прегърна, ако бях изпищяла, последиците щяха да бъдат страшни. За всички ни.

– Що се отнася до мен, това беше най-доброто, което можеше да ми се случи.

Джудит се отдръпна назад.

– Няма да се карам с теб. Ще поговорим пак, когато излезем оттук. Видях Стивън...

– Тук? – Гевин скочи като ужилен. Завивката падна от голите му гърди. – Говори най-после! – заповяда сърдито той.

– Стивън беше в замъка – разказва тя. – Сега се върна при хората си...

– А какво правят моите воини? Не са ли вече пред замъка?

– Не знам. За това не съм го питала.

– Разбира се! – Гласът му беше пълен с подигравка. – Кога ще се върне?

Джудит овладяваше с мъка гнева си. Той нямаше право да се държи така с нея.

– Надявам се, че утре.

– Защо дойде тук? Ако ни остава само един ден до свободата, не би трябвало да рискуваш толкова много.

Джудит стисна здраво зъби.

– Няма ли най-после да престанеш с укорите си? Слязох в този ад, защото ти си затворен тук. Рисувах живота си, за да се уверя, че не се отнасят зле с теб, а ти ме ругаеш. Много искам да знам дали един ден ще те видя поне малко доволен.

Гевин я гледаше, без да мигне.

– Ти имаш пълна свобода, нали? Оставят те да ходиш, където искаш. Откъде да знам, че Демари не те чака горе? – Той сграбчи ръката ѝ. – Мамиш ли ме?

Джудит се изтръгна от яката му хватка и очите ѝ засвяткаха от гняв.

– Твоето нахалство е безгранично! Как смееш да твърдиш, че те мамя! Ти си този, който ме мамеше още от самото начало. Не знам какво ме прихваща, та реших да ти помогна. Може би щях да намеря повече

внимание при Уолтър Демари. По-добре да се бях омъжила за него, вместо да търпя да се отнасяш с мен като с последна слугиня!

– Така си и мислех – проговори като на себе си Гевин.

– Да! Ти си слепец и глупак. – Джудит говореше овладяно. Нямахте да му позволи да забележи тъгата ѝ.

– Господарке! – намеси се укорно Джоан. – Трябва да си вървим. Твърде дълго останахме долу.

Джудит кимна и се надигна.

– Кой те чака на стълбата, за да те заведе в покоите си? – изръмжа вбесено Гевин.

Джудит го изгледа унищожително. Беше твърде ядосана, за да му отговори.

– Лейди Джудит! – настоя Джоан.

Когато вратата се затвори, тя пошепна в ухото на господарката си:

– Не е добре да се карате с мъж, който е обезумял от ревност.

– Ревност! – изфуча разярено Джудит. – Само онзи, който обича, ревнува. Той е напълно равнодушен към мен. Това е истината. – Тя нахлупи качулката на главата си и се запъти навън.

Джоан понечи да отговори нещо, но изведнъж се вцепени от страх. Джудит проследи погледа ѝ и тихо изпищя.

Пред тях стоеше Артър, сложил ръце на хълбоците, е леко разкрячени крака. Изражението му беше мрачно.

Джудит се приведе и се притисна към стената, надявайки се, че той не я забелязал. Ала мъжът направи няколко бързи крачки към нея и хвана ръката ѝ.

– Трябва да говоря с вас, лейди Аскот!

Трите стълби до стаята му бяха най-дългият път в живота на Джудит. Коленете ѝ трепереха, краката едва я носеха. Най-страшното беше, че гаденето отново започваше да я мъчи.

Господи, дано не съм осуетила плановете на Стивън! Тази мисъл я тревожеше най-много. Тя не смееше да си представи какво ще стане, ако спасението не дойде навреме.

– Ти си глупачка! – заговори Артър веднага след като влязоха в покоите му.

– Веднъж вече ми го казахте! – Джудит се надяваше отчаяно, че той няма да забележи страха ѝ.

– Отиде при него посред бял ден! Не можа ли да почакаш да се стъмни?

Джудит сведе глава и устреми поглед към ръцете си. Не искаше да

го предизвиква с упорството си.

– Какво търсеше в затвора? Сигурно си искала да обясниш на съпруга си колко го мразиш? Как ще се измъкнеш от тази мрежа от лъжи?

Джудит вирна брадичка.

– Нищо няма да ви кажа.

Очите му се присвиха.

– Ще го подложим на мъчения. Нима забрави майка си? Още в първия миг разбрах, че от теб може да се очаква всичко. И въпреки това се поддадох на красотата ти. Сега се оказва, че съм забъркан в тази мръсна история не по-малко от теб. Как мислиш, какво ще направи лорд Уолтър, ако плановете му се осуетят? Кой ще понесе отговорността? Той рано или късно ще осъзнае, че не може да те има и тогава...

– Вие май искате да ви съжалявам? – попита с неприкрита ирония Джудит. – Аз ли измислих този дяволски план? Разрушихте живота ми, а сега...

– Аз исках богатството ти, докато Уолтър искаше на първо място красивото ти тяло. – Артър помълча малко, гледайки я втренчено. – Трябва обаче да призная, че започвам да се замислям и за другото.

– И как ще се измъкнете от интригата, която сам изплетохте? – попита ехидно Джудит.

– Има още една възможност. Бракът ти трябва да бъде анулиран. Ти няма да се явиш лично пред краля. Подготвил съм ти писмо, в което молиш за разтрогване на брака си с Гевин Аскот. Трябва само да го подпишеш.

Джудит скочи като ужилена от стола си. Толкова силно ѝ се гаеше, че едва не се задуши. Хвърли се към легена за миене и повърна. Когато отново успя да си поеме дъх, се обърна разтреперана към Артър Смитън.

– Прощавайте. Очевидно вечерята не ми е понесла.

Артър ѝ наля вино в една чаша и го разреци с вода. Джудит пое чашата с треперещи пръсти.

– Ти си бременна – установи делово той.

– Не! – извика Джудит.

Лицето му помрачня.

– Искаш ли да повикам акушерка да те прегледа? – Джудит втренчи поглед в чашата си и поклати глава – Значи за разтрогване на брака не може и да се мисли – продължи все така делово Артър. – Изобщо не бях помислил, че детето вече е на път. Боя се, че мрежата все повече се заплита.

– Ще отидете ли при Уолтър? Ще му кажете ли?

Той изпусна шумно въздуха от дробовете си.

– Ти да не ме смяташ за идиот! Той вярва, че си чиста и невинна, и постоянно говори как ще те обича и ще прекара живота си с теб. Никога няма да разбере, че си сто пъти по-хитра от него.

– Говорите прекалено много – отбеляза спокойно Джудит. В гърлото ѝ отново се надигна гадене. – Какво искате от мен?

В погледа му блесна възхищение.

– Ти си не само красива, но и умна. Много бих искал да те задържа. – Усмихна се, после лицето му отново стана сериозно. – Уолтър скоро ще забележи, че си бременна. Само въпрос на време е да открие тайната ти. Ще ми дадеш ли четвърт от земите на Рейвдаун, ако ти помогна да избягаш?

Джудит размишляваше усилено. Земята не струваше много за нея. Може би беше по-добре да се съгласи с предложението на Смитън, вместо да чака идването на Стивън? Дали той имаше достатъчно власт, за да ѝ помогне? Ако сега му откажеше, той щеше да я предаде и животът ѝ нямаше да струва нищо.

– Добре. Давам ви думата си. Когато изведете мен и придружителите ми оттук, една пета от земите ще бъдат ваши.

– Не мога да гарантирам за всички!

– Или всички, или от сделката няма да излезе нищо.

– Е, добре. Ще ми трябва малко време, за да подготвя бягството. А сега е време да седнеш на масата за обед. Лорд Уолтър ще се ядоса, ако не седиш до него и не го гледаш влюбено.

Когато двамата излязоха от стаята, дрипавата старица от затвора се измъкна изпод леглото на Смитън. Тя закуцука към прозореца и разгледа на светло сребърните монети, които стискаше в шепата си. Щедрата награда от сър Артър. Но какво ли щеше да ѝ даде лорд Демари, ако му разкажеше какво беше чула преди малко?

Двамата говориха за земи. За бягство и за дете. Това беше най-важното. Даже глупавата старица го разбираше.

Джудит седеше да един от прозорците на голямата зала. Беше облечена в светлосива рокля, върху нея туника от най-фина тъмночервена вълна. Ръкавите бяха общити със сиви кожички.

Слънцето клонеше към залез, сенките в голямата зала все повече се удължаваха. Напрежението постепенно я напускаше.

Още само един ден. Стивън щеше да дойде навреме и да ги освободи. След обяда лорд Демари изчезна някъде и досега не се беше появил. Покани я на езда, но не дойде да я вземе. Джудит не се обезпокои, защото предположи, че нещо го е задържало.

Когато слънцето залезе и слугите започнаха да нареждат масата за вечеря, тя се разтревожи. Нито Уолтър, нито Артър се мяркаха по двора. Джудит помоли прислужницата си да се ослуша и да разбере дали не се е случило нещо непредвидено. Ала Джоан не узна почти нищо.

– Вратата на лорд Уолтър е затворена и се охранява строго. Мъжете отпред не пожелаха да ми кажат нищо. Макар че опитах всичко възможно.

Нещо не беше наред! Джудит го усещаше физически. Тя получи потвърждение, когато двете с Джоан се прибраха в стаята си. Едва успяха да затворят вратата, когато някой спусна резето отвън.

Тази нощ и двете не можаха да се наспят. На сутринта Джудит избра проста рокля, без накити и дантели. Седна на леглото си и зачака.

Някои вдигна резето и в стаята влезе мъж в броня и въоръжен. Дори не си даде труд да почука.

– Следвайте ме! – заповяда той.

Джоан тръгна веднага след своята господарка, но мъжът я блъсна обратно в стаята и зарези вратата. Джудит бе отведена в стаята на лорд Демари.

Първото, което видя вътре, беше безсилно отпуснатата фигура на Артър Смитън, прикована с вериги за стената. Или по-скоро онова, което беше останало от него.

Тя се обърна бързо и стомахът ѝ се сви на топка.

– Гледката не е особено весела, нали, скъпа?

Джудит вдигна глава и видя Уолтър, отпуснат на един стол, подплатен с дебели възглавници. Очите му бяха зачервени, лицето му пламтеше. Очевидно беше пил много. Езикът му едва се превърташе.

– С голямо съжаление узнах, че ти изобщо не си дама. – Той се надигна и се олюля. Все пак успя да запази равновесие, отиде до масата и си наля вино. – Дамите са честни и добри, а ти... макар че си най-красива от всички, ти си една мръсница. – Той закрочи бавно към нея.

Джудит не помръдваше. Къде ли можеше да избяга?

Уолтър я хвана за косата и изви главата ѝ назад.

– Знаем всичко! – после обърна лицето ѝ така, че да види окървавения, обезобразено тяло на Артър. – Той ми разказа достатъчно, преди да умре. Разбрах, че си ме смятала за сляп и глупав. Но аз не съм такъв.

Знам как да се отнасям с жените, които ме лъжат.

Той я обърна рязко и я принуди да го погледне.

– Ти дойде само за да спасиш съпруга си, нали? Дойде само заради него. Говори! Какво би направила, за да го спасиш?

– Всичко – отговори едва чуто Джудит.

Уолтър я изгледа и се ухили доволно. После я блъсна с такава сила, че тя политна и се залови за един стол, за да не падне.

– Толкова ли го обичаш?

– Не го правя от любов. Той е мой законен съпруг.

– Но аз ти предложих повече любов, отколкото би могъл да ти даде всеки друг мъж – проговори жално Уолтър и очите му се напълниха със сълзи. – Цяла Англия знае, че Гевин е луд по онази безлична Лилиан Чатауърт.

Джудит не отговори. Устните му изтъняха, въглчетата се извиха презрително.

– Нямам намерение да разговарям повече с теб. Времето ти изтече – заяви високомерно той. Отиде до вратата и я отвори с трясък. – Махнете оттук този негодник и го хвърлете на свинете да го изядат. Щом свършите с него, доведете тук лорд Гевин и го заковете за стената.

– Не! – изпищя Джудит и се хвърли към него. – Моля те, не го мъчи повече! Аз ще направя всичко, което искаш от мен.

Уолтър затвори вратата и кимна доволно.

– Точно така. Ще направиш всичко, което искам – само че пред очите на съпруга си. Разбрахме ли се?

Джудит побледня и в гърлото ѝ отново се надигна гадене.

– Ти... не говориш сериозно, нали? – прошепна едва чуто тя.

Уолтър видя бледото ѝ лице и се ухили. Когато вратата се отвори, той се обърна с гръб към нея и проследи с поглед мъжете, които отнесоха безжизненото тяло.

– Ела тук! – заповяда той, когато отново останаха сами. – Искам да ме целунеш така, както си целувала законния си съпруг.

Джудит поклати глава. Светът се въртеше пред очите ѝ.

– Ти и без това ще ни убиеш. Защо да ти се подчинявам?

– Ама ти наистина си била невероятно непокорна и дръзка – ухили се Уолтър. – Добре, ще ти отмъстя по друг начин. За всеки твой отказ лорд Гевин ще плаща с парче от плътта си.

Джудит се разтърси от отвращение.

– Да, да, добре ме чу – изсмя се злобно той.

Джудит размишляваше трескаво. О, Стивън, ела по-бързо, помоли

се отчаяно тя. Трябваше веднага да стори нещо, за да отложи поне с няколко минути мъченията на Гевин. Дали Стивън вече беше събрал хората си, за да шурмуват замъка? В него беше цялата ѝ надежда.

Вратата се отвори и въоръжените мъже доведоха Гевин. Целият беше омотан във вериги. Този път Уолтър Демари нямаше да му остави шанс за нападение.

Гевин погледна съперника си, после втренчи поглед в Джудит.

– Тя е моя! – изрева ядно той и направи крачка напред. След миг върху главата му се стовари силен удар и той се свлече в безсъзнание на пода.

– Приковете го за стената! – изкрещя Уолтър. Гласът му трепереше от страх.

Джудит усети как очите ѝ се пълнят със сълзи. Плачеше, че Гевин има още сили да се съпротивлява, макар че беше окован във вериги. Цялото му тяло беше изранено, насинено и изподрано, беше изтощен от глад и въпреки това се бореше.

Трябваше ли сега тя да се откаже от борбата, да се покаже слаба и безпомощна? Единственият ѝ шанс беше да спечели време, докато се появи Стивън. Трябваше да изпълнява безпрекословно всички желания на Демари.

От вниманието на Уолтър не убягна, че съпротивата ѝ е сломена.

– Много умно от твоя страна – отбеляза той и избухна в луд смях, когато стражите изправиха ръцете на Гевин над главата и го приковаха за стената.

След като стражите излязоха, Демари вдигна чашата си и изля съдържанието ѝ върху лицето на съперника си.

– Събуди се, приятелче! На искам да пропуснеш приятния разговор, който предстои. Можехме и ние да слезем долу, но там нямаше да ми е особено приятно да се позабавлявам с жена ти. Я погледни насам! Не е ли красива? Бях почти готов да воювам за нея, но снощи установих, че не си струва. – Той протегна ръка на Джудит. – Ела веднага тук и покажи кой е новият ти господар!

Гевин го ритна с обувия си в тежък ботуш крак и Уолтър едва успя да отбегне удара. Той отиде до масата и грабна един камшик за езда.

Кожените ремъци бяха кървави. Гевин получи удар през лицето и на бузата му остана кървава следа. Без да ѝ обръща внимание, Гевин вдигна крак още веднъж. Ала не успя да го улучи.

Уолтър вдигна повторно камшика, но Джудит се втурна между двамата и застана с разперени ръце пред Гевин.

– Махни се оттук! – изръмжа мъжът ѝ. – Аз ще се браня сам.

Джудит го погледна изумено. Как щеше да се отбранява, като ръцете му бяха оковани? Тя пристъпи към Демари.

– Какво искаш от мен? – Гласът ѝ звучеше равнодушно.

Погледът на Гевин пронизваше гърба ѝ.

– Ела при мен! – заповяда Уолтър.

Джудит се поколеба, но разбра, че трябва да се подчини. Пристъпи напред и улови ръката му, макар че влажните му пръсти я изпълниха с отвращение.

– Скъпа моя – започна със сладък глас Уолтър, – първо искам да ни покажеш прекрасното си тяло. То е създадено да радва мъжете. – Той се обърна към Гевин и добави коварно: – Много мъже.

Тъй като Джудит не се помръдна, той я изгледа унищожително.

– Не ти ли казах, че си длъжна да ни покажеш какво криеш под роклята! Защо отказваш на съпруга си един последен поглед към голотата си?

Джудит се помъчи да разкопчее копченцата на корсажа си, но ръцете ѝ трепереха така силно, че не успя. После се сети, че трябва да печели време, стисна здраво зъби и започна да откопчава ситните копченца едно по едно.

– Защо се бавиш? – попита с надебелял език Уолтър, запрати чашата си към стената и измъкна меча си от ножницата.

Насочи острието към Джудит и с един замах разряза туниката и роклята ѝ. Пръстите му се впиха в деколтето на ризата. В следващия момент тънкият плат се скъса.

Джудит изписка тихо и се опита да прикрие голотата си. Острието на меча опря в гърлото ѝ.

– Не смей! – изграчи Уолтър и тя застана на мястото си.

Пияният мъж застана пред нея и се взря възхитено в натежалите ѝ гърди. Тази жена беше още по-прекрасна, отколкото си беше представял.

– За такава красота си струва да избиеш половин дузина съпрузи – промърмори замаяно той.

– Ще ми платиш за това! – изсъска вбесено Гевин и задърпа веригите си като побеснял.

– Ти ли ще ме убиеш? – изрева през смях Уолтър. – И как ще го направиш?

Той сграбчи Джудит през кръста и я изправи пред окования. После започна да machка гърдите ѝ.

– Да не би да искаш да изтръгнеш веригите от стената? Няма да успееш. Разгледай я добре, защото това ще бъде последната красива гледка в живота ти. Ще я отнесеш със себе си в отвъдното.

Ръката му се плъзгаше жадно по голата плът.

– Я виж този корем! Още е плосък и твърд, но много скоро там ще расте детето ми!

– Не! – изпищя Джудит.

Уолтър стисна болезнено ръката ѝ. Джудит не смееше дори да диша.

– Аз я изпълних със семената си и в утробата ѝ ще расте моят син. Помни това, когато се пържиш в ада, Гевин Аскот.

– Няма да мисля за жена, която ти си докосвал с мръсните си ръце – отговори мрачно Гевин. Ала погледът му беше впит в лицето на Джудит. – Ти не си човек, Уолтър Демари. Ти си звяр.

Уолтър блъсна Джудит и тя полетя към стената.

– Не! Недей! – изпищя тя, когато Демари се хвърли с изваден меч към мъжа ѝ. Ала беше толкова пиян, че едва се държеше на краката си, и ръцете не му се подчиняваха. Острието не улучи гърдите на Гевин.

Макар че беше окован, Гевин успя да се метне настрана, за да избегне удара. Следващият обаче го улучи в ухото. Главата му падна на гърдите.

– Ей, ти да не заспа! – изкрещя разярено Уолтър. Захвърли меча си и стисна Гевин за гърлото, за да го удуши.

Джудит не се поколеба нито секунда. Грабна меча и преди да е осъзнала какво прави, го заби с все сила в гърба му.

Уолтър застина наред движението. Пусна гърлото на врага си, обърна се и я погледна изумено. В следващия миг полетя напред и падна по лице на земята. Джудит едва се удържа да не изпищя. В гърлото ѝ напираше истеричен вик. Тя бе убила човек!

Изведнъж замъкът се разтърси из основи. Джудит се опомни бързо. Сега не биваше да губи нито секунда. Ключовете за веригите висяха на стената.

Тя освободи бързо ръцете на Гевин от белезниците и той дойде в съзнание. Видя пред себе си разголената Джудит и очите му се разшириха от изненада. Гърдите ѝ бяха целите в кръв. В краката му лежеше Демари. Мъртъв. От гърба му стърчеше меч.

– Облечи нещо, веднага! – проговори мрачно той.

В паниката си Джудит беше забравила, че е гола. Роклята ѝ, разрязана от меча на Демари, беше захвърлена на пода. Тя отвори сандъка, с

дрехи на края на леглото, който беше пълен до ръба с дрехите на Демари. Поколеба се за миг, защото ѝ беше отвратително да се докосне до вещите му.

– Дръж! – Гевин ѝ хвърли една вълнена туника. Джудит понечи да каже нещо, но гласът не ѝ се подчиняваше.

Шокът беше твърде голям. Тя бе убила човек!

– Стивън е тук! – извика тържествуващо Гевин и изтича до прозореца – Изкопали са подземни ходове под крепостната стена и камъните са поддали. – Той отиде при мъртвия и измъкна меч от гърба му. – Улучила си го точно където трябва. – Гласът му звучеше равнодушно. – За в бъдеще ще трябва да внимавам повече за собствения си гръб. По всичко личи, че си служиш доста умело с меч.

– Гевин! – извика добре познат глас.

– Рейн! – прошепна задавено Джудит. Очите ѝ се напълниха със сълзи.

Гевин вдигна резето на вратата. Рейн нахлу вътре като вихър и го стисна за раменете.

– Добре ли си?

– Доколкото мога да бъда добре при тези обстоятелства. Къде е Стивън?

– Долу, с другите. Щурмуването на замъка беше детска игра, след като срутихме една стена. Слугинята, майката на Джудит и Джон бяха долу. Не можахме да намерим само Джудит.

– Тя е тук – обясни студено Гевин. – Погрижи се за нея. Аз отивам да търся Стивън. – След тези думи той мина покрай брат си и изскочи от стаята.

Рейн погледна крехката фигура, свита на края на леглото. Отначало изобщо не позна снаха си в мъжката туника. Тя го погледна унило и той видя, че по бузите ѝ се стичат потоци сълзи. Изглеждаше толкова нещастна, че Рейн се втурна към нея и я грабна в обятията си.

Силни ридания разтърсиха гърдите ѝ.

– Аз... аз го убих – стенеше тя.

– Кого, за Бога?

– Уолтър Демари.

Рейн я помилва утешително.

– А чия е кръвта по стената? – попита тихо той.

– На Артър Смитън. Той беше васал на Уолтър и е измислил целия план.

– Не плачи, Джудит, всичко ще се оправи. Ела с мен.

Прислужницата ще ти помогне да облечеш други дрехи. – Рейн беше достатъчно тактичен и не попита защо роклята ѝ е разкъсана и хвърлена на пода.

– Добре ли е мама?

– Даже повече от добре. Не може да откъсне поглед от Джон Басе.

Гледа го, сякаш е добрият дядо Господ!

Джудит беше твърде объркана, за да го попита какво точно иска да каже.

Рейн я наметна с палтото си и я изведе от стаята.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

– Знаеш ли за детето? – попита Стивън, който стоеше с Гевин в двора на замъка.

– Казаха ми – отговори студено Гевин. – Ела да поседнем в сянката на онова дърво. Отвикнал съм от слънчевата светлина.

– Държали са те в тъмна дупка...

– Да, почти през цялото време...

– Е, не ми изглеждаш много зле. Не приличаш на човек, умиращ от глад.

– Така е. Джудит... тя ми изпращаше храна по слугинята.

Стивън разглеждаше с интерес полусрутената кула. След малко отбеляза:

– Тя е проявила истинска смелост, като е дошла тук. Поела е огромен риск.

– Нищо не е рискувала! Тя беше луда по него, както и той по нея.

– Аз говорих с нея, но не останах с това впечатление.

– Значи си се излъгал – изръмжа раздражено Гевин.

Стивън вдигна рамене.

– Това си е само ваша работа. Рейн ми каза, че е пристигнала поканена да се явиш в кралския двор. Със съпругата си. Можем да пътуваме заедно. Кралят вика и мен.

Гевин беше уморен до смърт и копнееше за мека постеля.

– Какво иска кралят?

– Иска да се запознае със съпругата ти, а на мен да представи кандидатка за женитба.

– Кралят иска да те омъжи?

– Да, за една богата шотландка, която мрази всичко английско.

– Жалко за теб – промърмори едва чуто Гевин. – Знам колко е неприятно да бъдеш мразен от собствената си съпруга.

Стивън се ухили с разбиране.

– Разликата е, че това те засяга, докато аз съм напълно равнодушен. Ако бъдещата ми съпруга не се държи, както аз искам, ще я зарежа и никога няма да ми види повече. Ще твърдя, че е неплодна и ще си осиновя момче, което да наследи богатството ѝ. Защо и ти не направиш така с жена си, щом като толкова те ядосва?

– Това означава да се разделя завинаги с нея – промърмори

нещастно Гевин и Стивън избухна в смях.

– Тя кара кръвта ти да кипи, нали? Няма нужда да ми обясняваш. Нали я видях.

– Значи е измамила и теб, както измами Рейн и Майлс – заяви мрачно Гевин и изкриви лице. – Двамата полудяват само щом я видят.

– Знаеш ли какво се сетих... Какво ще направиш с Джон Басе и...

– Нека се ожени за нея, щом иска. Ако и лейди Хелън е като дъщеря си, Джон също ще преживее ада още на земята. Това ще бъде достатъчно наказание за необмислените му действия.

Стивън се тресеше от смях. Гевин скочи от мястото си.

– Крайно време е да тръгваме! – изкрещя невъздържано той.

Джудит се върна в лагера, който войниците на Гевин бяха издигнали в другия край на долината пред замъка на Демари.

За да разсее поне малко мъчителното си вътрешно безпокойство, тя се отдалечи от другите и навлезе в горичката, която започваше непосредствено след лагера.

Едва сега започваше да усеща в какво напрежение е живяла през последните дни, да не говорим за страха, който непрекъснато трябваше да потиска.

Тя седна в тревата край едно бистро поточе и вдъхна дълбоко свежия горски въздух. Искаше поне за малко да се наслади на спокойствието и самотата.

– Ще ми позволиш ли да наруша за малко идилията ти? – стресна я дълбок мъжки глас.

Рейн се беше надвесил над нея и я гледаше с усмивка. Тя му махна с ръка и той приседна до нея, без да чака повторна покана.

– Надявах се, че между теб и Гевин най-последно се е възцарила хармония. Очевидно съм се излъгал – започна направо Рейн. – Защо уби Демари?

– Защото това беше единствената възможност – отговори едва чуто Джудит и сведе глава. Очите ѝ бяха пълни със сълзи и тя не искаше Рейн да ги види. – Беше ужасно.

Рейн вдигна рамене.

– Понякога просто се налага. А Гевин? Защо не остана с теб, за да те успокои?

– Оттогава не сме разменили нито дума – отговори с въздишка тя. – О, Рейн, нека да говорим за нещо друго. По-добре ли е кракът ти?

Рейн понечи да отговори, когато до ушите им достигна весел смях. Хелън и Джон се разхождаха по брега на потока. Джудит искаше да извика майка си, но Рейн я задържа.

Джудит го погледна укорно, после се обърна отново към майка си и се смая. Двамата се прегърнаха и устните им се сляха. След малко се отдалечиха, като си шепнеха нежни думи.

– Господи, а аз дори не подозирах... – прошепна смаяно тя, когато двамата вече не можеха да ги чуят.

Рейн се ухили доволно.

– Какво ли не става по Божия свят. Гевин е намерил нов съпруг за майка ти. Радвам се, че ще има кой да топли леглото й.

Джудит го изгледа унищожително.

– И ти се интересуваш само от леглото! Всички мъже сте еднакви!

Рейн я гледаше с възхищение. Сърцето му й принадлежеше.

– За какво друго би могъл да мисли един мъж, като погледне хубава жена? – попита с усмивка той. После изведнъж се изправи. – Трябва да вървя. Ще дойдеш ли с мен?

– Не. Искам да остана още малко тук.

Рейн се огледа. Мястото му се стори сигурно и безопасно.

– Не бива да оставаш навън след залез слънце – напомни й той. – Ако не се върнеш навреме, ще дойда да те взема.

Джудит остана сама и отново бе нападната от мрачните си мисли.

Гевин вярваше в наглите лъжи на Уолтър Демари! Беше сигурен, че тя носи под сърцето си детето на неприятеля му. Джудит неволно попи-па корема си.

Детето беше нейно. Само нейно! Каквото и да станеше, тя щеше да обича това дете и да се грижи за него.

– Какво ще правиш с нея? – попита Рейн и се отпусна тежко на един стол в шатрата на Гевин. Стивън седеше на едно ниско столче и точеше меча си на кремък.

Гевин седеше до масата и ядеше. Откакто беше в лагера, той ядеше почти непрекъснато.

– За жена ми ли говориш? – попита той между две хапки. – Много си се загрижил за нея.

– А ти я пренебрегваш – изфуча сърдито Рейн. – Тя уби човек заради теб! А ти дори не си й благодарил, че те спаси от смъртта. Знаеш ли колко е зле?

– Защото е убила мъжа, който й е направил бебе, нали! – изръмжа Гевин.

– Да ви донеса ли мечовете? – попита подигравателно Стивън. – Или предпочитате да се биете в пълно бойно снаряжение?

Рейн пое дълбоко дъх, за да се овладее.

– Прав си, братко. Искях само да вразумя Гевин. Той се държи невъзможно.

Гевин отмести чинията си и стана. Заразхожда се неспокойно напред-назад. След малко спря пред Рейн и изкрещя:

– Тя ще има дете от този мъж!

– От Демари? – Стивън спря да точи меча си и подсвирна през зъби. – Какво смяташ да правиш с нея?

Гевин се отпусна отново на стола си.

– Не знам. Рейн ме обвинява, че я наказвам с безразличието си. Какво друго бих могъл да сторя? Тя уби любовника си.

– Може би Демари я е заплашвал? Или я е отвел насила в леглото си?

Гевин сведе глава и в очите му се изписа безпомощност.

– Не знам защо го е направила. Тя беше ту на моя, ту на негова страна. Когато дойде при мен, заяви, че е готова да стори всичко, за да ме спаси. Ала когато ме отведоха при Демари, се държа като негова любовница. Откъде да знам кога се е преструвала и кога е била искрена?

Стивън проверяваше внимателно острието на меча си.

– Рейн има високо мнение за нея. Майлс също.

Гевин изпухтя презрително.

– Майлс е твърде млад, за да знае, че жените не се състоят само от красиво тяло. А Рейн – той се влюби в нея още от първия миг.

– Можеш да обявиш, че детето, което ще се роди, не е твое, и да се разделиш с нея.

– Никога! – изкрещя сърдито Гевин, но веднага съжали за думите си.

Стивън избухна в смях.

– Слушай, ти също си луд по нея и трябва да си го признаеш. Признавам, тя е необикновено красива. Има обаче и много други жени. Какво ще кажеш например за Лилиан? Нали се кълнеше, че ще я обичаш вечно?

Стивън беше единственият, който споделяше мнението на Гевин за любимата му.

– Тя се омъжи за Едмънд Чатауърт.

– За онзи пиян дебелак? Ти защо не й предложи брак?

Гевин не отговори. Мълчанието му беше достатъчно красноречиво.

Стивън пхна меча си в ножницата.

– Не си струва да се тормозим заради жените. Вземи съпругата си в леглото и ѝ създай достатъчно занимания, за да няма време да се отдава на глупави мисли.

За него темата беше приключена. Той скочи на крака и се запъти към изхода.

– Отивам да си легна. Денят беше дълъг и уморителен.

Гевин остана неподвижен, загледан мрачно пред себе си.

Мога да се разделя с нея, повтаряше си той. Но никога няма да се науча да живея без нея. Как щеше да живее без Джудит, без страстните ѝ прегръдки, без дяволските ѝ избухвания?

Рейн го наблюдаваше изпитателно. По някое време кимна доволно и прекъсна размишленията му:

– Върна ли се Джудит? Посъветвах я да не остава дълго сама в гората.

Гевин скочи като ужилен.

– Не ти разрешавам да си хабиш мислите за жена ми! По-добре ми кажи къде да я намеря!

Джудит беше коленичила на брега на потока и държеше ръцете си в хладната вода. Гласът на Гевин я изтръгна от мрачните размишления.

– Крайно време е да се върнеш в лагера!

Тя се сви, сякаш я беше ударил, и бавно се обърна. Гевин стоеше пред нея като скала. Сивите му очи изглеждаха почти черни в здрача. Лицето му беше затворено.

– Не познавам тази гора, но може да крие опасности.

Джудит стана и изпъна вцепенените си крайници.

– Това би ти харесало, нали? Мъртвата съпруга е по-добра от обезчестената. – Тя събра полите си и понечи да мине покрай него.

Гевин улови ръката ѝ.

– Трябва да поговорим. Без гняв.

– Между нас няма нищо друго, освен гняв. Кажи какво имаш да ми кажеш и аз ще се опитам да те изслушам. Изтощена съм и искам да си легна.

Лицето му омекна.

– Бременността ли е виновна за изтощението ти?

Джудит сложи ръце на корема си, сякаш искаше да защити нероденото си дете. След секунди вирна упорито брадичка и го погледна с гордост.

– Детето никога няма да бъде товар за мен.

Гевин се извърна настрана и се загледа в плискащата вода. Челото му се набръчка.

– След всичко, което се случи, съм готов да приема, че си действала от добри чувства, когато си се отдала на Демари. Знам, че не изпитваш любов към мен. Ала майка ти също беше в плен на онзи луд и ти вероятно си била готова на всичко, за да я спасиш. Така ли е?

Джудит кимна безмълвно.

– Не знам какво ти е било, когато си дошла в замъка му... Сигурно се е отнасял мило с теб, а ти си имала нужда от повече внимание. Може би и в деня на сватбата ни единствено той се е отнесъл любезно с теб... Предложил ти е повече, отколкото аз...

Джудит не можеше да продума. Мъжът ѝ се осмеляваше да ѝ говори тези безсрамия! Ядът я душеше.

– Когато хората узнаят, че детето ти не е от мен, сигурно ще ме подиграват много – продължи замислено Гевин. – Но аз няма да те изоставя. Ще се отнасям към детето ти като към своя плът и кръв. Един ден ще му дам част от земите ти. – Той млъкна я и погледна изпитателно. – Защо не ми отговаряш? Не се ли опитвам да бъда справедлив? Какво още искаш?

Джудит пое дълбоко дъх, за да се овладее, и заговори глухо:

– Така значи? Опитваш се да бъдеш справедлив! Това качество ти е напълно чуждо. Първо ми заявяваш, че си дошъл с честни намерения, а после хвърляш в лицето ми страшни обвинения. Това е подло.

– Аз ли те обвинявам?

– Да. Наистина ли мислиш, че съм се отдала доброволно на мъж, който е убил баща ми и държи в своя власт майка ми и съпруга ми? Твърдиш, че съм имала нужда от нежност. Да, това е вярно. От теб никога не съм я получила! Ала не съм толкова развалена, че да наруша клетвата си пред Бога.

– Говориш със загадки – промърмори мрачно Гевин.

– Ти ме обвиняваш в изневеря. Какво толкова неразбираемо има?

– Ти чакаш дете от този мъж. Следователно си нарушила брачната си клетва. Предложих ти да се грижа за детето. Би трябвало да ми благодариш, че не те гоня.

Джудит го гледаше изумено. Той не я попита нито веднъж дали пък детето не може да бъде негово? Вярваше твърдо в думите на Демари. На един подлец и негодник. Права беше майка ѝ, като я предупреждаваше, че мъжът вярва повече на най-големия лъжец, отколкото на собствената си жена.

– Нямах ли какво друго да ми кажеш? – попита мрачно Гевин. Тя го гледаше и мълчеше. – Съгласна ли си с предложенията ми?

Добре, каза си решително Джудит. Нека бъде, както иска той.

– Ти ще дадеш на детето част от моите земи. Жертвата не е чак толкова голяма – отбеляза иронично тя.

– Смятам да те задържа при себе си. А можех да те изгоня!

Джудит се изсмя горчиво.

– Ти желаяш тялото ми. Не съм чак толкова глупава, че да не го разбирам. Затова искам повече от едно парче земя за детето си.

– Пари ли искаш?

– Искам да ме обезщетиш, че дойдох доброволно в замъка на Демари. – Джудит говореше с мъка. В гърлото ѝ беше заседнала буца. Ала лицето ѝ оставаше спокойно.

– Какво искаш да ти дам?

– Искам майка ми да се омъжи за Джон Басе.

– Нали знаеш, че мога да ѝ намеря по-високопоставен съпруг?

– Тя обича Джон.

– Любов? Толкова ли е важно това?

– Ти нямаш представа какво значи да живееш без любов. Моля те да изпълниш желанието ми. Ти си най-близкият ѝ роднина и имаш право да разрешиш този брак. Позволи ѝ да се радва на любовта си.

Гевин я гледаше, без да помръдне. Беше толкова красива, че го омайваше. Ала по лицето ѝ се виждаше, че е безкрайно самотна. Наистина ли той се бе държал толкова грубо с нея, че беше потърсила утеха при нищожество като Демари!

Без да съзнава какво прави, той протегна ръце и я прегърна. Отново си припомни как се бе качила на дървото, за да се спаси от глигана и колко безпомощна беше в страха си. Целият ѝ кураж я беше напуснал. А после дойде тук, за да го спаси от лапите на врага.

– Аз не те мразя – пошепна в ухото ѝ той. После притисна лице в уханните ѝ коси. В главата му цареше хаос.

Той ли беше виновен, че жена му се бе отдала на друг мъж? Че носеше детето му? Защо я бе оставил без защита? Само веднъж се държа мило с нея – когато прекараха деня в гората. Трябваше честно да си признае, че и тогава се бе постарал само за да я върне в леглото си. Мислеше само за себе си. Никога за нея.

Той се отпусна в тревата и я привлече към себе си. Облегна се на едно дърво и я притисна нежно към гърдите си.

– Разкажи ми какво преживя в замъка на Демари – помоли глухо

той.

Джудит го погледна крадешком. Не можеше да му се довери. Колко пъти беше изпитвала на гърба си противоречивите му изблици! Дружелюбието се сменяше с гняв. Тя въздъхна и се прилепи към силното мъжко тяло. Толкова беше копняла да го усети отново до себе си. Това са единствените чувства помежду ни, каза си с болка тя.

– Всичко свърши – проговори едва чуто тя. – Искам да го забравя.

Гевин смръщи чело. Близостта ѝ го опияняваше.

– Джудит – прошепна пресипнало той и устата му потърси нейната. Целувката му пречупи съпротивата ѝ. Тя въздъхна примирено и обви с ръце врата му. – Знаеш ли колко ми липсваше... – Устните на Гевин милваха тила ѝ. – Когато се появи така внезапно в онази гадна дупка, помислих, че си ангел, паднал от небето. Уплаших се, че си само съществуване от сънищата...

– Аз съм жена от плът и кръв – проговори с лека усмивка Джудит.

Гевин я гледаше като замаян. След малко взе лицето ѝ в ръцете си и я зацелува жадно. Изведнъж очите му потъмняха.

– Можех да те убия, като гледах как онзи нещастник те опипва пред очите ми.

Джудит се скова в прегръдката му. После извърна лице.

– Не! – изръмжа сърдито той и я задържа. – Защо даваш на другите повече, отколкото на съпруга си?

Това вече беше прекалено и Джудит не издържа. Вдигна ръка и го зашлеви с все сила.

Очите на Гевин засвяткаха от гняв, но само след миг се смекчиха. Той взе ръката ѝ и я поднесе към устните си.

– Права си. Държа се като глупак. Нека забравим всичко. Мисли само за днес. И за бъдещето.

Устата му отново завладя нейната. Джудит не беше в състояние да се отбранява. Копнежът я надви.

Роклята ѝ падна под жадните му ръце. Обезумяла от желание, тя задържа трескаво дрехите му. Голите им тела се срещнаха с дива страст. Забравили всичко около себе си, двамата се отдадоха без остатък на плътската наслада.

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

– Джослин май е започнал да се смята за нещо по-висше – проговори с омраза Бланш. Двете с Глейдис пълнеха стомните с вино.

– Може и да си права. – Глейдис не беше толкова злобна. Джослин липсваше и на нея, но това не я караше да го мрази.

– Какво ли го задържа? Вече не ходи толкова често при нея. – Бланш направи неопределено движение с ръка към стаята на Лилиан. – А в залата почти не се мярка.

– Крие се в своята плевня.

– Сам? Сигурно е скрил там някоя жена!

Глейдис се изкиска.

– Защо да се задоволява с една, след като може да има много? И коя е жената, която живее в плевнята с него? Не е никоя от нас – всички са тук.

– Сигурна съм, че не седи сам в плевнята – настоя мрачно Бланш. – Хей ти! – извика заповеднически тя и махна на едно ново слугинче. – Я поеми тази работа. – Тя улови ръката на Глейдис и я повлече след себе си. – Ей сега ще разрешим тази загадка.

Двете момичета хукнаха към оборите.

– Я виж ти, той е излязъл и даже е отместил стълбата – установи раздражено Бланш. После донесе стълбата, докато Глейдис следеше да не се появи отнякъде жената на ратая.

Бланш опря стълбата в гредите и събра полите си, за да се качи горе. Глейдис я последва.

– Джослин? Ти ли си? – чу се нежен женски глас. Бланш изгледа тържествуващо Глейдис и влезе в малкото скривалище на Джослин.

– Ние сме, Констанс.

Лицето на младото момиче беше покрито със синини и рани, повечето от тях заздравели. Като видя двете слугини, тя се сви уплашено на постелята.

– А аз си мислех, че си се махнала завинаги – заговори с мрачна физиономия Бланш. – Ето каква била причината за новите навици на Джослин. Заради теб ни е пренебрегнал.

– Аз бях полумъртва. Той се грижеше за мен. Спаси ме от сигурна смърт.

– Оплепа си го в мрежата си, виждам. – В душата на Бланш нямаше

и капчица съчувствие. Беше й ясно, че сините петна и раните не са от Джослин. Такива неща вършени само Едмънд Чатауърт. – Знае ли лорд Чатауърт, че си тук? – осведоми се злобно тя.

Очите на Констанс се разшириха от ужас. Бланш се изсмя доволно.

– Представяш ли си, Глейдис? Тя е любимка на нашия лорд и го мами с друг! Какво ще кажеш да я отведем обратно при Чатауърт?

Глейдис изпитваше съжаление към уплашената млада жена. Бланш стисна сърдито китката й.

– Тя ни измами, а ти се колебаеш! Тази вещица ни отне Джослин. Вече си има лорд Едмънд и пак не е доволна.

Глейдис се обърна отново към Констанс и в погледа й имаше само злоба.

– Ако не дойдеш доброволно при лорд Едмънд, ще му кажем, че Джослин те е скрил тук – заплаши я Бланш.

Констанс стана веднага и покорно ги последва. Само една мисъл се въртеше в главата й: трябва да запазя Джослин. Никога в живота си не беше получавала и трохичка нежност. В нейния свят имаше само хора като Едмънд, Лилиан и Бланш. През последните две седмици тя беше живяла в обятията на Джослин като в сън. Той й шепнеше любовни думи, пееше й песни за любов и я даряваше с нежността си.

А сега злото отново я връхлетя. Констанс вървеше след двете служини като замаяна. Страхът я стискаше в железните си клещи и не й позволяваше да диша. Много скоро щеше отново да застане лице в лице с Едмънд Чатауърт.

– Чакайте тук – заповяда Бланш, щом влязоха в стаята на Чатауърт. – Аз ще доведа господаря.

– Мислиш ли, че ще дойде? – попита колебливо Глейдис.

– Разбира се, щом чуе кой го чака в стаята му. И внимавай да не избяга!

Много скоро Бланш се върна, следвана по петите от пухтящия Едмънд Чатауърт. Той не обичаше да го смущават, докато яде, но когато Бланш му разказа за Констанс, скочи като ужилен от стола си.

Той влезе в стаята, зарези здраво вратата и се обърна към Констанс, без да се интересува от треперещите от страх служини.

– Я, виж ти, сладката ми Констанс! Значи не си умряла. – Той я улови за брадичката и я принуди да го погледне. – Тези очи – промърмори задавено той. – Преследвах ме и в съня...

Като чу шум зад гърба си, той се обърна и видя, че Бланш и Глейдис се мъчат да вдигнат резето на вратата.

– Останете тук! – Той сграбчи едното от момичетата. Глейдис изплака от болка, когато тежката му ръка се впи в китката ѝ.

– Ние си имаме работа – осмели се да възрази Бланш. Гласът ѝ трепереше. – Ние сме ваши предани слуги, сър.

Чатауърт блъсна Глейдис с все сила и момичето падна на пода.

– Да не мислите, че ще я оставите тук като кошница с плодове и ще ви пусна да си вървите! Къде я намерихте?

Бланш и Глейдис се спогледаха с ужас. Не бяха очаквали разпит. Искана само да си върнат Джослин.

– Аз... не знам, господарю – заекна Бланш.

– Ти май ме смяташ за глупак? – изфуча разярено той. – Момичето е било в добро скривалище, иначе щях да я открия много по-рано. – Той изгледа с отвращение гърчещата се на пода Глейдис.

– Вие двете премълчавате нещо! Кого защитавате? – Той стисна ръката на Бланш и я изви на гърба.

– О, господарю, боли ме! – изхленчи тя.

– Ще ти оскубя косата косъм по косъм, ако не си отвориш устата! – проговори заплашително той.

– Беше... при Бейнс – проговори Глейдис, която искаше да защити приятелката си.

Чатауърт пусна ръката на Бланш. Бейнс беше един от слугите му, капризен, подъл мъж, омразен на всички. Лордът знаеше това. Знаеше също, че Бейнс спи в кухнята и няма удобно скривалище, където да подслони Констанс.

– Ти лъжеш! – изрева той и я изрита. Глейдис се отдръпна в най-далечния ъгъл на стаята, но той се хвърли върху нея като разярен бик. – Това беше последната ти лъжа! – изръмжа той, сграбчи я и я повлече към отворения прозорец.

Бланш се вцепени от ужас. Не можеше да повярва в онова, което ставаше. Глейдис се отбраняваше отчаяно, но не можеше да се мери със силния мъж.

Чатауърт я блъсна в гърба и тя полетя през прозореца. Писъкът ѝ беше оглушителен. Бланш се облегна с треперещи колене на стената и се опита да се пребори с надигащото се гадене.

– Готово – установи доволно лордът и се обърна към другото момиче: – А сега искам да чуя истината! Кой беше? Кой я криеше?

– Джослин – проговори през сълзи Бланш.

– Не! – изпищя Констанс и се разтрепери като в треска. Не можеше да понесе мисълта, че Джослин ще бъде жестоко наказан за доброто си

дело.

Чатауърт се ухили злорадо. Красивият певец? Той беше отнесъл мъртвото момиче, за да го погребе. Лордът почти беше забравил онази нощ.

– Къде спи той? Как така е успял да я крие толкова време?

– Спи в плевнята, на сеното. – Бланш мислеше за обезобразеното тяло на приятелката си, което лежеше на плочките в двора. – Казах ви всичко, господарю. И ви доведох Констанс.

Очите ѝ бяха разширени от страх и Чатауърт се изсмя доволно. Харесваше хората, които се бояха от него.

– Махай се отгук! – изкрещя той и вдигна резето на вратата. Изрита я в гърба и Бланш полетя навън. Тя се спусна по стълбата, сякаш я гонеха всички адски фурии. Прекоси двора и избяга през портата, без да я е грижа за стражите, които подвикваха през смях подире ѝ.

Спря едва когато не ѝ остана въздух и дробовете я заболяха нетърпимо. Отдъхна си малко, после бавно се повлече по горската пътека, без нито веднъж да се обърне назад.

Джослин скри в жакета си няколко сливи. Знаеше, че Констанс обича много пресните плодове. Той прекоси двора, като си подсвиркуваше весело и си представяше прекрасните деца с виолетови очи, които двамата с Констанс щяха да си родят един ден.

Като видя стълбата, опряна на гредите, в сърцето му пропълзя леден страх. Хукна като луд към обора и изкачи стъпалата на един дъх.

Когато установи, че Констанс е изчезнала, сърцето му заби като лудо. Въпреки това прегърси всяко тгълче на плевнята.

Беше сигурен, че момичето не е напуснало доброволно обора. Слезе бавно по стълбата и по бузите му закапаха сълзи.

Може би някоя от жените му беше погодила този подъл номер и беше примамила Констанс в друго скривалище? Той се вкопчи в тази надежда.

Не се изненада, когато видя на вратата Чатауърт. А зад него двама въоръжени мъже.

– Какво направихте с нея? – изкрещя като безумен той и се втурна към лорда. Пръстите му се впиха в гърлото му. Лицето на Чатауърт стана тъмночервено, преди стражите да успеят да откъснат обезумелия момък.

– Ще си платиш за тази дързост – изхъхри Едмънд и изтупа праха

от кадифения си жакет.

Джослин не се уплаши.

– Какво си й направил, свиня такава! – изкрещя той.

Чатауърт заскърца със зъби. След малко заговори, като подчертаваше всяка дума.

– Утре слънцето ще изгрее за последен път за теб, момко. И през целия ден ще търпиш адски мъчения, кълна се в това. А тази нощ аз ще се забавлявам до насита с любовницата ти.

– Не! – изрева Джослин. – Тя не е виновна за нищо. Пусни я! Накажи само мен!

– О, разбира се, че ще те накажа. Аз съм господарят тук. И двамата сте в ръцете ми. Нямахме нужда от последното предложение. Хванете го и го отведете в затвора. Покажете му какво става, когато един прост певец не се отнася с дължимото уважение към господаря си.

Констанс седеше в стаята на Едмънд Чатауърт. Малкото кураж, който беше събрала през дните с Джослин, я напусна много бързо.

Знаеше, че никога вече няма да види отново Джослин, да лежи в обятията му. Единствената й надежда беше, че той е успяла да избяга, че Бланш го е предупредила.

Констанс отиде до прозореца и изведнъж се вцепени от ужас. Дватама въоръжени пазачи на лорда вървяха през двора и влачеха след себе си окървавено тяло. Сърцето й спря, после заби като безумно. Това беше Джослин! Пазачите го водеха в дупката!

Това беше най-страшният затвор в замъка. Съвсем малка ниша, изсечена в скалата, в която човек не можеше нито да се изправи, нито да седне. Трябваше да стои приведен и не му достигаше въздух. Затворените там живееха не повече от седмица.

Констанс проследи с трескав поглед как пазачите съблякоха Джослин само по риза и го хвърлиха в тъмната дупка.

Когато вратата на нишата се затвори, тя стоя дълго неподвижна. За Джослин нямаше надежда. Ако не умреше до утре сутринта, Чатауърт щеше да го измъчва до смърт. И щеше да се смее, когато певецът изпълнеше последния си дъх.

Констанс се обърна бавно. На масата бяха поставени три чаши, които само Чатауърт имаше право да употребява. Тя знаеше какво трябва да направи. Животът ѝ бе загубил смисъла си.

Тя грабна една чаша и я удари в ръба на масата. Взе едно остро парченце и спокойно разряза вените си. Приседна на леглото и се вгледа като замаяна в изтичащата кръв.

– Скоро ще бъда при теб, Джослин – шепнеха изстиващите ѝ устни.

Тя се сви на леглото и не мръдна повече. Мекият летен вятър си играеше с косите ѝ. Констанс не забелязваше нищо. Тя гледаше усмихнато пред себе си и си припомняше любовните думи, които ѝ казваше Джослин.

Кръвта ѝ изтече и с нея си отиде и животът. Надвита от чувството за слабост, Констанс затвори очи. Скоро изпадна в милостиво безсъзнание, което меко я отведе в обятията на смъртта.

– Ей ти! Дишаш ли още? – извика дрезгав глас и думите отекнаха оглушително в затвора на Джослин.

Момъкът беше като упоен и в първия миг не разбра добре какво му казаха.

– Да – прозвуча задавеният му шепот.

– Измъкни го оттук, бързо! – заповяда женски глас.

Джослин не разбираше какво става с него. Някой го издърпа от тясната дупка и го положи на земята. Той вдъхна дълбоко свежия нощен въздух и съзнанието му се възвърна. Отвори бавно очи и се огледа уплашено.

След минута се изправи и погледна спасителите си. Не се изненада, когато позна ратая от обора и дебелия му жена.

– Трябва веднага да се махнеш оттук! – проговориха в един глас двамата и го поведоха през тъмния двор към оборите.

Джослин крачеше бързо напред и усещаше как силите му се възвръщат. Щом наближиха оборите, жената продължи настойчиво:

– Мъжът ми ще ти помогне да се измъкнеш през стената. Вземи тази торбичка. Пригответа съм ти нещо за ядене. Ще ти стигне за няколко дни.

– Няма да си тръгна без Констанс – проговори упорито Джослин.

– Знаех си, че няма да тръгнеш, без да си я видял със собствените си очи... – Тя му махна да я последва. Отведе го в един празен обор и му показа неподвижната фигура, положена върху една бала сено, покрита с грубо палто.

Без да каже нищо повече, жената отметна палтото и Джослин впи ужасен поглед в бялото лице на Констанс.

– Мъртва е – поясни тихо жената. – Прерязала си е вените. Не я проклинай. Животът щеше да бъде ад за нея.

Джослин се наведе и нежно целуна студените устни. Жената го подръпна за ръкава.

– Побързай! Някой може да те види.

Джослин се обърна и прекоси обора, без да се оглежда. Излезе на двора и се запъти към главния вход на къщата. Никой не го чу. Вьоржените пазачи спяха дълбоко. Той откачи от стената един остър меч и тръгна нагоре по стълбите. Стражът пред вратата на Едмънд Чатауърт се беше облегал на стената и хъркаше. Той беше едър, силен мъж и ако беше буден, Джослин нямаше да може да се пребори с него.

Без да бърза, младият певец вдигна меча и го заби в гърдите на войника. Извади го и тихо откряна вратата. Тя не беше зарезана. Очевидно Чатауърт се чувстваше сигурен в дома си.

Джослин влезе в просторното помещение и отиде до леглото. Не му харесваше, че трябва да убие човек. Но кръвта на Констанс зовеше за отмъщение.

Той сграбчи Едмънд Чатауърт за косата. Дебелият мъж се събуди от дълбокия си пиянски сън и се облещи ужасено.

– Не! – изграчи той.

Това бяха последните му думи. Острието на меча прониза гърлото му.

Лириан не можеше да заспи, Дни наред се мятеше нервно в леглото си и не можеше да намери покой. Джослин й липсваше болезнено.

Тя го викаше всяка вечер в стаята си, но напразно. Той само я поглеждаше изпод дългите си мигли и не отговаряше нищо.

Лириан дръпна завесите на балдахина и се надигна. Наметна халата си и излезе от покоите си. Щом наближи стълбата, усети, че нещо става. Инстинктът я предупреждаваше за опасност. Вратата към стаята на мъжа й зееше отворена.

А постът, който бдеше над съня на своя лорд, беше паднал по лице и не мърдаше.

От стаята на Едмънд излезе мъж. Той не се огледа, а забърза право към стълбата. Лириан, която виждаше като котка в мрака, зърна на жакета му кръв. Погледът й се стрелна към лицето му и тя едва не извика.

Джослин! Сърцето й се сви от болка. Това беше той и в същото време беше съвсем друг човек. Усмехнатият млад певец беше отстъпил място на студен, жесток убиец... По гърба на жената пролазиха студени тръпки.

– Джослин – прошепна задавено тя, но той не я чу. След като шумът от стъпките му заглъхна по стъпалата.

Лириан се втурна като безумна към стаята на съпруга си. Като го

видя да лежи целият в кръв, по лицето ѝ се плъзна странна усмивка.

– Той е мъртъв – проговори студено тя. – Сега съм вдовица. Най-после щеше да има всичко, за което копнееше. Сега беше богата. Докато стоеше пред мъртвия си съпруг, тя правеше планове за бъдещето. Джослин ѝ върна свободата. Сега пътят ѝ към Гевин беше свободен.

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

В шатрата беше много горещо и Гевин не можеше да спи. Той погледна към Джудит, която дишаше спокойно и дълбоко. На устните му заигра усмивка. Бяха се любили много часове. Най-после Джудит беше заспала от изтощение.

Той стана и се облече. Никога нямаше да се умори да я люби. Тя събуждаше в него все нови и нови сили.

Той уви Джудит в една кадифена пелерина и я вдигна от леглото. Тя се сгуши в него, без да се събуди. Гевин излезе от шатрата и я понесе към гората.

Щом стигнаха до потока, той се приведе и целуна полуотворените ѝ устни. Джудит се усмихна със затворени очи.

– Къде ме носиш? – попита сънено тя.

Не получи отговор, чу само тих смях. Гевин спря на полянката и я положи внимателно на тревата. Свежият въздух и пляскането на водата скоро я изтръгнаха от обаятията на съня.

Гевин приседна до нея.

– Тази нощ отново ми каза, че си престъпила клетвата си. За коя клетва говориш?

Онова, което искаше да знае Гевин, беше защо жена му е убила Демари, след като той очевидно е означавал нещо за нея. Вече приписваше само на себе си вината, че тя бе отишла при друг мъж. Мислеше, че тя е престъпила клетвата, дадена му пред олтара и пред много свидетели, и искаше да чуе потвърждението от устата ѝ.

Все още не се беше разсъмнало напълно и Гевин не забеляза изчервяването на Джудит. Тя нямаше представа какво става в главата на мъжа ѝ.

– Не съм чак толкова чудовище, че да не можеш да ми кажеш какво те измъчва – настоя меко той. – Отговори ми само на този въпрос. Обещавам, че повече нищо няма да те питам.

Залязващата луна се подаде иззад стената от облаци и Джудит видя лицето на Гевин. Тя сведе глава и призна:

– Дадох тази клетва в деня на сватбата и... не съдържах думата си.

Гевин кимна. Точно от това се беше опасявал.

– Наруших клетвата си в нощта, когато дойдох при теб – продължи тихо тя. – Онзи мъж нямаше право да твърди, че не спим в едно легло.

Тези неща не засягат никого освен нас.

Гевин я изгледа смаяно.

– Не те разбирам...

– Говоря ти за клетвата. Нали ме попита каква клетва съм нарушила. – Тя забеляза, че той все още не разбира, и се опита да обясни: – Ка-то те видях с... като ви видях в градината... – Джудит млъкна. Споме-нът беше твърде болезнен.

Гевин я погледна втрещено. Мозъкът му работеше трескаво. Из-веднъж избухна в смях. Джудит се сви, сякаш я беше ударил.

– Защо ми се надсмиваш?

– Не ти се надсмивам. – Той не можеше да се успокои. – Когато си дала тази клетва, ти беше още девица. Не знаеше нищо за плътските ра-дости. Нямаше представа за чувствата, които мога да събудя в теб и че няма да можеш без тях.

Джудит скочи на крака.

– Ти си непоносим! Какво си въобразяваш! Аз ти признах най-ин-тимните си чувства, а ти се забавляваш! – Тя му обърна гръб и тръгна обратно.

Гевин успя да хване края на пелерината и я свали от гърба ѝ. Джу-дит изпищя и се опита да скрие голотата си.

– Така ли ще се върнеш в лагера? – попита през смях той. Нави пе-лерината и я мушна под главата си. После се отпусна назад и затвори очи.

След минута той чу подозрителен шум в близкия храсталак и скочи стреснато. Обърна се към горичката и се опули смаяно.

– Ах ти, малка вещице! – извика той, когато Джудит излезе от храс-тите с тържествуваща усмивка. Беше покрила голотата си с богато раз-листени клони.

Гевин се изправи и с престорен гняв сложи ръце на хълбоците си.

– Няма ли да спечеля поне един спор с теб?

– Съзнавам, че ти е много трудно – промърмори с лицемерно съ-чувствие тя.

Гевин се ухили, протегна светкавично ръка и смъкна от тялото ѝ роклята от листа. Привлече я към себе си и прегърна голото ѝ тяло, кое-то блестеше като алабастр на лунната светлина.

– Не знаеш ли, че добрата жена никога не се кара с мъжа си? – по-пита предизвикателно той. Сложи я да седне на един нисък клон и впи поглед в очите ѝ, които бяха на еднаква височина с неговите.

– Искам да ти кажа, че когато си гневна, дяволски ме възбуждаш. –

Видя как очите ѝ се разшириха от уплаха и се удари по главата. – О, Джудит, забравих, че се боиш от височината! Моля те, прости ми! – Трябваше да положи немалко усилия, за да отвори вкочанените ѝ пръсти, които стискаха до болка грапавия клон. Взе я отново на ръце, отнесе я на брега на потока и уви треперещото ѝ тяло с кадифената пелерина. Отново се прокле, че е постъпил толкова необмислено.

Той я погледна дълбоко в очите, повдигна нежно брадичката ѝ и целуна студените устни. Джудит се вкопчи в него като удавница.

– Дръж ме здраво! – пошепна умолително тя. – Не ме оставяй сама!

Сърцето му полетя към нейното. Ръцете му я държаха здраво.

– Никога няма да те оставя, скъпа моя. Никога!

Гевин беше разбрал, че Джудит е страстна натура, но никога не я беше виждал такава. Тя отговаряше на целувките му с дива страст. Захвърли пелерината надалеч и се притисна към слабните му. Опиянението ѝ обзе и него.

Малките ръце на Джудит се мушнаха под ризата му. Тя го блъсна с все сила и когато той падна в тревата, легна върху него. От устата му се изтръгна задавен стон и тя се разсемя.

– Ако знаеш с какъв страх ме гледаш! – зашепна му страстно тя.

В очите му лумна пламъкът на страстта. Джудит потърси жадно устните му, той обхвана с две ръце хълбоците ѝ и мощно проникна в нея. Телата им полетяха към върха на насладата.

– Събуди се, Джудит! – прошепна в ухото ѝ Гевин. – Трябва да се върнем в лагера, преди другите да се събудят и да тръгнат да ни търсят.

– Какво ме интересуват другите... – промърмори Джудит и се уви в пелерината.

Гевин се надигна и я погледна. Никога не беше преживявал нощ като тази. Каква беше жената, която беше взел за съпруга? Изкусителка или перце, което се носеше по вятъра? Жена, която търсеше само своята изгода? Или наистина беше с добро сърце и се грижеше за другите, както твърдяха братята му?

Каквато и да беше, в любовта нямаше равна на нея.

– Да повикам ли Джоан да ти помогне в обличането? – попита учтиво той.

Най-после постигна желания успех. Джудит се отърси от сънливостта и седна в тревата. Вдъхна дълбоко свежия утринен въздух, прозя се и се протегна. Пелерината се свлече от раменете ѝ и разкри

натежалите й гърди.

– Велики Боже! – простена Гевин и отмести очи. – Покрий се или не мога да гарантирам, че ще стигнем до Лондон.

Джудит се усмихна уморено.

– Бих предпочела да остана тук. В кралския двор сигурно е много скучно.

Гевин се засмя и я уви в пелерината. После отново я вдигна на ръце.

– Събуди се най-после! Рейн и Майлс ще тръгнат днес и аз трябва да поговоря с тях.

Само след час Джудит стоеше между Майлс и Рейн. Двамата братя на мъжа й бяха облечени за път.

– Ще ми липсвате – въздъхна Джудит. – Много. Надявам се, че скоро ще ни дойдете на гости.

– Позволи ми да те целуна за сбогом – помоли почти плахо Рейн, вдигна я във въздуха и я целуна братски по бузата.

Майлс се засмя подигравателно.

– Така ли се целува красива жена? Ти нямаш представа как да се отнасяш с нежния пол. – После прегърна здраво Джудит и впи устни в нейните.

– Ти се забравяш! – изръмжа гневен глас зад гърба му.

Джудит се освободи от прегръдката на Майлс и се обърна към съпруга си. Очите му бяха потъмнели от гняв. Рейн и Майлс си размениха многозначителни погледи. Никога не бяха виждали брат си да ревнува.

– По-добре я пусни, че Гевин ще извади мечата си – промърмори предупредително Рейн.

За да ядоса още повече брат си, Майлс я задържа още малко.

– Струва си дори да се бия за нея – засмя се той и най-после отпусна ръце.

– Надявам се да се съберем за Коледа – рече Рейн и удари брат си по рамото. – Много искам да видя шотландската лейди, която ще стане жена на Стивън.

Гевин издърпа Джудит да застане до него.

– Тогава до Коледа – изръмжа той.

Братята му възседнаха конете си и потеглиха, следвани от хората си.

– Наистина ли им се разсърди? – попита тихо Джудит.

Гевин въздъхна.

– Не мога да гледам как други мъже те докосват. Това важи дори за

братята ми.

Джудит се взираше замислено пред себе си.

– Дано дойдат за Коледа. Тогава бебето ми ще бъде вече родено.

Бебето. Брадичката на Гевин се опъна. Не искаше да мисли за това дете. То беше от врага му. Той стисна силно ръката на Джудит и проговори хладно:

– Да се връщаме в лагера.

След около час потеглиха на път. Яздиха цял ден и едва късно вечерта спряха за почивка. И двамата не бързаха да пристигнат в Лондон.

Гевин се наслаждаваше на пътуването. Чувстваше се все по-свързан с Джудит. Двамата водеха дълги разговори и си разказваха преживелици от детството.

Когато се навечеряха, Гевин седна в шатрата си пред сметководната книга. Трябваше да запише всички разходи по пътуването. Тази работа му беше неприятна, но управителят му беше болен. Освен това нямаше особено доверие на човека, който се беше съгласил да води сметките.

Гевин отпи глътка ябълково вино и погледна мрачно към Джудит. Тя седеше край входа на шатрата и плетеше. Съзнаваше, че тя бе предприела това мъчително начинание само за да му угоди. Забравил сметките, той я наблюдаваше с интерес. Видя как лицето ѝ се зачерви, как чертите ѝ се изопнаха и стисна зъби, за да не се засмее. Най-после реши да я избави от мъките.

– Не би ли могла да ми помогнеш? – предложи със сладък глас той.
 – Разбира се, ако нямаш нищо против да прекъснеш за малко плетенето.
 – Лицето му остана сериозно, когато Джудит с готовност захвърли настрана куките и кълбото. – Похарчили сме твърде много пари. Не разбирам как е станало – обясни мрачно той и ѝ показа сметките.

Джудит прегледа внимателно колоните с цифри. Тази работа ѝ беше добре позната и отговаряше на вкуса ѝ много повече от плетенето. Изведнъж спря и посочи една цифра.

– Пет талера за хляб? Кой е поискал толкова много пари?

Гевин вдигна рамене.

– Сега ще се оправя с пекаря! – заяви сърдито Джудит и скочи от стола.

– Ами плетката ти? – извика подире ѝ Гевин.

Тя се обърна ядосано, но като видя, че той само я дразни, отговори на усмивката му. Вдигна кълбото и го хвърли към него.

– Защо не продължиш ти?

Гевин седя дълго на стола си, вгледан в кълбото синя прежда. Когато Джудит я нямаше, шатрата беше празна и пуста. Той стана и отиде до изхода.

Огледа се и със задоволство установи, че жена му е взела управлението в свои ръце. Застанала наред лагерта, тя даваше енергично нарежданията си. Правеше го любезно и никои не смееше да ѝ противоречи.

Давам ѝ един час, каза си с усмивка Гевин. После я искам обратно в шатрата. Искам отново да усетя тялото ѝ до своето.

– Вие сте влюбена в него – установи делово Джоан, докато разресваше косата на господарката си.

Двете бяха станали рано и в шатрата цареше полумрак. В роклята от светлозелена вълна Джудит сияеше като бисер. Очите ѝ светеха с нов блясък и я правеха още по-красива.

– Толкова ли е невероятно жената да обича съпруга си? – попита иронично Джудит.

– Не, когато той отговаря на любовта ѝ. Бъдете предпазлива и не се обвързвайте твърде много с него. Защото, ако един ден узнаете, че той ви изменя, ще рухнете.

– Ние сме постоянно заедно. Ако не ме обича, той не би правил това, нали? – Джудит погледна с очакване прислужницата си.

– Права сте. Само че в кралския двор ще бъде различно. Там няма да бъдете сама с него. Освен това там са най-красивите жени на Англия.

– Стига си приказвала! По-добре се погрижи за косата ми! – започва да сърдито Джудит.

– Разбира се, господарке – отговори спокойно Джоан.

Докато язدهа към столицата, Джудит мислеше непрекъснато за думите на Джоан. Любов ли беше онова, което изпитваше към Гевин? Дали щеше да понесе, ако го видеше в прегръдката на друга? Дори само при мисълта за това ѝ ставаше студено.

– Добре ли си? – попита загрижено Гевин, който яздеше редом с нея. – Изведнъж побледня.

– Аз... мислех за крал Хенри. В двора му сигурно живеят много красиви жени.

Гевин хвърли развеселен поглед към Стивън, който яздеше от дясната страна на Джудит.

– Какво ще кажеш, братко?

– Не се страхувай, Джудит, ти можеш да се мериш във всяко

отношение с тях – отговори кратко Стивън, после изведнъж обърна коня си и се присъедини към хората си.

– Не исках да го разсъдя – прошепна с болка Джудит.

– Не го разсърди. Стивън се тревожи за предстоящата си сватба. Не бива да се засягаш. Говорят, че момичето мрази всички англичани, и той вероятно очаква, че животът му ще бъде ад.

Джудит кимна сериозно и отново устреми поглед към пътя пред тях.

Когато седнаха да обядват, тя се отдалечи незабелязано от другите. Намери един храст със сочни малини и се наведе да ги обере.

– Не биваше да се отделяш от нас – обади се Стивън, който се беше приближил незабелязано.

Джудит скочи на крака. Сърцето ѝ биеше като лудо.

– О, Стивън, уплаши ме! – изохка тя.

– Ако бях неприятел, щях да те грабна и да те отвлека.

Джудит го погледна изпитателно.

– Защо си винаги сериозен и мрачен? Сигурно се тревожиш за малката шотландка... – Той изфуча сърцито и Джудит продължи бързо, за да не му позволи да избухне: – Видял ли си я поне веднъж?

– Не! – Стивън си откъсна една малина. – Още не съм решил да я направя своя жена. Преди да умре, баща ѝ я е провъзгласил за водач на клана Макарън.

– Значи тази жена управлява сама наследството си? – Погледът на Джудит се устреми някъде в далечината.

– Точно така – изръмжа Стивън. В гласа му имаше отвращение.

– Ти нямаш представа дали е красива...

– Сигурно е дебела и грозна като греха. Още по-вероятно е мрачна и бърлива като бабичка.

Лицето му беше толкова отчаяно, че Джудит избухна в смях.

– Ти си много различен от братята си.

Стивън я погледна в очите.

– Знаеш ли, животът ми не беше много лесен. Майлс и Рейн бяха вечно залепени един за друг. Гевин трябваше да управлява имотите. А аз...

– Ти си бил винаги сам.

Той разтърси недоволно глава.

– Ти ме омагьосваш. Разказвам ти повече, отколкото искам.

– Ако шотландската наследница не се държи мило с теб, ще ѝ издере очите – заяви съвсем сериозно Джудит.

Стивън избухна в луд смях. Джудит се присъедини към смеха му и в този миг ги изненада Гевин.

– Защо се отдалечаваш от лагера, без да ми кажеш? – попита строго той. После седна до нея в тревата и напълни шепата си със сочни малини.

– Няма да отговарям на неучтиви въпроси – отговори спокойно Джудит. – Утре ли ще пристигнем в Лондон?

В погледа на Гевин блесна възхищение.

– Добре парираш ударите, малка вещице. Наистина ли те е страх от красавиците в двора?

Той се засмя, но Джудит остана сериозна.

– Страх ме е само от една жена. Веднъж вече успя да ни раздели. Не искам това да се случи втори път.

Лицето на Гевин стана кораво и недостъпно.

– Престани да говориш за нея. Аз се отнесох почтено с теб, не те укорих за случилото се с Демари. А сега искаш и душата ми!

– Искаш да кажеш, че душата ти принадлежи на нея? – попита все така спокойно Джудит.

Гевин я погледна. Златните ѝ очи сияеха, кожата ѝ беше мека, тя го изкушаваше с цялото си същество. Спомни си страстните часове от миналата нощ и въздъхна.

– Не ме питай – промърмори той. – Едно знам със сигурност: моята душа вече не ми принадлежи.

Първото, което направи неприятно впечатление на Джудит в Лондон, беше мръсотията. Канавките бяха пълни с боклуци. Свине и плъхове се ровеха в сметта. Къщите от дърво и камък бяха построени толкова близо една до друга, че в стаите почти не проникваха слънце и чист въздух. Повечето бяха четириетажни.

Ужасът очевидно беше изписан на лицето на Джудит, защото Стивън и Гевин избухнаха в смях.

– Добре дошла в града на нашия крал – поздрави я сухо Стивън.

Когато влязоха в укрепления Уинчестър, неприятните впечатления се заличиха. Тук не беше толкова мръсно. Един ратай притича да поеме конете им. Гевин помогна на Джудит да слезе от седлото. Първата ѝ работа беше да провери колите с багаж и мебели.

– Не прави това! – задържа я Гевин. – Кралят вероятно е разбрал, че сме пристигнали, и не желае да чака, докато ти подредиш всичко.

– Така ли ще се явя пред краля? – Тази сутрин Джудит се бе облякла особено грижливо – в тъмнокафява туника и рокля от светложълто кадифе с богато извезани ръкави, – но въпреки това се чувстваше несигурна.

– Изглеждаш великолепно – увери я Гевин. – Ела, трябва да те представя на краля.

Сърцето на Джудит биеше неспокойно. Нямаше представа какво й предстои. Очакваше огромна, тържествена зала, затова се изненада от скромната обстановка.

Жени и мъже седяха по диваните, играеха шах и други игри, разговаряха. Три дами се бяха отпуснали в краката на един млад мъж, който свиреше на лютня.

Джудит не видя никъде краля. Изненада се още повече, когато Гевин прегъна коляно пред един скромно облечен мъж. Първото, което правеше впечатление в него, бяха малките сини очи, олисялото теме и умореният вид.

Джудит се отърси бързо от изненадата си и направи дълбок поклон. Кралят взе ръката й.

– Ела на светло, за да мога да те разгледам. Чувал съм много за красотата ти. – Той я поведе към прозореца. – Наистина си красива. – В гласа му звучеше искрено възхищение. – Погледни я, Бес. Това е лейди Джудит, жената на Гевин.

Джудит се обърна и видя красива дама на средна възраст. Макар че не бе познала крал Хенри, тази жена без съмнение беше кралицата. Горда и самоуверена. Тя се усмихна любезно на Джудит и не й позволи да довърши реверанса си.

– Ваше величество...

Елизабет й подаде ръка.

– Графиньо, радвам се, че ще останете известно време при нас. – Тя сведе леко глава и попита учудено: – Нещо лошо ли казах?

Джудит се усмихна сърдечно.

– Не, разбира се, че не. Само че никога не са ме наричали графиня. Знаете ли, баща ми почина неотдавна и...

– Трагична смърт. А мъжът, който е виновен за случилото се...

– ...е мъртъв – довърши беззвучно Джудит. Споменът не преставаше да я мъчи. Никога нямаше да забрави как беше забила меча в гърба на Уолтър Демари.

– Вероятно сте уморена след пътуването. – Елизабет се усмихваше любезно. – Желаете ли да изпием по чаша вино в личните ми покои?

– С удоволствие, Ваше величество!

Кралицата напусна залата с отмерени крачки и Джудит я последва почтително.

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Лилиан седеше пред огледалото. По цялата стая бяха разхвърляни рокли във великолепни цветове и кройки. Всяка одежда беше ушита с една единствена цел: да прави впечатление. Лилиан искаше всички да говорят за нея.

Когато видя великолепните тоалети на Джудит Рейвдаун на сватбата ѝ, тя едва не умря от завист. Сега искаше да привлече отново интереса на Гевин.

Днес щеше да го види отново! Само заради него се обличаше така грижливо. Червената кадифена рокля, която носеше над розова туника, беше избродирана с огромни цветя. И ѝ стоеше много добре, както установи със задоволство Лилиан след обстойно разглеждане в огледалото.

След страшните месеци с Едмънд Чатауърт тя имаше нужда от любовта и обожанието на Гевин.

– Разгледай добре диадемата – обърна се тя към прислужницата си Ела. – Нима смяташ, че тези сини камъни подхождат на очите ми? Какво си въобразяваш? – Тя смъкна накита и го захвърли настрана. – Онзи златар е глупак. Как е могъл да сложи такива камъни?

Ела се наведе и вдигна грижливо красивата диадема.

– Той работи за кралицата и Нейно величество е напълно доволна от него – осмели се да възрази тя. – Освен това каза, че никога не е създавал такава прекрасна диадема.

Ела знаеше как да умилюва господарката си. Затова добави с мила усмивка:

– Няма скъпоценен камък на света, който може да се мери с цвета на очите ви.

Лилиан се почувства поласкана.

– Наистина ли смяташ така?

– Разбира се – увери я тържествено Ела. – Нито една жена не може да се мери с вас по красота.

– А какво ще кажеш за онази Рейвдаун? – Лилиан упорито продължаваше да я нарича с моминската ѝ име и след сватбата ѝ с Гевин.

– И тя – промърмори мрачно Ела. – Господарке, нали няма да сторите нищо, с което да заслужете гнева на Църквата?

– Какво бих могла да ѝ направя? Гевин беше мой, преди да се ожени за нея. Смятам отново да го спечеля за себе си.

Ела знаеше от опит, че няма смисъл да възразява на господарката си. Въпреки това се осмели да изрази известно съмнение:

– Не забравяйте, че сте още в траур за съпруга си. А тя за баща си.

Лилиан избухна в смях.

– Баща ѝ беше още по-отвратителен от скъпия ми съпруг.

– Не се говори така за мъртвите!

– Стига с тези глупости! – ядоса се не на шега Лилиан. След малко успокоено приглади роклята си и попита: – Смяташ ли, че веднага ще ме забележат?

– Кой би могъл да ви пропусне! – усмихна се с обич Ела.

Джудит стоеше до съпруга си. Чувстваше се слаба и безпомощна. Гостите бяха толкова разкошно облечени...

Гевин очевидно се ползваше с уважение в двора. Всички го посрещаха радостно и това я изпълваше с гордост. Той се отнасяше към нея като истински кавалер и тъй като знаеше, че не е свикнала с много хора и шумни празненства, оставаше до нея почти през цялото време.

За вечеря бяха наредени дълги маси. Музикантите вече настройваха инструментите си, за да забавляват гостите по време на яденето.

– Харесва ли ти тук? – попита тихо Гевин.

– Да. Макар че е доста шумно и цари ужасна бъркотия.

Гевин избухна в смях.

– И ще стане още по-лошо. Трябва само да ми кажеш, когато се умориш, и веднага ще си тръгнем.

– Не те ли притеснявам, като искам през цялото време да стоиш до мен?

– Дори напротив. Бих се ядосал, ако се държеше другояче. Нали виждам как мъжете те поглъщат с погледи.

– Така ли? – промълви изненадано Джудит. – Не бях забелязала.

– Моралът не е на особена почит в двора. Нравите са доста разпуснати. Не искам невинната ми малка женичка да попадне в лапите на някой опитен изкусител. Дръж се близо до мен или до Стивън. Хайде да отидем при него.

Двамата се опитаха да си пробият път към Стивън, който се беше облегал на стената в отсрещния край на залата.

Стивън беше облечен елегантно и изглеждаше много добре. Джудит беше горда, че е придружена от двама толкова красиви мъже. Направи ѝ впечатление, че една дръзка млада дама е втренчила жаден

поглед в Стивън.

– Там има една красавица, която не откъсва очи от теб – каза му тихо тя.

Стивън не се помръдна.

– Знам, но дните ми на ерген са преброени. След няколко седмици ще вървя под ръка с някаква тромава шотландка, която ще ме следи с погледи на лешояд.

Джудит избухна в смях.

– Сигурна съм, че шотландката няма да бъде чак толкова лоша, колкото си мислиш. Гевин също не ме познаваше. Дали и той е вярвал, че съм дебела и грозна?

Стивън я погледна втренчено.

– Ако знаеш колко му завиждам, че има жена като теб. Ти си не само красива, а и умна. Гевин е щастливец.

Джудит усети, че се изчервява, и сведе глава.

– Засрамваш ме – прошепна смутено тя.

Изведнъж усети, че в голямата зала става нещо. Веселото настроение се помрачи и това очевидно имаше нещо общо с нея и Стивън. Много от гостите ги зяпаха любопитно и Джудит не можеше да разбере защо.

– Разгледа ли вече градините, Джудит? – попита бързо Стивън. – Кралицата има великолепни лилии и невероятни рози...

Тя го погледна намръщено. Той беше решил да я изведе от залата, но защо?

Когато гостите се разстъпиха, за да й дадат възможност да погледне към Лириан Чатауърт, тя разбра какво става. Лириан вървеше през залата с гордо вдигната глава. Лицето ѝ сияеше. Усмивката ѝ беше предназначена само за един мъж. За Гевин.

Джудит я гледаше, без да помръдне. Роклята ѝ беше твърде ярка и не подхождаше особено добре на бледата ѝ кожа.

Гостите си шепнеха възбудено. Очевидно се осведомяваха един друг, че Гевин Аскот е имал любовна връзка с Лириан Чатауърт.

Джудит се обърна бавно към мъжа си и видя, че погледът му е втренчен в приближаващата жена. Тя спря пред него и му протегна двете си ръце. Гевин ги улови и ги целуна горещо.

Смехът на краля отекна оглушително в утихналата зала.

– Вие двамата май се познавате добре.

– Така е – отговори с усмивка Гевин.

– Да, познаваме се дори много добре – добави с тържествуваща

усмивка Лилиан.

– Бих желала да разгледам градината – обърна се Джудит към Стивън и улови ръката му.

– Джудит... – започна смутено Стивън, когато излязоха навън.

– Сега не искам да говоря за тази жена. Не можеш да ме успокоиш, колкото и да се стараяш. Знам за нея и Гевин – знам го от деня на сватбата си. – Тя застана пред един розов храст и вдъхна дълбоко тежкия му аромат. – Той никога не ме е лъгал за отношенията си с нея. Никога не е крил от мен, че я обича.

– Не бива да се примиряваш с това, Джудит!

Тя се обърна рязко.

– И какво бих могла да направя? Кажете ми, какво! Той не ми вярва. Смята, че съм развратница. Аз отидох при Демари, за да го спася, а той ме обвини, че съм правила любов с него. Очаквам неговото дете, а той твърди, че е от Демари.

– Наистина ли детето е на Гевин?

– Значи той е казал и на теб, че ме обвинява в изневяра?

– Защо не му кажеш истината?

– За да ме нарече лъжкия? Никога! Детето ще бъде мое, все едно кой е бащата!

– Джудит, за Гевин ще означава извънредно много да знае, че детето е негово.

– Ти ли ще отидеш да му кажеш? – ядоса се още повече тя. – Първо обаче ще трябва да отстраниш от пътя си любовницата му. Знам, че ще се зарадва на тази вест, но аз бих предпочела да запазя нещо и за себе си, колкото и егоистично да ти се струва това.

Стивън се отпусна на една каменна пейка и я погледна втренчено. Джудит не заслужаваше такова отношение от страна на съпруга си. Той съзнаваше, че в момента е твърде ядосан, за да застане пред Гевин, и реши да мълчи. Иначе нямаше да може да се овладее.

– Господарке! – извика женски глас.

– Какво има, Джоан? – попита изненадано Джудит.

– Трябва да се върнете в залата. Вечерята започва – обясни колебливо прислужницата.

– Няма да вечерям. Кажете им, че не се чувствам добре. Кажете им каквото искате.

– Наистина ли смятате да го оставите в ръцете на онази мръсница? – попита сърдито Джоан. – Елате и седнете на масата.

– Джоан е права, Джудит – подкрепи я с усмивка Стивън.

– Лорд Гевин питаше за вас, господарке – добави Джоан.

– Колко великодушно от негова страна, че си е спомнил за мен – изсъска вбесено Джудит.

– Точно така, спомнил си е – обади се Гевин, застанал на входа на градината. – Върви си! – обърна се той към Джоан. – Трябва да говоря насаме с жена си. Ти също си върви! – нареди той на брат си.

Стивън понечи да възрази, но после само изгледа мрачно Гевин и излезе от градината.

– Не се чувствам добре – промълви глухо Джудит и понечи да мине покрай него.

Гевин я задържа за ръката. После нежно я привлече към себе си. Тя вдигна глава и го изгледа с омраза. Отдавна не го беше гледала така.

– Не се сърди – помоли нежно той.

Тя се опита да се изтръгне от прегръдката му.

– Ти ме пренебрегна пред целия двор и искаш да го приема с усмивка? Да не ме смяташ за светица?

– Не съм направил нищо с Лилиан. Само я поздравих и целунах ръката ѝ. Отдавна не съм я виждал.

Джудит изкриви уста.

– Видях как я гледаше. В погледа ти имаше толкова страст, че тя едва не избухна в пламъци.

Гевин я погледна сериозно.

– Ревнуваш ли?

– От кого? От това безлично русо същество, което иска да ми отнеме съпруга? Не, не ревнувам. Нужна е много по-достойна кандидатка, за да събуди ревността ми.

Очите на Гевин заблестяха. Той не допускаше никой да говори против Лилиан.

– Гневът те прави несправедлива.

– Нима искаш да приема, че ме унижи пред краля? Не забеляза ли как гостите ме зяпаха и си шепнеха подигравателно? Жената би трябвало да обича мъжа си, за да ревнува съперницата си.

– Значи ти не изпитваш любов към мен? – попита студено той.

– Никога не съм произнасяла тази дума, нали? – отговори също така студено тя. Искаше да му причини болка, както ѝ беше причинил той.

– Да вървим – нареди властно той. – Кралят забави вечерята. Ако искаш да сложиш край на приказките, постарай се да изиграеш ролята на влюбена съпруга.

Джудит го последва мълчаливо. Странно, но гневът ѝ се беше

разсеял.

Кралят беше отредил за Джудит почетното място на трапезата си. Гевин седеше до кралицата, от другата му страна беше Лилиан Чатауърт.

– Толкова сте бледа, скъпа моя – посрещна я с усмивка кралят.

Джудит направи опит да отговори на усмивката му.

– Пътуването беше изморително, а и бременността ми създава проблеми.

– Значи чакате дете? Много бързо. Сигурно лорд Гевин е много щастлив?

Джудит се усмихна, без да отговори.

– Гевин... – Лилиан се приведе към него, за да не ги чуят съседите.

– Толкова отдавна не сме се виждали.

Тя беше предпазлива, защото усещаше, че нещо помежду им не е наред. Гевин целуна ръцете ѝ и в първите минути тя беше убедена, че все още я обожава и ще бъде неин завинаги. Но след малко погледът му потърси съпругата. Без да ѝ каже нито дума, той я остави и отиде да търси Джудит.

– Приеми моите съболезнования за смъртта на съпруга си – проговори хладно Гевин.

– Ти ще ме сметнеш за безсърдечна, но ще ти призная, че не тъгувам за него. Той се отнасяше зле с мен.

Гевин я изгледа остро.

– Ти сама си го избра.

– Принудиха ме да склуча този брак и ти много добре го знаеш! О, Гевин, ако ме беше почакал малко, сега можехме да бъдем заедно. Би могъл обаче да помолиш краля да анулира брака ти. Сигурна съм, че ще се съгласи да стана твоя жена. – Тя сложи ръка върху неговата.

– Ти май забрави, че съм женен! Имам законна съпруга.

– Кралят не може да затвори сърцето си пред истинската любов. Той ще разтрогне брака ти.

Гевин се зае с месото в чинията си.

– Престани да говориш глупости. Вече се наслушах достатъчно на такива приказки. Джудит чака дете и сега дори кралят не може да анулира брака ни.

Той се обърна към кралицата ѝ я заговори. Лилиан седеше неподвижна, без да яде, и се опитваше да проумее думите на любимия си.

Защо не искаше и да чуе за анулиране на брака си? Защо говореше за детето на Джудит, сякаш не беше бащата?

Вечерята свърши, слугите раздигнаха масите и ги преместиха до стените. Музикантите засвириха за танц.

– Искаш ли да танцуваш с мен? – попита Гевин, който не се отделяше нито на крачка от жена си.

– Може би първо трябва да помоля за разрешение? – Джудит погледна злобно към Лилиан, която беше събрала около себе си тълпа обожатели.

Гевин впи пръсти в китката ѝ.

– Несправедлива си. Нямам вина за разпределението на местата. Правя всичко, за да се чувстваш добре тук. Толкова ми стигат силите, разбери!

Стига толкова караници, каза си решително Джудит.

– Да, ще танцувам с теб – съгласи се с усмивка тя.

– Бихме могли да отидем в градината. Ношта е приятно топла – предложи след малко Гевин.

Джудит се поколеба за миг, после кимна. Двамата едва бяха затворили след себе си портичката, когато Гевин я грабна в прегръдките си и я зацелува страстно.

– О, Джудит – прошепна той, заровил лице в косата ѝ. Гласът му беше пресипнал от възбуда. – Знаеш ли колко ме боли, когато ме гледаш с омраза. Не бива да ми се сърдиш.

Тя беше готова да му повярва. Никога не ѝ беше говорил по този начин. Но дали можеше да му има доверие?

– Ела в стаята ми. Ще се любим и няма да се караме.

– Ти казваш това само защото ме желаш физически, нали? – попита със съмнение тя.

– Казвам онова, което чувствам. – Той я целуна отново.

Джудит също бе обзета от силно желание. Тя се притисна до гърдите му и впи устни в неговите.

– Ела с мен горе или ще те взема в градината...

Джудит се освободи от него и хукна към портичката. Двамата стигнаха до стълбата, той я грабна и я понесе нагоре, за да стигнат по-бързо.

В стаята ги посрещна сънената Джоан.

– Иди си! Тази вечер не се нуждая повече от теб – обясни малко засрамено Джудит.

Джоан улови мрачния поглед на Гевин и побърза да изчезне от стаята.

– Защо жените винаги си шият рокли с толкова много копчета? – изръмжа Гевин, докато нетърпеливо разкопчаваше корсажа ѝ.

Най-после двамата паднаха голи в леглото и ръцете ѝ започнаха да изследват мускулестото му тяло. Тя спря да го милва едва когато устните му се впиха в зърното на гърдата ѝ. От гърлото ѝ се изтръгна сладостен стон.

– Харесва ли ти? – попита той и очите му потъмняха от страст.

– Да, да, не преставай! – прошепна умолително тя и се раздвижи неспокойно.

Гевин я натисна във възглавниците и се намести върху нея. Усети как тя разтвори с готовност крака и тялото ѝ се устреми срещу неговото.

Той проникна устремно в нея, защото усещаше, че вече не издържа. Двамата се задвижиха в див ритъм. Страстта им се сля в един общ пламък и двамата стигнаха заедно до кулминацията на екстаза.

По-късно, когато Джудит заспа в ръцете му, Гевин дълго лежа с отворени очи. Не смееше да се помръдне, за да не я събуди. Само лежеше и се вслушваше в равномерното ѝ дишане.

Кога ли се влюбих в нея, питаше се отново и отново той. А какви са чувствата ми към Лилиан? Престанах ли да я обичам?

Като я видя днес, в първия момент остана смяян от промяната, която беше станала с нея.

Джудит се раздвижи в ръцете му. Той я притисна силно към гърдите си. Вече беше напълно сигурен, че се е отдала на Уолтър Демари само за да го спаси.

Той я притискаше с такава сила, че Джудит се събуди. Не ѝ достигаше въздух.

– Ще ме удушиш – прошепна укорно тя. – Защо не спиш?

Гевин я целуна по носа.

– Не знаеш ли как да ме разсъниш още повече? – попита шеговито той. Ръцете му отново започнаха да милват затопленото от съня тяло. Страстта им пламна за кой ли път тази нощ.

Когато тялото ѝ се разтрепери от желание, той я взе така бурно, че тя спря да диша. Накрая и двамата заспаха изтощено.

На следващата сутрин Джудит намери леглото до себе си празно. Гевин беше излязъл и тя веднага се почувства самотна.

Джоан ѝ помогна да се облече. Джудит бързаше, защото снощи на вечерята беше чула, че ще има лов със соколи. Гевин я чакаше на стълбата. Очите му блестяха.

– Надявах се да те намеря в леглото – прошепна в ухото ѝ той. – И

смятах да ти направя компания.

Джудит отговори на усмивката му.

– Да се върна ли? – попита шеговито тя.

– Не, не сега. Имам новини за теб. Кралят даде съгласието си Джон да се ожени за майка ти.

Джудит знаеше, че кралят взема присърце съдбите и на по-обикновените хора. Тя погледна щастливо съпруга си и се хвърли на гърдите му.

– Много ти благодаря. Двамата ще бъдат безкрайно щастливи.

Той я притисна силно до себе си и изведнъж я пусна.

– Бих бил щастлив, ако можех да изпълня всичките ти желания – промърмори като на себе си той.

Сърцето ѝ заби щастливо. Само да можеха всички дни да бъдат като този, каза си с копнеж тя.

– Иди при майка си и ѝ занеси добрата вест. А после се върни в двора на замъка, където ще се съберем за лова. – Той я погледна загрижено. – Смяташ ли, че си достатъчно добре, за да излезеш на езда?

За първи път той говореше за бременността ѝ спокойно и дружелюбно. Джудит беше на седмото небе.

– Много съм добре – увери го тържествено тя. – Кралицата ми разказа, че докато била бременна, много обичала да язди.

Тя му махна с ръка и забърза към стаята на майка си.

– О, това била малката Рейвдаун! – изсъска зад гърба ѝ познат глас. Джудит се обърна рязко и се озова лице в лице с Лилиан Чатауърт. – Сигурно отиваш при новия си любовник? – продължи подигравателно съперницата ѝ. Джудит я погледна втренчено и тя добави: – Не се прави, че не ме познаваш. Срещнахме се на сватбата ти.

– Ужасно съжалявам, че не можах да присъствам на твоята сватба. – Джудит говореше с осъзнато превъзходство. – Особено след като Гевин ми даде да прочета писмото, в което му се кълнеше във вечна любов.

Очите на Лилиан изпускаха светкавици.

– Трагично е, че всичко свърши толкова бързо – изгука тя.

– Какво искаш да кажеш?

Лилиан се усмихна доволно.

– Ти май не знаеш? Бедният ми съпруг беше убит в съня си. Сега съм вдовица и свободна. Мислех, че Гевин ти е казал. Той се заинтересува много от новината, че вече съм без мъж...

Джудит се обърна и продължи пътя си. Не знаеше, че Лилиан е

останала вдовица. Сега между Гевин и бившата му любовница стоеше само тя.

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Джудит имаше чувството, че на краката ѝ са окачени оловни тежестки. Беше толкова заета с чутото от Лилиан, че се движеше като в транс.

– Джудит!

Тя се стресна, после се усмихна нежно на майка си.

– Какво ти е? – попита загрижено Хелън.

Лицето на дъщеря ѝ беше толкова бледо. Джудит направи опит да се усмихне.

– Скоро ще загубя майка си – заговори тържествено тя. – Искам да ти кажа, че Гевин е съгласен да се омъжиш за Джон Басе. Кралят също е дал съгласието си.

Хелън я погледна изумено. После цветът се отдръпна от лицето ѝ и тя се свлече на пода.

– Помощ! – извика уплашено Джудит. Един прислужник притича и вдигна припадналата. – Отнеси я към оборите! – заповяда тя. – Трябва ѝ слънце.

Хелън дойде на себе си много скоро. Като видя изплашения поглед на Джудит, кимна с усмивка.

– Правилно си предположила, детето ми – обясни тихо тя. – Аз нося детето на Джон.

Джудит се отпусна на една бала слама.

– Ние с теб май ще родим по едно и също време?

– Почти. – Хелън понечи да каже още нещо, но видя приближаващия Гевин и млъкна.

Джудит скочи и се втурна към съпруга си. Заговори му оживено и след първоначалната изненада Гевин се засмя.

– Винаги съм смятал Джон Басе за разумен мъж, а той...

– Той обича мама. А мъжете и жените, които се обичат, правят необикновени неща.

Гевин я погледна в очите и се възхити на блясъка им.

– Права си – промърмори пресипнало той. – Вече започвам да го разбирам.

– Защо не ми каза, че тя е вдовица? – попита тихо Джудит.

– Кой? – попита изненадано Гевин и смръщи чело.

– Лилиан. Кой друг?

Гевин вдигна рамене.

– Забравих. – На лицето му грейна усмивка. – Когато си близо до мен, мисля за съвсем други неща.

– Не се опитвай да се отклониш от темата!

Той я стисна за раменете.

– По дяволите, защо започваш пак? Аз искам...

– Трябва да побързаме, ако искаме да вземе участие в лова – напомни му Джудит и се усмихна.

Ловът се оказа много интересен за Джудит. Соколът ѝ улови три жерава.

Гевин нямаше късмет. Едва беше възседнал коня си, когато дотича една слугиня и му предаде вестта, че Стивън го чака до стената на замъка. Гевин я погледна учудено. Защо му беше казала, че Джудит не бива да узнае нищо за срещата? Даже го беше повторила настойчиво.

Той се отдалечи бавно от ловците и препусна към стената на кралския замък. Да не би да беше някаква клопка? Той не отиде на уговореното място, а завърза коня си за едно дърво и се приближи към полянката с изваден меч.

– Гевин! – изпищя Лилиан и притисна ръка към гърдите си. – Толкова ме уплаши!

– Къде е Стивън? – попита той и се огледа недоверчиво.

– Махни най-последно този меч! Караш ме да се страхувам. – Лилиан се усмихна изкусително.

– Значи ти си ме повикала тук, а не Стивън?

– Да. Това беше единствената възможност да те отделя от нея. – Тя сведе плахо поглед. – Ако ти бяха казали, че съм аз, сигурно нямаше да дойдеш...

Гевин прибра меча си в ножницата. Мястото беше усмотено и много подходящо за любовна среща.

– Ти също мислиш за миналото, нали? – Лилиан се отпусна на тревата и протегна ръце към него. – Ела, седни при мен. Трябва да поговорим.

Гевин остана прав, втренчил поглед в лицето ѝ. Не преставаше да я сравнява с Джудит. Лилиан беше красива, но устните ѝ бяха тънки и бледи дори когато се усмихваше. Днес усмивката ѝ беше още по-неискрена от вчера. Сините ѝ очи му напомняха повече за ледени късчета, отколкото за блестящи сапфири. А цветовете на роклята ѝ бяха прекалено ярки.

– Защо сядаш толкова далече от мен? Сърдиш ли ми се? – попита недоволно тя, когато той седна насреща ѝ.

– Много неща се промениха, Лилиан. – Гевин не видя как челото ѝ се сбърчи.

– Още ли се сърдиш, че се омъжих за Едмънд? Колко пъти трябва да ти обяснявам, че ме принуди да го сторя! Сега обаче съм свободна и бихме могли...

– Лилиан – прекъсна я енергично той, – не говори повече за тези неща. – Не му беше приятно да ѝ причини болка, но не можеше да предаде Джудит. – Няма да оставя жена си.

– Аз... не те разбирам. Двамата бихме могли...

Гевин улови ръката ѝ и я притисна леко.

– Не, Лилиан. Аз съм женен мъж.

– Гевин! Какво искаш да кажеш с тези думи?

– Аз обичам Джудит – отговори просто той. Лилиан затрепери от гняв.

– Ти каза, че се отвращаваш от нея. В деня на сватбата ми обеща, че никога няма да я обичаш!

При спомена за този ден Гевин се усмихна. Тогава бяха произнесени две клетви. Джудит беше нарушила своята, Гевин – също.

– Не помниш ли, че ме заплаши да се самоубиеш? В онзи момент бях готов да направя всичко, за да го предотвратя.

– Значи вече ти е все едно какво ще стане с мен?

– Не, Лилиан. Ти знаеш, че винаги ще имаш място в сърцето ми. Ти си първата ми любов и аз няма да те забравя.

Лилиан го гледаше с широко разтворени очи.

– Говориш, сякаш вече съм мъртва. Цялото ти сърце ли принадлежи на нея?

– Крайно време е да проумееш, че Джудит е моя съпруга.

Този път не ѝ беше трудно да се разплаче. Сълезите потекоха сами от очите ѝ, но тя се постара да ги прикрие и заговори с пресекаващ глас:

– Моето сърце не е от камък. Аз съм чувствителна жена. Ти може да не ме обичаш, но аз ти принадлежа завинаги. Знаеш ли в какъв ад живях с Едмънд? Той се отнасяше към мене по-зле, отколкото към последната дрипава слугиня. Затваряше ме в покоите ми, не ми позволяваше да излизам сама извън замъка...

– Не говори повече за него, Лилиан!

– И знаеш ли защо го правеше? Защото в деня на сватбата ти ме е наблюдавал. Знаеше за срещата ни в градината. Знаеше също, че съм идвала в шатрата ти. Помниш ли с каква страст ме целуваше тогава? В деня след сватбата ти?

Гевин кимна. Не му беше приятно да слуша думите ѝ, но нямаше друг изход.

– Той ми напомняше всеки ден, че съм била твоя, преди да стана негова. А аз го понасях. Не се съпротивлявах, защото любовта ми към теб е най-ценното нещо в живота ми. Всяка нощ лежах в самотното си легло и мислех за теб. За твоята любов.

– Лилиан, моля те, не се измъчвай!

– А ти мислеше ли за мен? Помисли ли за мен поне веднъж?

– Разбира се – отговори честно той. – В началото на брака си мислех често за теб. Ала Джудит е фантастична жена. Ти е много добра и е достойна за любов. Признавам, в деня на сватбата не вярвах, че някога ще я обикна. Много добре знаеш, че се ожених за нея само заради наследството ѝ.

Лилиан въздъхна тежко.

– Какво ще правя сега? Сърцето ми принадлежи само на теб и така ще бъде винаги...

– Лилиан, трябва да разбереш, че всичко между нас е свършено. Пътищата ни са разделени.

– Защо си толкова студен и недостъпен? – попита укорно тя, протегна ръка и докосна неговата. – По-рано беше съвсем различен.

Гевин си припомни любовните часове с Джудит. Жена му беше съвсем различна от Лилиан. Първата му любима не обичаше милувките нито преди, нито след любовния акт. Сексът с нея беше само животинска страст.

Лилиан го наблюдаваше през полуспуснати мигли, но изтъква погрешно израза на лицето му и продължи да го милва.

Гевин се надигна рязко. Тя скочи след него. Хвърли се на гърдите му и обви с ръце врата му.

– Ти също не си забравил, нали? – зашепна горещо тя. После вдигна очаквателно лице към устните му.

Гевин се отдели от нея и я погледна спокойно.

– Не, Лилиан.

Тя го гледаше като замаяна. Ръцете ѝ се свиха в юмруци.

– Ти си престанал да бъдеш мъж! Да не те е страх от нея?

– Не! – Гевин никога не я беше виждал такава. Думите ѝ и изразът на лицето ѝ го шокираха.

Лилиан забеляза веднага, че е допуснала непростима грешка, и побърза да се разплаче. Сведе глава и когато отново го погледна, от очите ѝ се отрониха две големи сълзи.

– Значи това е сбогуването ни – прошепна едва чуто тя. – Мога ли да те помоля за една целувка? Само една, преди да си тръгнеш. Не бива да ми отказваш...

Тя изглеждаше толкова невинна, че Гевин не можа да се удържи. Изтри сълзите ѝ и отговори развълнувано:

– Не, Лилиан, няма да ти откажа. – Привлече я в обятията си и устата му докосна бегло нейната.

Лилиан не искаше такава целувка. Езикът ѝ се втурна между устните му и ги раздели, но предизвикателството ѝ остана без отговор.

Гевин я погледна учудено. Страстта му към тази жена беше угаснала завинаги. Сега единственото му желание беше да се махне оттук колкото се може по-бързо.

– Трябва да си вървя – промърмори той с принудена любезност.

Лилиан осъзна, че е изгубила властта си над него. Прехапа устни, за да спре напирания яден отговор, и се постара да изглежда тъжна. Гевин възседна коня си и се отдалечи, без да се обърне нито веднъж.

– Тази проклетата вещица! – изсъска въсено тя, след като Гевин вече не можеше да я чуе. Проклетата Джудит Рейвдаун ѝ беше отнела най-красивия мъж в двора.

– Не! – каза си след малко тя. Няма да се предам. Никой нямаше право да ѝ отнема онова, което беше само нейно. Тя щеше да се бори за Гевин. С всички средства!

Беше рискувала много, за да организира тази среща в кралския двор. Дори бе премълчала, че познава убица на съпруга си.

Сега задачата ѝ беше да наблюдава внимателно Джудит, за да открие слабите ѝ места. А после щеше да си върне онова, което ѝ принадлежеше.

Гевин се върна колкото се може по-бързо при ловуващите. Надяваше се да не са забелязали отсъствието му. През цялото време благодареше на небето, че Джудит не го бе видяла да целува Лилиан. Знаеше, че не можеше да ѝ даде приемливо обяснение за случилото се.

Намери жена си да размахва стръвта, за да върне любимия си сокол. Като я видя, копнежът му по нея стана изведнъж толкова силен, че надви всички останали усещания. Той пришпори коня си, за да стигне по-бързо до нея.

Още преди да спре, хвана юздите на коня ѝ и ги дръпна.

– Гевин! – извика смаяно Джудит. Трябваше да се залови здраво за седлото, за да не падне. Соколът запърха възбудено.

Останалите участници в лова се засмяха с разбиране.

– Те са женени отскоро – обясни един.

Гевин поведе кобилата на Джудит след себе си и отвлече ездачката и коня ѝ.

– Какво ти стана, Гевин? – попита изумено Джудит.

Той скочи от седлото и посегна към нея. Вдигна я от коня и я зацелува с нарастваща страст.

– Не можех да мисля за нищо друго, само за теб – шепнеше дрезгаво той. – Желая те! Само да знаеш колко те желая...

– Усещам желанието ти – отговори с усмивка Джудит и се огледа търсещо. – Мисля, че мястото е подходящо.

Гевин кимна и се зае да откопчава туниката ѝ. Нетърпеливи, двамата се освободиха от дрехите и се отпуснаха на топлата трева.

Любиха се с такава необуздана страст, сякаш не бяха се виждали с години.

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Лириан се взираше замислено в стройния, рус, красив мъж отсреща, който се беше облегал на стената.

Лицето му беше замечтано, приличаше на човек, влюбен до ушите. Лириан кимаше с усмивка на седналия до нея господин, но не чуваше нито дума от онова, което той й говореше.

Мислите й непрекъснато се връщаха към разговора, който беше водела с Гевин. Той й бе признал, че обича жена си.

Сега двамата танцуваха и Лириан непрекъснато ги поглеждаше завистливо. Как се притискаха един в друг, с каква любов се усмихваха, как бяха забравили всичко наоколо си...

Макар че в краката й падаха все нови и нови обожатели, желанието й да си върне Гевин ставаше все по-силно. Той си позволи да я отблъсне! Лириан се закле, че ще отстрани от пътя си Джудит.

Младият мъж до стената не откъсваше поглед от Джудит. Лириан бе забелязала това още на вечерята. Погледът му следеше неотстъпно жената до Гевин Аскот. Ала Джудит не забелязваше нищо.

Тя не е истинска жена, след като не се чувства поласкана от вниманието на мъжете, мислеше със задоволство Лириан.

– Моля господата да ме извинят – проговори с мила усмивка тя, стана и се запъти към мъжа до стената.

– Красива е, нали? – започна направо тя, макар че думите излизаха с мъка от устата й.

– О, да, прекрасна... – съгласи се с въздишка младият мъж.

– Тъжно е, че една толкова красива дама води такъв нещастен живот.

Мъжът се обърна рязко и я изгледа смаяно.

– Нещастна? Та тя изглежда най-щастливата жена в тази зала!

– Само защото умее да крие чувствата си.

– Вие сте лейди Лириан Чатауърт?

Тя кимна.

– Да, а вие?

– Алън Феърфакс – отговори той и се наведе да целуне ръката й. – Винаги на вашите услуги, прекрасна госпожо!

– Аз не се нуждаю от тях, но лейди Джудит сигурно ще ви бъде благодарна.

Младият мъж се загледа отново към танцуващите.

– Тя е най-прекрасната жена, която някога съм виждал – прошепна развълнувано той.

Очите на Лилиан святкаха като парчета лед.

– Признахте ли любовта си на дамата?

Алън я погледна намръщено.

– Разбира се, че не. Аз съм рицар, а тя е омъжена.

– Вярно е, но е много нещастна.

Алън поклати невярващо глава. Погледът на Джудит не се откъсваше от лицето на съпруга ѝ.

– Аз я познавам добре и изпитвам дълбоко съчувствие към нея. Едва вчера се разплака отчаяно пред мен и ми призна, че копнее за истинска любов, за мъж, който да се държи нежно с нея и да я закриля.

– Нима съпругът ѝ не я обича? – Алън не можеше да повярва в чутото.

– Никой не знае... – Лилиан понижи глас. – Но често я бие...

– Не мога да си представя такова отношение!

Лилиан вдигна рамене.

– Не биваше да ви казвам това. Тя ми е приятелка. Много искам да ѝ помогна, разбирате ли? Дватама няма да останат дълго в двора и аз се надявах скъпата Джудит да прекара поне няколко щастливи часа с друг мъж...

Алън не можеше да откъсне поглед от Джудит. Никога не беше виждал такава красавица. От нея се излъчваше властно очарование. Цялото ѝ същество, движенията, усмивката – всичко беше единствено по рода си. Той беше готов да даде години от живота си, за да получи благосклонен поглед от тези златни очи.

– Искате ли да говорите насаме с нея?

Очите му заблестяха.

– Да, разбира се!

Лилиан кимна доволно.

– Ще уредя една среща. Идете в градината, след няколко минути ще ви я изпратя. Вече ви казах, че тя е най-милата ми приятелка. – Лилиан сложи ръка на рамото му и го стисна окуражително. – Тя ще се тревожи, че мъжът ѝ може да забележи нещо. Кажете ѝ, че е с мен. Така ще знае, че може да говори необезпокоявано с вас.

Алън гореше от желание да види Джудит отблизо.

– Да, госпожо. Благодаря ви от все сърце.

Джудит стоеше до Гевин и отпиваше от чашата си с ябълково вино.

Лицето ѝ пламтеше от бързия танц. Беше ѝ много приятно да стои облегната на хладната стена и да наблюдава гостите.

Приблужи се някакъв мъж и прошепна нещо в ухото на Гевин. Джудит видя как лицето му се помрачи.

– Лоши новини ли има? – попита загрижено тя.

– Нямам представа. Някой желае да ме види веднага.

– Казаха ли ти кой е този „някой“?

– Не, не беше споменато име. Днес разговарях с един търговец на коне за една кобила... може би най-после е решил да ми я продаде. – Гевин помилва бузата ѝ. – Стивън е ей там. Иди при него. Ще се върна колкото се може по-скоро.

Двамата се погледнаха дълбоко в очите и се разделиха. Джудит се запъти към Стивън, който свиреше на лютня и беше събрал около себе си дузина млади дами. Беше признал на снаха си, че иска да се наслади на свободните дни, които му оставаха.

– Лейди Джудит! – повика я една непозната слугиня. – Един господин ви чака в градината.

– Господин ли? Да не е съпругът ми?

– Не знам, лейди Джудит.

Джудит се усмихна. Гевин сигурно беше решил да я изненада. И двамата обичаха тези срещи на лунна светлина. Тя не се поколеба нито секунда, а излезе в градината, без да се обади на Стивън.

Навън беше тъмно и хладно. И други двойки бяха излезли да се усамотят под открито небе.

– Лейди Джудит?

– Да... – Тя погледна напрегнато в мрака и видя млад мъж с блестящи очи, доста голям нос и пълни, чувствени устни.

– Ще позволите ли да ви се представя? Аз съм Алън Феърфакс от Линкълншир.

Джудит се усмихна и сведе глава. Младежът взе ръката ѝ и я целуна.

– Търсите ли някого? – попита той.

– Мислех, че ще намеря тук съпруга си.

– Не съм го виждал в градината.

– Познавате ли го?

Алън се усмихна и показа белите си зъби.

– Видях ви с него. Запомних всеки мъж, който имаше честта да се доближи до вас. Завиждам им...

Джудит го погледна учудено.

– Вие ми правите комплименти, сър.

Алън ѝ подаде ръката си.

– Искате ли да поседнем малко, докато чакаме съпруга ви? – Джудит се поколеба и той добави бързо: – Вижте, пейката не е скрита, а аз не желая нищо от вас, освен да направите малко компания на един самотен рицар.

Пейката беше осветена от пламъка на една факла, окачена на железен пръстен в стената. Джудит разгледа по-добре придружителя си. Не се чувстваше добре в тази ситуация. Последният мъж, с когото бе разговаряла така, беше Уолтър Демари и това завърши с катастрофа.

– Не ви ли е добре, мадам?

– Не съм свикнала да живея в кралския двор. Обикновено около мен са само съпругът ми и братята му...

– В кралския двор дамите и господата общуват спокойно помежду си. Сприятеляват се и се наслаждават на близостта си. – Той посегна към ръката ѝ. – Много искам да бъда ваш приятел.

Джудит се освободи от ръката му и се изправи.

– Искам да се върна в залата. Трябва да потърся съпруга си.

Алън скочи и я последва.

– Нямате причини да се тревожите за него. Той си има достатъчно занимания. Видях го с приятелката ви Лилиан Чатауърт.

– Не! Вие май искате да ме обидите!

– Никога! – Алън я погледна объркано. – Тази мисъл ме ужасява. Защо се разсърдихте?

Мислите се надпреварваха в главата на Джудит. Гевин беше отишъл при Лилиан! Сигурно нарочно и беше уредил тази среща с друг мъж! Не, тя нямаше да стои тук и да флиртува с някакъв непознат.

– Трябва да си вървя – заяви бързо тя и му обърна гръб.

– Къде беше? – извика сърдито Гевин, който тичаше насреща ѝ.

– При любовника си – отговори хладно тя. – А ти?

Ръцете му се впиха болезнено в раменете ѝ.

– Защо искаш да ме ядосаш?

Тя вдигна рамене и избягна погледа му.

– Джудит!

Тя издържа спокойно погледа му и дори се усмихна.

– Лейди Лилиан беше особено красива тази вечер, нали? Не мислиш ли, че златото подхожда много добре на косата и очите ѝ?

Гевин разхлаби хватката си и се ухили.

– Дори не я погледнах. Толкова ли я ревнуваш?

– Имам ли причини да ревнувам?

– Не, Джудит. Нали ти казах, че тя не означава нищо за мен!

Устата ѝ се разкриви в горчива гримаса.

– А сега ще се опиташ да ми внушиш, че вече не я обичаш, нали?

– Да! – Гевин почти изкрещя тази дума и тя се уплаши. Сърцето ѝ биеше като лудо.

– Не знам дали да ти вярвам – заговори с треперещ глас тя. Сигурно се страхувам, че и аз ще му призная любовта си, затова се правя на обидена, помисли си тя. Дали той щеше да ѝ се измее? Дали щеше да отиде при Лилиан, да я прегърне и двамата да се забавляват с наивната Джудит?

– Ела с мен – настоя Гевин. – Вече е късно.

В гласа му имаше нещо, което събуди в сърцето на Джудит желанието да се хвърли на гърдите му. Но тя не го направи.

– Значи искаш да тръгнеш утре? – попита Гевин и изтри потта от челото си. Веднага след изгрев слънце той беше излязъл на голямата арена, за да премери силите си с другите рицари.

Стивън го изгледа мрачно.

– Имам чувството, че съм осъден на смърт – призна едва чуто той.

– Не е чак толкова лошо. Я виж какво стана с Джудит и мен. Всичко се обърна на добро.

– За съжаление Джудит е единствена.

Гевин се усмихна доволно.

– Да, и принадлежи на мен.

– Наистина ли всичко между вас се уреди? – попита с известно съмнение Стивън.

– Все още ревнува Лилиан, но иначе всичко е наред.

– Лейди Чатауърт? А какво е твоето отношение към нея?

– Вчера ѝ казах, че Джудит е моя жена и не искам никоя друга.

Стивън подсвирна изненадано.

– Ако бях на твое място, щях да се страхувам за живота си.

– Ако ставаше дума за Джудит, думите ти щяха да имат основание.

Но Лилиан е толкова мека, толкова...

– Мека? Тя? Ти очевидно си спял и с двете очи, скъпи братко.

Както винаги, Гевин не позволяваше никому да говори лошо за Лилиан.

– Ти не я познаваш, както я познавах аз. Беше много тъжна, когато

й казах истината. Но в крайна сметка се примири. Ако Джудит не ме беше завладяла така, сигурно щях да се ожена за Лилиан.

Стивън махна с ръка.

– Остави тази тема. Искам тази вечер да се напия като никога в живота си... Може би след това ще бъда в състояние да се явя пред съпругата си. Ще ми правиш ли компания? Ще отпразнуваме ли последните часове на свободата ми?

Гевин се усмихна с обич.

– Разбира се, че ще дойда. Още не сме отпразнували победата над Демари. Всъщност, аз благодарих ли ти изобщо, че ни спаси?

Стивън го удари по рамото и избухна в смях.

– Надявам се един ден и ти да ми направиш услуга.

Джудит седеше сред придворните дами в голямата зала. Кралицата също беше тук. Всички се занимаваха с шев. Бродираха възглавници и чаршафи с копирени конци.

– Бродерията е най-очарователното занимание за една жена, не намирате ли и вие, Ваше величество? – попита със сладък глас Лилиан.

Кралицата не вдигна очи.

– Зависи от много неща. Познавам жени, които умеят да си служат с лък и стрели, но от това не губят женствеността си. Други обаче изглеждат като възплъщение на женствеността, а дълбоко в себе си са корави и жестоки.

Една млада жена се закиска и Джудит вдигна изненадано глава.

Лилиан разбра скрития укор и стисна сърдито устни. След малко попита високомерно:

– Нима истинската жена има нужда от лък и стрела? Или от меч? Защо са й? Нали мъжете са длъжни да ни закрилят!

– Нима жената не е длъжна да помогне на съпруга си, ако стане нужда? Аз подкрепях моя Джон във всичко! – извика възбудено лейди Изабел.

Някои жени уплашено закриха лица с ръцете си. Лилиан изкриви уста и на лицето й се изписа отвращение.

– Доколкото чух, лейди Джудит е убила човек със собствените си ръце...

Джудит се взря като замаяна в плата, който бродираше. Споменът за страшната случка притисна като камък гърдите й.

– Права ли съм, лейди Джудит? – попита настойчиво Лилиан.

– Лейди Лилиан! – намеси се остро кралицата. – Намирам, че се месите в неща, които не ви засягат.

Лилиан продължи да играе на невинна.

– Не знаех, че случилото се трябва да остане в тайна. Никога вече няма да заговоря за това, Ваше величество.

Лейди Изабел я гледаше гневно.

– Вече казахте, каквото имахте да кажете.

– Господарке! – извика от вратата влязлата Джоан. – Лорд Гевин иска да ви види.

Джудит погледна смаяно камериерката си.

– Елате по-бързо! – настоя Джоан.

Джудит се надигна. Изпълненият с омраза поглед на Лилиан не убягна от вниманието ѝ. Най-после разбра защо Джоан беше прибягнала до тази лъжа.

– Ти нямаш право... – започна укорително тя.

– Исках само да ви помогна. Тази котка щеше да ви накъса на парченца.

– Не ме е страх от нея.

– Тя е дявол в човешки образ. А лорд Гевин наистина ще се радва да ви види – усмихна се Джоан.

Щом излезе под ярката слънчева светлина, Джудит забрави неприятностите. Скоро откри Гевин, който стоеше пред ведрото с вода, гол до кръста, и се миеше. Джудит се промъкна на пръсти зад него, протегна се и го целуна по гърба.

В следващия миг Гевин се обърна и я блъсна във ведрото. И двамата бяха еднакво изненадани.

– Джудит! Удари ли се? – Гевин протегна ръка да ѝ помогне.

Тя блъсна ръката му и се изправи сама. Изглежда сърдито роклята, от която капеше вода, и се ядоса още повече. Новата ѝ дреха беше напълно унищожена.

– Какво ти стана? – изфуча разярено тя. После, дишайки тежко, се залови за ръба на ведрото и стъпи на земята. Хлъзна се и за малко не падна отново във водата. Ала успя навреме да го предотврати.

Тя погледна към Гевин и видя, че той стои пред ведрото със скръстени пред гърдите ръце, широко ухилен.

– Как смееш да ми се надсмиваш! – изкрещя вбесено тя. – Как смееш...

Той я сграбчи за раменете и я вдигна във въздуха.

– Бъди добричка и приеми извиненията ми! Откакто хората на

Демари ме нападнаха от засада, станах още по-предпазлив. Късно осъзнах, че това е целувка, а не коварно нападение. Защо се промъкваш тайно зад гърба ми?

– Значи помисли, че ще забия меч в гърба ти, така ли? – попита все още сърдита Джудит.

Вместо да отговори, Гевин я вдигна на ръце и я притисна до гърдите си. Целувката му заглуши протестите ѝ.

– Сега ще те огнеса в стаята – прошепна в ухото ѝ той. – Ще ти съблека мокрите дрехи и ще те стопля, както аз си знам...

– Гевин, да не искаш...

– За какво друго мога да мисля, след като си до мен? Това би било чисто губене на време. Ако не искаш хората да се обръщат подире ни, дръж се прилично и не се противи.

Малката сцена имаше много зрители. Кралица Елизабет мина покрай двойката под ръка със съпруга си. Като видя как Гевин блъсна Джудит във водата, тя се стресна и понечи да ѝ се притече на помощ.

Ала кралят я задържа.

– Това е само любовна игра. Радвам се, истински се радвам, като гледам как една уредена женитба завършва така щастливо.

Елизабет въздъхна.

– Не съм много сигурна, че двамата се обичат. Лейди Лилиан изглежда вярва, че лейди Джудит не е подходяща съпруга за лорд Гевин.

– Лейди Лилиан ли? – учуди се кралят. – А, онази руса жена!

– Да, вдовицата на Едмънд Чатауърт.

Кралят се взираше замислено пред себе си.

– Най-добре е да ѝ намеря по-бързо нов съпруг. Видях как си играе с мъжете. Като котка с мишки. Какво общо има тя с лорд Гевин и прелестната му съпруга?

– Носи се слух, че някога му е била любовница.

Хенри погледна към Гевин, който носеше Джудит на ръце.

– Е, всеки може да види, че тази дребна афера е приключила завинаги.

– Лейди Лилиан използва всеки удобен случай да нанесе удар на въображаемата си съперница. – Кралицата поклати загрижено глава.

– Ще сложа край на това – заяви решително кралят.

– Не мога да ѝ заповядвам как да се държи. Не искам да предизвиквам гнева ѝ. Сигурна съм, че може да стане много опасна. Идеята ти да я омъжим ми изглежда много по-добра.

Кралят проследи с поглед Гевин, който внесе жена си в замъка.

– Точно така. Ще я омъжим колкото се може по-бързо. Не искам да разруши щастието на Гевин и жена му.

Елизабет погледна съпруга си с любов.

– Ти си чудесен крал, Хенри.

Още един човек беше наблюдавал внимателно Гевин и Джудит. При сцената с ведрото Алън Феърфакс се беше втурнал да защити дамата на сърцето си и вече бе извадил меча си от ножницата.

Само след миг той спря като закован на мястото си. Мъж, който прегръщаше и целуваше жена си с такава любов, не можеше да бъде тиранин. Не беше вероятно той да я бие, а тя да го гледа с такова обожание.

Алън стоеше със смръщено чело и размишляваше усилено. Скоро му стана ясно, че са го направили на глупак. Той влезе с големи крачки в замъка и тръгна да търси Лилиан Чатауърт.

Намери я в залата.

– Трябва да ви кажа няколко думички, госпожо! – изсъска гневно той, улови грубо ръката ѝ и я издърпа да стане.

Пръстите му се впиха в меката ѝ плът и тя изохка от болка. След миг се усмихна сладко.

– Разбира се, сър Алън. Винаги съм на ваше разположение.

Той я завлече в един тъмен ъгъл.

– Вие ме използвахте за користните си цели, а аз не търпя подобно отношение.

– Използвала съм ви за целите си? Не ви разбирам, сър.

– Не се правете на невинна. Знам, че мъжете идват на тълпи в леглото ви. Не съм толкова глупав, че да не мога да разбера кога ме мамят.

– Пуснете ме или ще викам!

Той я стисна още по-силно.

– Не ви ли харесва? Приятелите ми твърдят, че нямате нищо против да ви причиняват болка. Или това важи само за леглото?

Лилиан го гледаше втренчено.

– Какво искате от мен?

– Заради вашите лъжи за малко не причиних неприятности на лейди Джудит!

– Нали искахте да останете за малко сам с нея? Е, аз ви дадох тази възможност.

– Да, извършихте подлост. Тя е почтена жена и обича съпруга си. А аз не съм безскрупулен прельстител.

– Но нали я желаете? – усмихна се Лилиан.

Алън я пусна рязко.

– Кой мъж не я желае? Тя е прекрасна.

– Не! Тя е студена и жестока... – изсъска вбесено Лилиан, но веднага млъкна.

Алън поклати глава.

– Не тя, вие сте студена и жестока, лейди Лилиан. Наблюдавам лейди Джудит дни наред и съм уверен, че тя е жена, която ще бъде обичана и когато косите ѝ побелеят. Вие обаче... вашата красота е само външна. Вие сте коварна, злобна и безскрупулна. Един ден тези качества ще си проличат, ще ви направят грозна и всички ще се отвърнат от вас. – С тези думи той се обърна и я остави сама.

– Джудит, остана в леглото, сладката ми – прошепна Гевин, скри лице в косата ѝ. – Трябва да си починеш.

Джудит не отговори. Беше изтощена и не ѝ се мърдеше. Гевин я целуна нежно по слепоочието и стана от леглото.

Той се облече бързо, без да откъсва очи от жена си. Щом се пригответи, я целуна още веднъж и излезе от стаята.

Стивън вече го чакаше на стълбата.

– Е, ще празнуваме ли сбогуването ми с ергенския живот? – попита с усмивка той. – Имаш ли сили да се напиеш?

– Цялото вино на Лондон няма да стигне, за да ме напиеш – промърмори предизвикателно Гевин.

– Приемам предизвикателството – изсмя се Стивън. – Няма да мерим силите си с оръжие в ръка, а по друг начин. Разбрахме ли се? Аз съм готов. Ще ми се отрази много добре, ако за няколко часа престана да мисля за онази ужасна шотландка.

– Добре тогава. – Гевин удари брат си по рамото. Разбираше настроението му. И той не се беше чувствал по-добре преди сватбата си.

ДВАДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

– Не мога да допусна това – рече Ела и посрещна спокойно укорителния поглед на господарката си.

– Откога ти определяш какво правя и какво не! – изфуча разярено Лилиан. – Твоята задача е да ми помогнеш да се облека и толкова!

– Не е редно да се хвърляте на шията на този мъж. Имате достатъчно обожатели. Всеки ден получавате по едно предложение за женитба. Няма друга като вас в двора. Защо не се задоволите с това? – продължи да възразява Ела.

Лилиан се обърна като фурия.

– Искаш да го оставя на другата? По-скоро бих умряла!

– Искате го, защото го обичате, така ли? – попита настойчиво Ела.

– Това не е толкова важно! – Лилиан дърпаше нервно брокатената си шапчица. – Той е мой! И няма да позволя никоя жена да ми го отнеме!

Тя излезе от стаята си и прекоси тъмния коридор. Беше разбрала, че в кралския двор винаги има хора, готови да кажат всичко срещу няколко монети. Всеки можеше да узнае онова, което искаше.

Шпионите ѝ бяха донесли, че Гевин е седнал с брат си в залата и пие. А Лилиан знаеше от опит, че може лесно да се справи с пиян мъж.

Тя слезе бързо в залата, но не видя никъде Гевин и изруга полугласно. Забеляза едно слугинче, което седеше на стълбата и се прозяваше, и изтича към него.

– Къде е лорд Гевин? – попита остро тя.

– Излезе. Нищо повече не знам.

Лилиан сграбчи слугинята за рамото.

– Къде отиде?

– Как мога да знам?

Лилиан бутна в ръката ѝ една златна монета и очите на момичето заблестяха.

– Какво мога да направя за вас?

Лилиан се усмихна доволно.

– Чуй ме добре...

Джудит се събуди от тихо драскане по вратата. Преди да отвори очи, посегна към възглавницата до себе си. Гевин го нямаше!

Тя седна в леглото и се огледа намръщено. После си припомни, че Гевин ѝ беше казал, че ще празнува сбогуването с брат си.

Драскането по вратата не преставаше. Тъй като Джоан не беше в стаята, Джудит отмахна завивката и стана от леглото. Наметна бързо зеленения си халат и отиде до вратата.

– Какво има? – попита изненадано тя, когато откряна и видя пред себе си непозната слугиня.

– Не знам нищо, господарке – отговори слугинчето и се усмихна широко. – Казаха ми само, че имат нужда от вас и трябва да дойдете веднага.

– Кой ти каза това? Съпругът ми ли?

Момичето вдигна рамене.

Джудит не знаеше какво да мисли. В двора непрекъснато се получаваха анонимни послания и най-често зад тях не се криеше нищо добро. А може би момичето беше изпратено от майка ѝ. Или Гевин беше толкова пиян, че не можеше да се качи сам по стълбата. Вероятно именно той имаше нужда от помощта ѝ.

При тази мисъл Джудит се усмихна и без повече въпроси последва момичето към долния етаж. Стори ѝ се, че коридорът е по-тъмен от обикновено. Повечето факли бяха угасени. На долния етаж бяха подслонени по-незначителните по ранг гости. Джудит се почувства несикурна, но въпреки това продължи напред.

Слугинята спря пред една стаичка, разположена съвсем близо до стълбата. Тя се обърна и втренченият ѝ поглед не се хареса на Джудит. Тя понечи да попита защо са я довели тук, когато вниманието ѝ бе привлечено от дрезгав женски глас.

– Гевин, о, Гевин! – В гласа на жената имаше страст и задоволство.

Джудит застина на мястото си. Някой запали свещ и гледката, която се разкри пред очите ѝ, я потресе до дън душа.

Тя разпозна разголеното тяло на Лилиан Чатауърт. Жената лежеше наполовина под Гевин. Голата му кожа блестеше бронзова под пламъчето на свещта. Той лежеше по корем, бедрата му притискаха Лилиан към леглото.

– Не! – прошепна с изстиващи устни Джудит. После се улови с две ръце за гърлото. Сълзи потекоха от очите ѝ и замъглиха страшната картина. Господи, дано е само кошмар, помолете се отчаяно тя. Ала дълбоко в себе си знаеше, че очите ѝ не я мамат.

Гевин я беше лъгал, през цялото време. А тя, глупачката, му вярваше и го обичаше.

Тя отстъпи бавно. Гевин лежеше и не се помръдваше. Лилиан вдигна високо свещта и погледна тържествуващо съперницата си. На устните ѝ играеше ехидна усмивка.

– Не! – прошепна отново Джудит. Тялото ѝ трепереше като в треска. Беше толкова потресена, че не забеляза как посегна към парапета на стълбата и не го намери. Тук стълбището не беше оградено.

Джудит се олюля и падна. Краката ѝ се преплетоха и тя изпищя. Полетя напред, през три, четири, пет стъпала, после тялото ѝ се отметна настрана и тя пропадна в празното пространство. Тялото ѝ се приземи с глух удар на пода на залата. За щастие падна върху един от рицарите на краля, който се беше разположил с другарите си на пода точно под стълбището, и това намали малко силата на удара.

– Какво беше това? – попита с надебелял език Гевин и вдигна глава.

– Нищо, любими, нищо – опита се да го успокои Лилиан. Сърцето ѝ биеше тържествуващо. Може би онази жена беше загинала при падането и сега Гевин беше свободен. За нея, само за нея.

Гевин се подпря на лакът и с мъка отвори очи.

– Лилиан? Какво правиш тук, по дяволите? – Като видя голите ѝ гърди, очите му се разшириха ужасено.

Странно, но единствената мисъл, която се появи в главата му, беше: тя е отвратително мършава. У него не беше останала и капчица желание към тази жена. Изобщо не можеше да проумее, че някога е бил луд по нея.

Като видя погледа на Гевин, Лилиан се отдръпна страхливо.

– Ти... нима не помниш? – попита провлечено тя. Беше напълно объркана от реакцията му. До преди минута беше абсолютно сигурна, че той ще се събуди и ще я грабне страстно в прегръдката си.

Гевин смръщи чело. Беше се напил, вярно. Но не беше чак толкова пиян, че да не знае какво е правил през нощта. Беше абсолютно сигурен, че не е отишъл в леглото с Лилиан.

Той я изгледа унищожително и отвори уста да ѝ се скара, когато откъм залата долетя шум. Мъже крещяха един през друг. Скоро се надигна мощен вик:

– Аскот! Аскот!

Гевин скочи светкавично от леглото и навлече туниката си. С два скока премина стълбището и се втурна като вихър в голямата зала. Изведнъж спря и се вгледа смаяно в невероятната картина.

Джудит лежеше на един сламеник. Разпръснатите златни къдрици заобикаляха лицето ѝ като ореол. Единият ѝ крак беше странно

изкривен. Сърцето му спря да бие.

– Не я докосвайте! – изкрещя той и се хвърли към жена си. Коленичи до нея и попита глухо: – Как е станало? – После улови ръката ѝ, за да потърси пулса.

– По всичко личи, че е паднала от стълбата – съобщи Стивън, който беше застанал от другата страна на леглото.

Гевин вдигна глава и видя Лилиан на горната площадка. Тя се беше увила в халата си и се усмихваше. Гевин напрегна мисълта си, за да установи липсващото звено от веригата на спомените, но не успя. А и сега нямаше време да мисли за Лилиан.

– Вече изпратиха за лекар – рече Стивън и улови ръката на снаха си. Джудит не отваряше очи.

Докторът се приближи с бързи крачки. Беше богато облечен, палто му беше подплатено с кожи.

– Направете място – заповяда той. – Трябва да я прегледам, за да видя има ли нещо счупено.

Гевин се отдръпна и проследи с горящи от мъка очи прегледа. Тялото на Джудит оставаше все така безжизнено, макар че ръцете на доктора бяха доста груби.

Защо точно Джудит? Как можа да се случи всичко това? Въпросите тежаха в главата му като воденични камъни. Защо жена му беше станала посред нощ? Защо беше излязла на стълбата?

Погледът му отново се върна към Лилиан и кръвта се отдръпна от лицето му. Джудит го бе видяла в леглото с Лилиан! И видяното я беше разтърсило до дън душа. Беше тръгнала надолу и бе полетяла по стълбата! Но кой, кой ѝ беше казал, че съпругът ѝ е в стаята на Лилиан?

– Няма нищо счупено – установи доволно докторът. – Отнесете я в леглото! Има нужда от спокойствие...

Гевин изпрати благодарствена молитва към небето. После се приведе и вдигна Джудит от сламеника. Присъстващите извикаха от ужас. Те видяха това, което той не можеше да види. Роклята на Джудит беше напоена с кръв.

– Спонтанен аборт – установи делово кралица Елизабет, която също беше дошла да види какво става. – Отнесете я горе. Ще заповядам да доведат акушерката ми.

Гевин изтръпна от ужас. Усети как някой сложи ръка на рамото му и разбра, че е Стивън.

Когато внесе Джудит в стаята, Джоан изпищя ужасено. Лицето ѝ побеля като платно.

- Велики Боже! Ще умре ли?
- Никой не знае – отговори мрачно Стивън.

Гевин отиде до леглото и внимателно положи жена си върху завивката. Кралицата се наведе над Джудит, погледна бледото ѝ лице и заповяда на Джоан:

– Донеси гореща вода и чисти кърпи. После кажи да повикат лейди Хелън. Тя трябва да бъде при дъщеря си в този труден час.

– Бедната ми господарка – заплака Джоан. – Тя така желаше това дете. – После се въртна и избяга от стаята.

– Махнете се отгук – заповяда строго кралицата, без да погледне двамата мъже. – Това е женска работа.

Ала Гевин не се помръдна от мястото си.

– Аз ще остана до жена си, Ваше величество. Ако бях до нея през нощта, всичко това нямаше да се случи.

Стивън понечи да каже нещо, после рязко се обърна и излезе от стаята. Гевин помилва студеното чело на Джудит и погледна кралицата.

– Кажете ми какво трябва да направя.

Една дебела жена влезе запъхтяно в стаята и веднага се нахвърли с остри думи върху Гевин, но кралицата ѝ попречи да го изгони. Акушерката изми ръцете си и се зае за работа, като през цялото време даваше нареждания на хората в стаята.

– Трябва да я затоплим. Завийте я хубаво.

Гевин попиваше потта по челото на Джудит и не смееше да откъсне поглед от бледото ѝ лице.

– Ще оздравее ли? – попита плахо той.

– Не мога да кажа. Зависи дали ще успее да спра кръвенето.

Джудит простена и раздвижи глава.

– Успокойте я, или ще затрудни работата ми! – изфуча сърдито акушерката.

– Спокойно, любов моя, не се движи – зашепна Гевин и се приведе над нея. Стисна здраво ръцете ѝ, които се стрелкаха насам-натам. Тя отвори очи и го погледна с мъка.

– Гевин?

– Не се напрягай. Лежи спокойно. Ще имаме и други деца...

– Какво говориш? – Остра болка прониза тялото ѝ. Ноктите ѝ се впиха в ръцете му. – Какво стана? – изплака тя. После болката замъгли погледа ѝ.

– Размачкайте тялото ѝ – заповяда акушерката и Джоан и кралицата застанаха от двете страни на леглото.

– Гевин! – изплака Джудит. Отново я разтърси страшна болка. – Какво стана с детето ми? Не искам да го загубя! – В гласа ѝ имаше истерия. Погледът ѝ се устреми към Гевин и страшният спомен се върна в съзнанието ѝ. – Паднах от стълбата – заговори високо и ясно тя. – Видях те в леглото с онази уличница. Побягнах и паднах...

– Джудит, по-късно ще говорим за всичко и...

– Махни се от мен! Не ме докосвай!

– Джудит! – извика умолително Гевин.

– Сигурно ти е неприятно, че не съм мъртва... Мъртва като моето бебе... – От очите ѝ закапаха сълзи. – Иди при нея. Нали я искаш? Тя сигурно те чака.

– Джудит...

Кралицата улови ръката му.

– По-добре е да излезете, лорд Гевин...

Гевин сведе глава и закричи към вратата. Стивън го чакаше в коридора. Двамата не си казаха нито дума. Слязоха по стълбите и щом се озоваха на двора, Стивън отведе брат си до една пейка. Двамата седяха и се взираха с неவிждащи очи в настъпващото утро.

– Защо е обикаляла двореца посред нощ? – попита по едно време Стивън.

– Нямам представа. Знам само, че след като се разделих с теб, изкачих стълбата и паднах в първото легло, което ми се мерна пред очите.

– Сигурно се е събудила и е тръгнала да те търси...

Гевин млъкнаше упорито.

– Ти криеш нещо от мен – укори го Стивън.

– Да. Когато Джудит ме намери, бях в леглото с Лилиан.

Изражението на Стивън се помрачи още повече. Гневът му избухна с дива сила.

– Можеше да убиеш Джудит! И всичко заради онази... вещица! Не, ти беше прекалено пиян, за да идеш при жена... – Той погледна втренчено брат си и се изуми от болката в очите му.

– Не съм завлякъл Лилиан в леглото – отговори глухо Гевин. – Бях замаян от виното, но не бях чак толкова пиян, че да не съзнавам какво правя. Събуди ме някакъв шум и видях Лилиан до себе си...

– Най-после си я видял, каквато е в действителност. Тя е уличница, братко, и то от най-долнопробните! Спала е с половината мъже в двора. Не я е грижа ратай ли е или лорд, стига само да задоволява страстта ѝ.

Гевин се взираше мрачно пред себе си.

– Ако наистина е станала такава, значи само аз съм виновен за

пропадането ѝ. Когато се влюбихме, Лириан беше девица.

Стивън избухна в истеричен смях.

– Девица? А граф Ланкастър се кълне, че я е имал още дванайсетгодишна!

– Не говори така...

– Тя търси във всичко само собствената си изгода – продължи безмилостно Стивън. – Не пожела да се омъжи за теб, а предпочете онзи дебелак Чатауърт само защото е богат.

– Баща ѝ я е принудил...

– Гевин! Защо най-после не проумееш истинската ѝ същност? Наистина ли вярваш, че онзи пияница, баща ѝ, би могъл да ѝ заповяда нещо? Ако наистина е бил корав и жесток мъж, както твърдеше тя, щеше ли да допусне дъщеря му да излиза нощем от замъка и да се среща с теб по горите? Сигурен съм, че тази мръсница нарочно те е завлякла в леглото си, свалила е роклята от гърба си и е изпратила някой да повика Джудит.

Гевин скочи от мястото си. Не искаше да слуша нищо повече.

– Отивам да видя как е Джудит – обясни глухо той.

На вратата го посрещна акушерката. Гевин я сграбчи за рамото.

– Как е тя?

– Спи. Детето се роди мъртво.

Гевин пое дълбоко въздух.

– Ще оздравее ли жена ми?

– Не мога да кажа. Загуби много кръв. Откога сте женени?

Гевин не разбра въпроса.

– Почти четири месеца.

– Детето беше доста голямо. Сигурно го е заченала в нощта на сватбата или в някоя от следващите нощи.

Тя понечи да излезе, но Гевин я задържа.

– Откъде знаете кога е заченато детето?

– Я ме погледнете! Аз съм стара жена и имам богат опит в тези работи.

– Мога ли да я видя? – попита развълнувано Гевин и нахлу в стаята, преди акушерката да е успяла да отговори.

Валеше като из ведро, бурята люлееше могъщите стари дървета. По сивото небе се стрелкаха светкавици, следвани от оглушителен гръм. Ала четиримата, които следваха мъничкия ковчег, не се тревожеха от

времето.

Стивън стоеше до Гевин. Хелън се подпираше тежко на Джон. Водата се стичаше по косите и дрехите им.

„Моят син“, повтаряше си Гевин. Той отнасяше първия си син в гроба. В ушите му отекваха злобните думи, с които беше обвинил Джудит, че очаква дете от Уолтър Демари.

Той, само той беше виновен за смъртта на детето им. Гевин притисна лице с ръцете си и за първи път в живота си заплака.

През това време Джоан седеше до спящата си господарка. Лицето на Джудит беше бледо като възглавницата.

Гевин се върна от гробището и се присъедини към Джоан. Двамата седяха мълчаливо до леглото на болната и не смееха да се погледнат.

Най-после Джоан наруши мълчанието.

– Какво ще правите с нея?

– Какво да правя? Моля се да оздравее – отговори искрено Гевин.

Джоан махна сърдито с ръка.

– Говоря за лейди Лилиан. Само тя е виновна за смъртта на детето. И за болестта на господарката.

– Дръж си езика! – изръмжа раздражено Гевин.

– Няма да мълча! Долу в кухнята седи една слугиня и ще си заплаче очите. Твърди, че е дошла тук да повика лейди Джудит, защото онази мръсница ѝ заповядала да го стори. Искала съпругата ви непременно да ви види в леглото с нея. Жената казва, че била готова да направи всичко за няколко златни монети, но не вярвала, че ще я замесят в убийство.

Най-после Гевин проумя, че не може повече да отлага часа на истината.

– Искам да говоря с онази жена – изрече мрачно той.

Джоан скочи. След малко се върна, влачейки след себе си едно треперещо от страх момиче.

– Ето я злодейката!

Гевин измери момичето с мрачен поглед.

– Разкажи ми какво знаеш за злополуката.

– Злополука! – промърмори подигравателно Джоан, но улови сърдития поглед на Гевин и млъкна.

Момичето разказа подробно за случилото се през нощта. Отначало се запъваше и мъккаше, после заговори бързо и решително.

– Моля ви, милорд, не казвайте на лейди Лилиан, че съм я издала! Тя е способна да ме убие!

Лицето на Гевин беше безмилостно.

– Сега ме молиш за милост, нали? А кой прояви милост към детето ми, към жена ми? Махни я оттук! – заповяда ядно той. – Не мога да я гледам.

Джоан сграбчи слугинята за ръкава и я извлече от стаята.

ДВАДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Джудит гореше в треска. Сънищата ѝ бяха страшни. Измъчваха я объркани картини, тя се мятеше безсилно по възглавниците и стенеше задавено.

По някое време заспа от изтощение и кошмарите изчезнаха. А после чу гласа на Гевин и усети ръката му на челото си.

– Слава Богу! Треската отмина. Температурата е спаднала. Благодаря ти, Господи! – Ръката му отново помилва челото ѝ.

– Как се чувстваш, Джудит?

– Не ме докосвай! Махни се оттук! – прошепна изтощено тя. Гевин кимна и устните му се опънаха в тънка линия.

В този момент вратата се отвори. Влезе Стивън. Като видя, че снаха му се е събудила, лицето му се отпусна. Той се втурна към леглото, грабна ръката на Джудит и я поднесе към устните си.

– Слава на Бога! Толкова ни беше страх за теб...

Джудит го погледна с насълзени очи.

– Момче ли беше? – попита едва чуто тя.

Стивън кимна и преглътна мъчително.

Тялото ѝ се разтърси от силни ридания. Гевин седеше до нея с наведена глава и увиснали рамене. Стивън не можеше да каже кой от двамата е по-отчаян.

Гевин никога не беше виждал жена си да плаче така горчиво. Но най-мъчителното беше, че тя не търсеше утеха при него.

– Не бива да се вълнуваш, скъпа моя. Трябва да почиваш – укори я нежно Стивън. – Беше много болна.

– Откога съм така?

– От три дни. Треската беше ужасна.

Джудит изхълца още няколко пъти, после вдигна глава и изгледа учудено девера си.

– О, Стивън, та ти трябваше отдавна да си заминал! Какво стана със сватбата ти?

Стивън направи опит да се усмихне.

– Закъсных, вярно е. Венчавката трябваше да се състои тази сутрин.

– Господи... Изпрати ли поне вест, че ще закъснееш? – попита развълнувано тя.

Стивън поклати глава.

– Честно казано, забравих. Всички мислехме само за теб. Знаеш ли колко близо беше до смъртта!

Джудит се чувстваше невероятно слаба и безпомощна.

– Но сега вече ще тръгнеш, нали? – попита с надежда тя.

– Щом треската ти е попреминала, мога да тръгна по-спокойно.

– Да, обещай ми! Не искам и твоят брак да започне като моят. Искам да бъдеш по-щастлив от мен.

Стивън хвърли бърз поглед към брат си. Лицето на Гевин беше като каменна маска.

– Заповядал съм да оседлаят коня ми. Тръгвам най-късно след час.

Джудит кимна и затвори очи. Само след минута заспа. Гевин я погледна и се надигна тежко.

– За съжаление и аз забравих сватбата ти...

– Тя продължава ли да ти се сърди? – попита меко Стивън.

Гевин кимна мрачно.

– Не може да ме понася.

– Поговори с нея. Разкажи й как се чувстваш. Кажи й истината за Лилиан Чатауърт. Тя ще ти повярва.

Стивън прегърна брат си и Гевин се постара да се усмихне.

– До Коледа. Трябва да ни дойдете на гости, за да ни представиш съпругата си.

– Разбира се. Нали ще поговориш за всичко с Джудит?

– Ще почакам да оздравее.

Когато Джудит се събуди, в стаята беше тъмно. Джоан се беше свила на сламеника си до вратата и спеше. Джудит се чувстваше по-силна, дори изпита глад.

– Джоан! – повика тихо тя.

Прислужницата скочи на крака и се втурна към леглото. На лицето й греше усмивка.

– Лорд Гевин каза, че се чувствате по-добре, а аз не му повярвах.

– Дай ми да пия – помоли Джудит. Устата й беше пресъхнала.

Джоан отиде да донесе каната. Тъкмо подаде чашата на господарката си, когато вратата се отвори. Гевин влезе с табла, на която имаше ядене.

– Не искам да го виждам! – прошепна безсилно Джудит.

– Излез! – заповяда Гевин на слугинята.

Джоан остави чашата до леглото и побърза да изпълни заповедта.

Гевин остави таблата на масичката.

– По-добре ли си?

Джудит го погледна злобно.

– Донесох ти бульон. Сигурно умираш от глад.

– Няма да приема нищо от теб. Няма да ям, нито ще търпя компанията ти.

Гевин не губеше търпение.

– Ще поговорим за всичко, когато оздравееш.

– Да не мислиш, че ще се променя? Времето няма да ми върне нито доверието към теб, нито загубеното бебе. Никога няма да го държа в прегръдката си, да гледам в очичките му...

– Аз също страдам от загубата, Джудит. Това дете беше и мое.

– О, значи междуременно си узнал всичко? Да не искаш да изпитвам съчувствие към теб? Или пак се преструваш?

– Не, Джудит. Искам само да ме изслушаш. Ще ти кажа всичко.

– Да те изслушам? А ти чувал ли си ме някога? Вместо да се вслушаш в думите ми, избухваше в луд гняв и почваше да ме ругаеш. Непрекъснато ме сравняваше с онази, другата!

– Джудит! – Гевин посегна към ръката ѝ.

– Не ме докосвай! Отвращавам се от теб!

Очите му потъмняха от гняв.

– Ще говоря, а ти не ме слушай, ако искаш! Ти беше права да ме обвиняваш. Аз допуснах Лилиан да ме заслепи и упорито отказвах да видя грешките ѝ. Виждах я такава, каквато исках да бъде.

Джудит не каза нито дума повече. Гевин напразно се опитваше да разбере какво ставаше в главата ѝ.

– Започнах да проумявам глупостта си, когато разбрах, че те обичам. Отначало се борех срещу тази любов. Бях твърдо убеден, че сърцето ми принадлежи завинаги на Лилиан. Сега знам, че съм сгрешил. Обичам само теб. Обичам те отдавна. Знам, че и ти ме обичаш!

Лицето ѝ остана твърдо.

– И какво? – попита тихо тя. – Да не би да очакваш, че сега ще се разплача и ще падна в обятията ти? Ти отиде в леглото на онази жена и твоето мръсна похот уби детето ми.

– Не съм отишъл доброволно в леглото ѝ! – изкрещя вбесено Гевин. Търпението му беше на изчерпване. – Лилиан ти е погодила този мръсен номер. Бях пил много и главата ми беше замаяна. Можеха да ме сложат в леглото с дива котка и пак нямаше да разбере какво става.

Усмивката ѝ беше студена.

– И хареса ли ти дивата котка?

Гевин се ядоса още повече.

– Аз се опитвам да ти обясня, но ти не ме чуваш! Казах, че те обичам! Какво друго да направя?

– Ти нищо не разбираш. Не ме е грижа обичаш ли ме или не. Твоята любов няма стойност за мен. Ти я даваш на всяка жена, която я поиска. Само преди дни бях готова да дам живота си, за да чуя това признание от устата ти. Очевидно трябваше да загубя детето си, за да се вразумя.

Гевин се отпусна на едно столче и я погледна с безкрайна болка.

– Значи ти няма да ми простиш... Разбирам те. Имаш право да се сърдиш...

– Аз не се сърдя. И не те мразя. Просто не мога да живея повече с теб. Ще помоля краля да разтрогне брака ни. Ще получиш половината от земите на Рейвдаун и... – Тя млъкна безсилно.

Гевин скочи като ужилен.

– Ще ти изпратя Джоан. Трябва да хапнеш нещо – заяви кратко той и излезе от стаята.

Джудит не се помръдна. Чувстваше се празна и безчувствена. Как да му повярва, че я обича, след като непрекъснато го виждаше в леглото с другата?

Джудит остана в леглото още три дни. Спеше много и не приемаше никакви посетители.

На четвъртия ден Джоан събуди господарката си и отметна завивката.

– Крайно време е да станете. Чака ви много работа.

Тя и донесе разкошен халат от сиво кадифе, подплатен с хермелин.

– Но аз не искам да стана – промърмори недоволно Джудит и се обърна на другата страна.

Джоан остана неумолима.

– Трябва най-после да се раздвижите!

Джудит беше твърде слаба, за да ѝ се противопостави. Уви се в топлия халат и Джоан я отведе до прозореца. Свежият утринен въздух беше много приятен и ѝ се отрази добре. Тя дишаше с пълни гърди и се наслаждаваше на великолепната гледка. Много дами и господа бяха излезли на ранна разходка. Далече от тях Гевин седеше самотен на една пейка.

Той беше обикнал това скрито кътче, където можеше да се остане незабелязан и да размишлява. Тази сутрин обаче бе прекъснат от добре познат глас и се обърна сърдито.

– Как смееш! – изфуча разярено той и усмивката застина на устните на Лилиан.

– Моля те, нека да ти обясня...

– Няма какво да ми обясняваш!

Лилиан се извърна и вдигна ръка към очите си. Когато отново погледна любимия си, беше успяла да се разплаче.

– Направих го само заради теб. Толкова много те обичам...

– Не искам да чуя нито дума за любов! Съмнявам се, че знаеш какво означава това чувство. Говорих със слугинята, която си подкупила. Планът ти е дяволски хитър, признавам...

– О, Гевин, аз...

Той я сграбчи за рамото и я разтърси грубо.

– Ти уби детето ми! Поне това не те ли развъълнува? Джудит едва не умря, и пак заради теб! – Той я блъсна и се обърна, за да не я гледа. – Би трябвало да те изправя пред съда, но съзнавам, че ще посрамя колкото теб, толкова и себе си. Не мога да си простя, че бях такъв глупак. Едва сега проумях дяволския ти характер!

Лилиан се хвърли да му издере очите, но Гевин не се помръдна. Тя изплака отчаяно и избяга от градината.

Ела, която беше проследила цялата сцена иззад близкия храст, догони господарката си на портичката.

– Нали ви казах да почакате още малко! Той ви е сърдит и не пожела да ви изслуша.

Когато Лилиан мина покрай нея и изчезна в един тъмен коридор в кухненското крило, Ела се уплаши не на шега. Тя се втурна да търси господарката си и я намери да хълца отчаяно в един ъгъл. За първи път Лилиан изпитваше истинска мъка.

– Искам го... Искам Гевин... Не мога да понасям другите, мъже!

Ела се опита да я успокои, но не можа.

– Добре, ще го имате – рече най-после тя.

Лилиан вдигна глава и я погледна с подути от плач очи.

– Обещаваш ли ми?

Ела кимна тържествено.

– Нима не съм ви давала каквото сте поискали?

Лилиан се усмихна през съзли.

– Така е. Нали ще ми доведеш Гевин? Закълни се!

Ела вдигна ръка към сърцето си. Не можеше да понесе мъката на любимката си. А когато Лилиан извика щастливо и се хвърли на шията ѝ, от очите ѝ закапаха съзли.

– Върнете се в стаята си. Ще изберем нова рокля, за да станете още по-красива.

Джудит видя как Гевин се среща с любовницата си и сърцето ѝ спря да бие.

– Джоан, трябва да говоря с краля – промълви с мъка тя и се обърна. Не можеше да понесе гледката. – Помогни ми да се облека.

Час по-късно лейди Аскот слезе в залата, облегната на ръката на прислужницата си. Един млад мъж се втурна към нея и поздрави със сияеща усмивка.

– Аз съм Алън Феърфакс. Помните ли ме, скъпа госпожо?

– Разбира се. – Джудит го дари с морна усмивка. – Благодаря ви за любезността.

– Желаете ли да говорите с краля?

Джудит кимна сериозно. После се опря на ръката на Алън и го остави да я отведе в кралските покои. Дватама влязоха в елегантно обзаведено помещение с копринени тапети и дебели персийски килими.

Кралят седеше зад писалището си. Като я видя, веднага скочи и побърза да я подкрепи.

– Не биваше да ставате толкова скоро – прошепна загрижено той.

– Трябва да поговоря с вас по много важен въпрос, Ваше величество.

Кралят кимна. Алън се поклонил и побърза да излезе.

– Е, какво ви тежи на сърцето? – попита бащински Хенри.

Джудит сведе глава.

– Искам да разтрогна брака си.

Кралят помълча малко.

– Въпросът наистина е сериозен. Какво основание имате да ми отправите тази молба?

– Изневяра – отговори едва чуто Джудит.

Кралят я погледна изпитателно.

– Ако посочите тази причина, никой от двамата ви няма да има право на повторен брак.

– Аз и не желая да се омъжвам. Ще вляза в манастир, както беше решено още много отдавна.

– А Гевин? Нима ще му отнемете правото да се ожени и да има синове?

– Не – прошепна задавено Джудит. – Той е свободен да прави

каквото иска.

– Тогава трябва да намерим друга причина за разтрогването на брака. – Кралят се отпусна на стола си. – Лейди Лилиан Чатауърт ли е причината за развода? – попита съчувствено той. Джудит го погледна изненадано. – Тази дама е вдовица и вие смятате, че Гевин е готов да се ожени за нея?

– Да, Ваше величество.

Кралят смръщи чело.

– Не обичам разводите. От друга страна обаче, не искам да ви гледам нещастна. Дайте ми малко време да размисля. Ще поговоря и с другите засегнати и тогава ще взема решение. Алън! – извика той. – Отведете дамата в покоите ѝ!

Алън влезе веднага в стаята и подаде ръка на Джудит.

– Лейди Джудит изглеждаше много тъжна – отбеляза съжалително кралицата, която беше влязла незабелязано в стаята. – Бедничката, нали загуби детето си...

– Тя ме помоли да анулирам брака ѝ.

– Господи! – Кралицата го погледна изумено. – Та аз не съм виждала други съпрузи да се обичат като тях! Вярно е, че понякога се карат, но това се случва с всички влюбени. Колко пъти съм виждала как лорд Гевин вдига жена си на ръце и я целува страстно.

– За съжаление лейди Джудит не е единствената жена, която той дарява с целувките си. Узнах, че преди да се ожени за лейди Джудит, Гевин е молил за ръката на Лилиан Чатауърт. Това е основателна причина за развод. Ако той все още иска онази жена...

– За него не знам, но тя със сигурност го иска. Преследва го като фурия и е готова на всичко, за да го има. – Кралицата разказа на краля последните слухове, които се носеха между придворните. Лилиан беше виновна за падането на Джудит и смъртта на детето ѝ.

– Не ми е приятно, когато в двора ми се случват такива неща! – изръмжа кралят. Ала бързо се успокои и дори се засмя. – Бедният Гевин! Не ми се иска да съм на негово място. – Челото му отново се сбърчи. – Не мога да разбера защо лейди Лилиан се е омъжила за онзи Чатауърт! Трябва да си изясня някои неща. Ще поговоря с Гевин и с лейди Лилиан.

След около два часа Гевин се втурна като хала в стаята на Джудит. Лицето му беше разкривено от гняв. Джудит, която тъкмо се беше

зачела в една книга, вдигна глава и го погледна спокойно.

– Защо си помолила краля да анулира брака ни? – изкрещя разярено Гевин.

– Защото така искам – отговори с твърд глас тя.

– И ще разкажеш на целия свят какво е станало между нас?

Джудит не го остави да се доизкаже.

– Готова съм да направя всичко, ако то ще ми помогне да се отърва от теб.

Гевин я погледна мрачно.

– Ти си невероятна! Никога не съм виждал толкова опърничаво същество. Защо не погледнеш и от другата страна? Защо не искаш да чуеш обяснението ми?

– А ти няма ли да разбереш, че аз никога няма да приема твоя начин на мислене! Очакваш от мен да те слушам и да търпя мълчаливо, когато ми изневеряваш. Направих го няколко пъти, но сега вече отказвам да търпя. Ще се разведе с теб и ще вляза в манастир. Ще живея живота, за който бях определена.

– Ще влезеш в манастир? – Гевин поклати невярващо глава. После се втурна към нея, вдигна я от стола и я отнесе на леглото.

Устата му затвори нейната с дива целувка. Ръцете му се плъзгаха грубо по тялото ѝ и кръвта ѝ закипя от възбуда. Ръцете ѝ обвиха шията му, тялото ѝ се устреми към неговото. Изведнъж Гевин я пусна, отдалечи я от себе си и я погледна право в очите.

– Няма ли най-после да разбереш, че не можеш да се освободиш от мен! Кога най-сетне ще признаеш, че аз съм мъжът, който ти е нужен? Ако проумееш това, ела при мен. Може би ще се съглася да те взема. – След тези думи той ѝ обърна гръб и бързо излезе от стаята.

Джоан, която стоеше до вратата, го изгледа с възхищение. После се усмихна на себе си и отиде при господарката си.

– Как смее да се отнася така с мен! – Лицето на Джудит пламтеше. – Какво ме гледаш? – изфуча сърдито тя.

– Вие се заблуждавате дълбоко, господарке. Този мъж ви обича и ви го каза. Защо не го чухте? Аз бях винаги на ваша страна, но сега виждам, че грешите, и не мога да не ви го кажа.

– Ами онази жена... – прошепна задавено Джудит.

– Трябва да му простите. Той е ярвал, че я обича. Сега обича само вас, и то с цялото си сърце. Не бива да поставяте твърде високи изисквания.

– Ами бебето! – изплака отчаяно Джудит.

– Вече знаете, че онази дяволска жена е измислила всичко. Защо държите него отговорен?

Джудит не можа да отговори. Загубата на детето я беше потресла. *Може би просто търся виновник?* – запита се с болка тя. *И цялата ми ярост се е съсредоточила върху Гевин.*

– Той призна, че ви обича – напомни ѝ с усмивка прислужницата.

– Ти защо подслушваш на вратите! – изсъска ядно Джудит.

– Защото искам да знам какво става с хората, които обичам. Той ви обича, вие също го обичате, какво повече искате!

– Аз... не знам.

– Трябва да се сдобрите със съпруга си. Защо не престанете да се карате с него? Защо не си направите второ бебе?

Джудит се усмихна през сълзи.

– Може би той наистина ме обича, но сега е побеснял от гняв. Как да отида при него и да му кажа, че не искам развод и че... че го...

Джоан избухна в смях.

– Думите просто не искат да излязат от устата ви, нали? Вие го обичате!

Джудит кимна.

– Да, обичам го. И какво да правя сега? – Видът ѝ беше толкова нещастен, че Джоан се трогна.

– Аз ще ви дам добър съвет. Само след няколко дни лорд Гевин ще падне в краката ви, ще видите.

Джудит се усмихна измъчено.

– Никога не съм преживявала това. Сигурно ще бъде прекрасно...

Новината, че лейди Джудит Аскот е помолила краля да разтрогне брака ѝ, се разнесе светкавично в двора. Ала никой не подозираше за плана, който бе замислила Джоан.

Имаше само една възможност да укротят гнева на Гевин. Джудит трябваше да го накара да ревнува. Ако отидеше при него, той щеше да повярва, че я е покорил. А гордостта ѝ не допускаше това.

Алън Феърфакс изяви готовност да ѝ помогне.

ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Джудит и Алън Феърфакс оставиха зад себе си шума и бъркотията на кралския двор и се запътиха към гората, разположена извън стените на замъка. Разходката беше дълга и двамата ѝ се наслаждаваха.

Следобедът мина прекрасно. Джудит слушаше с усмивка комплиментите на рицаря и отново и отново осъзнаваше колко малко мъже е познавала през живота си.

Алън беше приятен събеседник. Двамата се смееха и бърбеха и времето минаваше бързо.

Когато слънцето наближи хоризонта, Алън се надигна и заговори със съжаление:

– Време е да се връщаме. Жалко е, че тази великолепна разходка трябва да свърши.

– Аз също прекарах много приятен следобед. Освен това се радвам, че се отдалечихме от двора. Вечните им клюки и интриги са непоносими.

– Трябва да се чувствате поласкана, че се погрижихте за толкова много приказки. От години не е имало такива интересни събития.

Джудит избухна в смях.

– Не бъдете жесток с мен! Не ми говорете за миналото. – Тя го улови под ръка и го погледна с усмивка.

– Аха! – изсъска яден женски глас зад гърба ѝ. – Ето къде сте се скрили!

Джудит се обърна стреснато и срещна горящия от омраза поглед на Лилиан.

– Той ще бъде мой! – изфуча жената и пристъпи към съперницата си. – Скоро ще ти се насити и ще се върне при мен.

Джудит видя безумния блясък в сините очи на Лилиан и се уплаши. Забравила всяка предпазливост, жената се хилеше коварно и показваше неправилните зъби, които иначе така умело криеше.

Алън се хвърли между двете жени.

– Вървете си! – заповяда той на Лилиан.

– Сега пък се криеш зад новия си любовник! – изкрещя вбесено тя. – Сигурно нямаш търпение да получиш развод! Още отсега се забавляваш с него!

Алън пристъпи към нея и впи пръсти в рамото ѝ.

– Ако не се махнете веднага оттук, ще си имате работа с мен. Търпението ми е на изчерпване.

Лилиан го изгледа унищожително, но не посмя да възрази. Врътна се и се отдалечи с гордо вдигната глава. Джудит се загледа замислено след нея.

– Изглеждате уплашена – прошепна съчувствено Алън.

– Прав сте – отговори с въздишка тя. – Тази жена е способна на всичко. Винаги когато я гледам, ме обзема някакво странно предчувствие за беда. И в същото време изпитвам съжаление към нея, макар да ми е неприятелка.

– Не бъдете толкова великодушна. Спомнете си какво ви стори тази жена. – Алън направи още една крачка към Джудит. Беше замаян от красотата ѝ. Златната коса блестеше на фона на залеза, а невероятните ѝ очи го влудяваха.

Той улови нежно брадичката ѝ и вдигна лицето ѝ към своето. Устните му намериха нейните.

– Вие сте прекрасна жена, Джудит. – Целувката му стана понастоящива.

Джудит беше изненадана. Не се отвори от целувката на Алън, не я намери безсрамна, но и не се развълнува. – Прие я, без да усети огъня, който пламваше в тялото ѝ при целувките на Гевин.

В следващия миг някой я сграбчи за рамото и я дръпна настрана. Тя политна към едно дърво и пред очите ѝ притъмня. Когато се овладя и се огледа, Алън лежеше на земята и от устната му капеше кръв. Гевин стоеше заплашително над падналия, готов повторно да се нахвърли върху съперника си.

Джудит се втурна да помогне на Алън.

– Не го докосвай, Гевин!

Той я бутна настрана.

– Как смеее да се доближавате до жена ми! Заслужавате да ви убия! – изфуча вбесено той.

Алън се изправи и ръката му се стрелна към меча. В погледа му имаше омраза. Джудит се хвърли между двамата мъже.

– Защо искаш да се биеш за мен, след като заяви, че повече не ме искаш? – попита гневно тя.

Погледът на Гевин потъмня още повече.

– Какви ги говориш? Ти поиска развод, не аз!

– Ти ми даде достатъчно основания за тази стъпка! – отговори злобно тя. – През целия ни брак се караше с мен и ме ругаеше, докато аз бях

готова да ти дам любовта си.

– Ти никога не ми предложи любов – отговори с болка той и лицето му се отпусна.

Джудит го погледна втренчено.

– Гевин, откакто съм омъжена за теб, не правя нищо друго. Опитвам се да ти бъда добра съпруга. А ти искаше само нея и мислеше само за нея! – Тя сведе глава, за да скрие сълзите си.

Гевин направи крачка към нея, но спря и отново се обърна към Алън с горящ от омраза поглед. Джудит усети напрежението между двамата и побърза да се намеси.

– Ако му сториш нещо, ще съжаляваш! – проговори предупредително тя.

Гевин смръщи чело, после изведнъж се усмихна.

– А аз бях повярвал, че моята Джудит е изчезнала – промълви меко той. – Сега се оказва, че тя просто е играла друга роля.

Алън се закашля, за да скрие смеха си. Джудит изпъна рамене и се обърна да си върви. Не понасяше мъжете да й се надсмиват.

Гевин я проследи с поглед, не знаейки към кого да се обърне. Искаше да получи удовлетворение от Алън Феърфакс, но много повече искаше да прегърне жена си. Направи второто.

Алън видя как съперникът му се втурна към жена си и я заключи в обятията си и въздъхна завистливо. Остави двамата сами и се запъти бавно към двореца.

– Ако не престанеш да се съпротивляваш, ще те отнеса да онова дърво и ще те кача на най-високия клон, за да молиш за милост! – заплаши Гевин.

При тази ужасна представа Джудит утихна. Гевин я притисна до себе си и се отпусна на затоплената земя.

– Е, така е по-добре – промърмори той. – А сега ме изслушай. Нямам намерение да ставам за посмешище на краля и на целия двор заради теб!

– Все пак се позабавлява добре, нали! – изфуча сърдито тя.

– Сигурна ли си? А ти? На теб хареса ли ти?

Джудит поклати глава.

– Не. Но вината не беше моя.

– Вярно е. Ти не си виновна за нищо. Но аз ти казах, че те обичам. Дори те помолих за прошка!

Тя щеше да избухне, но той сложи пръст на устните ѝ.

– Нямам намерение да се карам с теб. Ти си моя жена и ще останеш

завинаги такава. Няма да има раздяла. Никога вече няма да ходиш в гората с млади рицари. Утре се връщаме у дома. Дворът ми омръзна до смърт. Сигурно ще мине доста време, докато клюкарите замлъкнат, но все ще го понесем някак.

Гевин помълча малко, но когато Джудит не каза нищо, продължи решително:

– Повярвай, съжалявам безкрайно за онова, което ти причини Лилиан. Аз също пролях много сълзи за загубата на детето ни. Надявам се скоро да си имаме друго. Надявам се един ден раната ти да зарасне. Раздялата не е решение, разбери.

Джудит не се помръдваше.

– Нямаш ли какво да ми кажеш? – попита нетърпеливо той.

– Какво да кажа? Разрешено ли ми е да имам свое мнение?

Гевин не знаеше какво да отговори. Умираще от страх, че Джудит ще откаже да се вслуша в гласа на разума и ще настоява за анулирането на брака им.

Когато я чу да се смее, той загуби ума и дума.

– И двамата сме глупаци – заговори задъхано тя. – Обичаме се, а не правим нищо друго, освен да се караме.

– О, Джудит... – прошепна смаяно той.

Тя вдигна лице към него.

– Аз те обичам, Гевин. Още от първия ден на брака ни мечтаех как някога ще ми признаеш любовта си. Обикнах те в мига, когато те видях пред църквата...

Той се наведе над устните ѝ и я целуна с такава страст, че тя се разтрепери. А когато ръцете му замилваха пълните ѝ гърди, стегнати в корсажа, копнежът ѝ да го усети дълбоко в себе си стана нетърпим.

Гевин усети желанието ѝ и му отговори с цялата си страст.

– Ела. Ще си потърсим някое усамотено местенце – предложи дрезгаво той.

Двамата се уловиха за ръце и навлязоха в гората. Не подозираха, че някой е наблюдавал страстната любовна сцена. Лилиан притискаше лице към кората на едно дърво и трепереше от безумен гняв.

– Елате, господарке! – молеше я Ела и се опитваше да я откъсне от дървото. Лилиан се взираше с омраза към отдалечаващата се двойка и отново и отново се кълнеше, че няма да се предаде толкова лесно.

Сбогуването с двора не беше лесно за Джудит. Тя бе намерила тук

много нови приятели, а с кралицата я свързваше искрена дружба.

Когато сведе глава пред краля и направи дълбок реверанс, лицето ѝ пламтеше от смущение. Изрази с подобрани думи съжалението си, че е вдигнала такъв шум с молбата си за развод.

Кралят се усмихна развеселено.

– Ще ми липсват – проговори меко той. – Надявам се, че скоро ще ни гостувате пак.

Гевин сложи ръка на рамото на жена си и се усмихна с гордостта на собственик.

– Кое ще ви липсва повече, Ваше величество – красивата жена или клюките, които се разпространяваха около нея?

Джудит спря да диша и погледна изплашено мъжа си. Но кралят не преставаше да се усмихва.

– И двете – отговори честно той. – Трябва да призная, че отдавна не бях срещал толкова интересен брак.

Гевин се присъедини към смеха му.

– Искам да ви помоля да внимавате за Стивън, Ваше величество. Казват, че в нощта на сватбата шотландската му съпруга го нападнала с нож.

– Ранен ли е? – попита загрижено кралят.

– О, не! – ухили се Гевин. – Както знаете, младата дама е имала всички основания да се държи по този начин. Все пак той закъсна с цели три дни за сватбата си.

Кралят поклати глава.

– Горкичкият – промърмори съчувствено той. – Е, сега поне един от братята Аскот е щастлив.

Гевин притисна Джудит до себе си.

– Да, Ваше величество.

Най-после двамата възседнаха конете си и махнаха за сбогом на изпращачите, които бяха застанали на стълбата и размахваха кърпичките си. Вече знаеха, че Лилиан Чатауърт и придружителите ѝ са напуснали двора рано сутринта. Всички бяха убедени, че изоставената любовница се е примирила с участието си.

Само един човек изпитваше съмнения. Алън Феърфакс. Той беше сигурен, че злобната жена замисля отмъщение.

Когато семейство Аскот напусна замъка, Алън се метна на коня си и ги последва на сигурно разстояние.

ТРИДЕСЕТА ГЛАВА

Бяха на път вече три дни, когато минаха покрай едно прекрасно езеро. Брегът му беше засенчен от могъщи дървета, чиито клони се надвесваха над водата.

Гевин и Джудит решиха да се окъпят. Лудуваха като деца във водата, докато най-последно излязоха изтощени на брега.

– Джудит – прошепна с любов Гевин и я привлече към себе си. – Ти си виновна, че забравих напълно задълженията си. Мисля само за теб. Пренебрегвам хората си и ме е страх, че ще се случи нещо лошо.

– Не съм свикнала да ме глезиш така. – Джудит целуваше без бързане голото му рамо.

– Не ме предизвиквай. Трябва да се връщам в лагера.

Джудит въздъхна, но не възрази. Гевин се облече набързо и я зачаква да се изсуши. Тя забеляза нетърпението му и рече:

– Тръгни напред, а аз ще те последвам веднага щом съм готова.

– Не знам... Не ми се иска да те оставям сама.

– Какво може да ми се случи тук? – засмя се весело тя.

Гевин я прегърна и я целуна с цялата си страст.

– Вярно е, че се тревожа за теб, но след като за малко не те загубих, не мога другоаче. Е, добре, ще тръгна напред. Само те моля да не се бавиш дълго.

Джудит остана на брега и се облече, без да бърза. После се настани удобно под една плачеща върба и се наслади на спокойствието.

Тя не беше сама. Недалеч от нея стоеше млад мъж, който я следваше още от Лондон. Нито Джудит, нито мъжът ѝ подозираха, че ги следят.

Алън Феърфакс се държеше настрана. Беше решил да следва Джудит чак до замъка на Аскот. Когато се увереше, че тя е на сигурно място зад високите му стени, щеше да се върне отново в кралския двор. Подозренията не го напускаха.

Алън беше толкова потънал в мислите си, че не чу стъпките зад гърба си. Изведнъж върху главата му се стовари дебела тояга. Той се свлече на земята, без да издаде нито звук.

Двама мъже се хвърлиха върху Джудит и нахлупиха на главата ѝ дебел чувал от зебло. Завързаха ръцете ѝ, за да ѝ попречат да се брани. Дебелият плат задуши виковете ѝ.

Единият мъж я метна на рамо. Тя не виждаше нищо и кръвта шумеше така силно в ушите ѝ, та в първия момент не повярва, че гласът, който бе чула, е на Лилиан Чатауърт.

– Оставете го тук! Аз ще съобщя на Гевин, че жена му е изчезнала, и той ще се върне при мен.

Лилиан подаде на мъжа пълна кесия. Той сложи Джудит пред себе си на коня и препусна в галоп.

Алън дойде в съзнание след няколко минути и се огледа замаяно. В първия момент не можа да се сети къде се намира. Главата му бучеше и трябваше да се облегне на най-близкото дърво, защото коленете му трепереха. Когато погледът му бавно се изясни, първата му мисъл беше за Джудит. Трябваше веднага да уведоми Гевин.

Олюлявайки се, той закричи към лагера. Още на половината път го пресрещна Гевин. В погледа му имаше гняв. За да предотврати изблика, Алън разпери ръце и изкрещя:

– Джудит беше отвлечена!

Гевин го сграбчи за раменете.

– Ако си ѝ сторил нещо, ще те убия! – изсъска той. Алън пренебрегна пулсиращата болка в главата и се освободи от яката хватка.

– Защо забравяте, че съпругата ви има ожесточена неприятелка? Лилиан Чатауърт е непредвидима. Не биваше да оставяте Джудит сама.

– Какви ги говориш?

– Лилиан Чатауърт отвлече жена ви!

Гевин го гледаше, без да разбира.

– Лилиан... отвлякла жена ми? Не ти вярвам!

Алън се извърна настрана и притисна слепоочието си.

– Все едно вярвате ли ми или не, сега не бива да губим време в приказки. Аз тръгвам след нея!

Само след минута конете бяха оседлани и Гевин препусна начело на малкия си отряд след Алън Феърфакс.

– Добре дошла в дома ми – поздрави любезно Лилиан, когато слугите свалиха чувала от главата на Джудит. Тя изчака гостенката ѝ да си поеме дъх и продължи с усмивка: – Не сте свикнали с такава езда, нали? Дама като вас има право да очаква само най-доброто.

– Какво искате от мен? – попита глухо Джудит. Раменете и ръцете я боляха от въжетата, с които я бяха стегнали.

– Ти имаш нещо, което аз искам.

Джудит вдигна гордо глава.

– За Гевин ли говорите?

Лилиан се ухили доволно.

– Да, говоря за моя Гевин. Той принадлежи на мен.

– Защо не се омъжихте за него, когато ви направи предложение? – попита спокойно Джудит.

Лицето на Лилиан се разкриви от гняв и тя понечи да се нахвърли върху съперницата си. Джудит се отдръпна настрана и успя да избегне удара. Ела се втурна към господарката си.

– Не се вълнувайте! Не си струва.

Лилиан се отпусна. Очевидно се вслушваше в съветите на камериерката си.

– Елате с мен. Трябва да си починете, за да изглеждате добре, когато дойде лорд Гевин.

– Права си. Трябва да бъде красива за него – отговори Лилиан и извърна глава, за да не гледа Джудит.

Завързаха пленницата за един стол. След като Лилиан напусна стаята, Ела седна на друг стол и извади плетката си.

– Чия е тази къща? – попита тихо Джудит.

Ела отговори, без да вдига очи:

– Принадлежи на господарката ми, лейди Чатауърт – В гласа ѝ имаше гордост.

– Защо съм тук?

Ела спря за миг.

– Моята господарка желае да види лорд Гевин.

Джудит поклати глава.

– И ти ѝ вярваш? Смяташ ли, че тази разкъсвана от омраза фурия ще се задоволи с това?

Ела захвърли плетката.

– Няма да допусна да говорите така за лейди Лилиан! Аз я познавам най-добре от всички. Животът ѝ беше много труден. Тя има право да бъде щастлива! – Ела млъкна внезапно и пристъпи към прозореца.

– Тя е луда! Обезумяла е от мисълта, че Гевин не я иска!

– Не! – изкрещя задавено Ела, но бързо се успокои. – Лорд Гевин никога няма да я отблъсне. Не и моята Лилиан. Всеки мъж я иска в леглото си. Тя е красива. Беше най-прелестното дете, което някога съм виждала.

– Значи я познаваш отдавна?

– Да. Не можах да си имам свои деца. Тя беше за мен като небесен

дар.

– Значи би направила всичко за нея...

– Да, всичко – отговори просто Ела.

– А готова ли си да ме убиеш, ако Лилиан настоява да получи съпруга ми?

Ела смръщи чело. В погледа ѝ се появи тревога.

– Няма да ви убия. Моята лейди има нужда от малко време, за да накара лорд Гевин да се влюби отново в нея. А вие не ѝ позволявате да го вижда. Отнехте ѝ го и не се трогвате, като я виждате как страда.

Джудит усети как в гърдите ѝ се надига гняв.

– Тя ме излъга, разпространяваше клевети по мой адрес, изобщо, направи всичко, за да ми отнеме съпруга. Смъртта на детето ми тежи на съвестта ѝ.

– Знаете ли колко ѝ се искаше да има дете! Дете от лорд Гевин! Вие ѝ откраднахте и тази надежда. Затова не ми плачете, че сте загубили детето си! Загубихте нещо, което не ви се полагаше!

Джудит понечи да каже още нещо, но замълча. И слугинята беше луда като господарката си. Каквото и да ѝ кажеше, тя щеше да защитава Лилиан със зъби и нокти.

– Какво смятате да правите с мен?

Ела се зае отново с плетката си.

– Ще бъдете наша гостенка. Лорд Гевин ще дойде и ще се влюби отново в господарката ми. Ще си спомни за миналото и ще ви забрави, защото той я обичаше много преди да се появите вие. Това е истинската любов. Той се ожени за вас само защото сте богата. Сега обаче и моята господарката е богата. Тя също ще донесе голяма зестра на семейство Аскот.

Джудит седеше мълчаливо на стола си и наблюдаваше слугинята. Знаеше, че е безсмислено да задава повече въпроси.

Гевин не искаше да повярва, че Лилиан наистина е отвлякла Джудит. Все още беше убеден, че тя е мила и добра и само голямата ѝ любов към него я е подтикнала към някои зли дела.

Когато намери портата отворена, погледна тържествуващо Алън. Невъзможно беше да държат пленница в този отворен за гости дом.

Лилиан го посрещна в двора.

– Толкова се надявах, че ще дойдеш отново при мен. – Тя носеше великолепна рокля от синя коприна, със същия цвят като очите ѝ.

Гевин слезе от седлото и я поздрави хладно.

– Тук ли е жена ми?

Очите на Лилиан се разшириха от изненада.

– Жена ти ли? – попита невинно тя.

Алън се приближи и я сграбчи за рамото.

– Къде е Джудит, вещице? Няма ли най-после да престанеш да лъжеш!

Гевин го блъсна грубо настрана.

– Какво ти става? – изфуча ядно той. После се обърна към Лилиан:
– Искам да чуя отговор на въпроса ми.

– Заповядай вътре. – Лилиан погледна лицето му и потрепери. – Ще видиш, че не е при мен.

– Тогава ще продължим пътя си. Жена ми беше отвлечена и трябва да я намеря. – Той се обърна и улови юздите на коня си.

– Гевин, не си отивай! – Лилиан се хвърли на гърдите му.

– Не ме напускай пак! Жена ти... жена ти е тук!

Гевин се обърна рязко. В този момент се обади Ела, която беше засанала на вратата:

– Съпругата ви е тук и се чувства добре. Ала ако продължавате да се отнасяте грубо с господарката ми, това ще се промени.

Гевин се озова с един скок при нея и хвана ръката ѝ.

– Не ме предизвиквай, проклетнице! – После се обърна към Лилиан:
ан: – Къде е тя?

Устните на Лилиан затрепериха, очите ѝ се напълниха със сълзи.

– Само си губим времето! – изкрещя сърдито Алън. – Ще преобърнем цялата къща и ще я намерим.

Гевин се обърна, за да влезе в къщата, и Лилиан изкрещя като безумна:

– Няма да я видиш никога повече! – Устните ѝ се разкривиха в дяволска гримаса и Гевин за първи път видя изпочупените, изгнили зъби.
– Никой няма да я намери! – изграчи тя. – Да не мислиш, че съм дала хубава стая на твоята уличница! Тя заслужава най-тъмния затвор!

Гевин не можеше да повярва, че тази истерична жена е милата, сладка и невинна Лилиан, която беше обичал.

– Тя спи с всеки, който ѝ се изпречи на пътя! Само ти не искаш да видиш какво върши! Детето, което загуби, не беше твое, а на Демари! Аз ще те даря със синове! Само аз!

– Разбрахте ли най-после каква е жената, заради която Джудит трябваше да страда? – попита тихо Алън. – Радвам се, че имате

възможност да видите истинския ѝ лик.

Лириан се отдръпна по-далече от мъжете и очите ѝ засвяткаха безумно. После събра полите си и хукна да бяга. Ела се втурна след нея. Алън понечи да ги последва, но Гевин го задържа.

– Трябва първо да освободим жена ми. После ще се занимаем с Лириан.

В това Лириан се притискаше към стената и напредваше бавно, но упорито към другото крило на сградата. Лицето ѝ беше мрачно, а сълзите в очите ѝ бяха истински, защото бяха сълзи от гняв.

Гевин я гледаше, сякаш беше някое гадно насекомо! Тя не можеше да проумее станалото. Усещаше, че Ела я следва, но разумът ѝ не работеше. Владееше я само една мисъл: онази другата ѝ бе отнела Гевин и тя не можеше да го има.

Забързана, Лириан изкачи стълбите на старата кула. Косата ѝ беше разрошена, бонето падна на раменете ѝ, но тя не забелязваше нищо. Блъсна вратата на стаята, в която беше заключена Джудит, и се втурна вътре. Джудит я погледна смаяно. Никога не беше виждала съперницата с в такъв вид.

Лириан застана пред нея и я загледа с искрящи от гняв очи.

– Ти още ли продължаваш да си мислиш, че Гевин е твой?

Джудит се сви, сякаш я бяха ударили. Болката беше непоносима. Дебелите възжета стягаха китките и глезените ѝ, нежната кожа беше разранена. Гърлото ѝ пареше от напразните викове за помощ. Стените бяха твърде дебели и никой не я чуваше.

Лириан грабна съдчето със запалено масло от поставката на стената и го размаха пред лицето на пленницата си.

– Ей сега ще те заляем с вряло масло! – изкрещя разярено тя. – Да видим дали Гевин ще те хареса, като те види обезобразена! Аз знам как да си го върна!

– Не! – изпищя Джудит и се опита да скрие лице.

– Уплаши ли се, а? Сега и аз ще превърна живота ти в ад, както ти превърна моя! Бях щастлива, но ти се появи и развали всичко. Имах баща, който ме обичаше. Имах Гевин, който ме обожаваше, а после дойде и богаташът, който ме поиска за жена. Ти разруши всичко. Баща ми не иска да има нищо общо с мен, Гевин ме мрази, а съпругът ми е мъртъв. И всичко заради теб!

Тя сложи съдчето с масло върху плочата на печката.

– Трябва да го сгорещя още... още...

Джудит съзнаваше, че няма смисъл да разговаря с тази жена. Тя не

беше вече господарка на разума си. Въпреки това реши да направи последен опит.

– Това няма да върне съпруга ви. А аз изобщо не познавам баща ви.

– Да не мислиш, че искам да си върна съпруга? Той беше свиня! Бракът ми беше ад! И пак ти си виновна, защото заради теб той реши, че не ме бива за нищо!

Джудит прехапа уста. Широко разтворените ѝ очи се взираха ужасено в горещото масло.

– Елате с мен, господарю! – плачеше Ела. – Много ме е страх!

– Какво искаш? – изръмжа Гевин.

– Господарката ми е в беда! Страх ме е за нея.

– Какво ме е грижа за твоята господарка! – ядоса се още повече Гевин и я блъсна настрана. – Искам да знам къде сте скрили жена ми!

– Аз не исках да ѝ сторя зло – заговори с треперещ глас Ела. – Исках само да се върнете отново при господарката ми. Тя ви желае толкова много. Винаги съм била готова да направя всичко за нея. Изпълнявах безпрекословно желанията ѝ. Много ме е страх, господарю! Тя може да стори нещо лошо на лейди Джудит!

Къде е тя? – изкрещя Гевин и я стисна за гърлото.

– Тя се заключи и...

– Заведи ме при нея! – заповяда Гевин и я пусна. Двамата с Алън последваха старицата по стълбите към старата кула.

Когато някой зачука нетърпеливо на вратата, Лириан се стресна. Знаеше, че резето няма да издържи дълго. Грабна един дълъг, остър нож и го опря в гърлото на Джудит. После развърза въжетата.

– Да вървим! – заповяда остро тя и взе съдчето с врящото масло. Джудит не посмя да възрази, защото съзнаваше, че съперницата ѝ е готова на всичко.

– Качи се по тази стълба! – нареди Лириан и посочи тясната стълбичка, която се изкачваше на самия връх на кулата. Ниска врата извеждаше на бойницата. Тя изви ръцете на Джудит на гърба и я подкара пред себе си. С другата си ръка опря ножа в тила ѝ.

Само след секунди Алън и Гевин разбиха вратата. Като видяха празната стая, тревогата им се превърна в ужас. Ела се втурна като безумна по тясната стълбичка към върха на кулата...

– Лейди Лириан! – изплака тя, като видя господарката си.

– Млъкни! – изсъска Лириан и стисна здраво съперницата си. –

Нали каза, че ще ми го върнеш! Той ме мрази!

– Не! – извика Ела и направи крачка към нея. – Лорд Гевин не ви мрази. Той иска да запази жена си жива, защото е негова собственост. Няма друга причина. Хайде, пуснете я и елате при нас. Лорд Гевин ще ви разбере и няма да се сърди.

– Не! – изрева Лилиан. – Я го погледни. Той се отвращава от мен. Гледа ме като прокажена. И всичко това заради тази червенкоса мръсница!

– Пусни я веднага! – нареди властно Гевин.

– Не! – изкрещя Лилиан, притисна Джудит към една бойница и я наведе над пропастта.

Джудит беше смъртнобледа. И беше на края на силите си.

– Прави всичко, каквото ти казва! – нареди й строго Гевин, който беше разбрал, че безумната Лилиан е способна на всичко.

Джудит кимна и пристъпи към ръба на зъбера. Видя близкия комин и се залови за него като удавница. Лилиан избухна в грозен смях.

– Я вижте, страх я е като малко дете! И ти предпочете тези вещица пред мен? Аз съм истинската жена, не тя!

Ела протегна ръце, за да спре Гевин, който пристъпваше бавно към Лилиан.

– Права сте, господарке, само вие сте подходяща за него – заговори успокоително тя. – Слезте долу и лорд Гевин ще ви вземе отново.

– Ти пак ме лъжеш! – изкрещя вбесено Лилиан.

– Не сте права. Никога не съм ви лъгала.

Лилиан се усмихна и чертите й се смекчиха.

– Ти си единственият човек, който някога е бил добър с мен...

Тя се приведе над зъбера и се олюля. Ела се хвърли да я подкрепи, успя да я издърпа от опасното място, но в следващия миг полетя в пропастта. Лилиан падна назад, съдчето с горещото масло се преобърна и се изля върху челото и бузата й. Проехтя пронизителен писък.

Гевин направи огромен скок и улови Джудит, която се беше вкопила отчаяно в комина. Трябваше да положи огромни усилия, докато отдели вледенените й пръсти от камъка. Стисна я в прегръдката си и чу как сърцето й бие като безумно.

Лилиан пищеше и се гърчеше като змия на пода.

– Какво ми сторихте! – ридаше тя. – Господи, моята Ела! Вие я убихте! Единствената ми...

– Никой не е виновен за смъртта й – прекъсна я грубо Гевин. – Само ти! – После вдигна Джудит на ръце и се обърна към Алън: –

Погрижете се за тази твар. Не искам да се самоубие. По-добре да поживее обезобразена, за да бъде наказана за делата си.

Алън погледна отвратно гърчещата се фигура, после стисна здраво зъби и отиде при нея. Гевин понесе Джудит по стълбите.

– Всичко е наред, любов моя – шепнесе в ухото ѝ той. – Ти си на сигурно място. Онази жена няма да ти стори зло.

– Какво ще стане сега с нея? – попита с треперещ глас Джудит.

– Не знам. Бих могъл да я изправа пред съда, но тя е достатъчно наказана. Никой няма да иска да я погледне. Мъжете вече няма да се влачат в краката ѝ. Красотата ѝ е погубена завинаги.

Джудит го погледна изпитателно.

– Гледаш ме, сякаш ме виждаш за първи път – усмихна се той.

– Може би наистина те виждам за първи път. Най-последно се освободи от нея.

– Но аз ти казах, че вече не я обичам!

– Да, и въпреки това част от теб ѝ принадлежеше. Усещах го. Едва днес съм сигурна, че тя най-последно е загубила властта си над теб. Ти си само мой. Завинаги.

– И това ти харесва, нали? – попита Гевин с тръпнеж от копнеж глас.

Щастлива усмивка играеше по устните на Джудит.

– Разбира се, че ми харесва, любов моя – прошепна с нежност тя.

КРАЙ

© 1981 Джуд Деверо
© 1998 Ваня Пенева, превод от английски

Jude Deveraux
The Velvet Promise, 1981

Сканиране: ???
Разпознаване и начална редакция: Xesiona, 2009
Редакция: maskara, 2009

Издание:
ИК „Ирис“, 1998
Редактор: Правда Панова
Коректор: Виолета Иванова
ISBN 954-455-028-6

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/10521>]